

Nhật ký anh chàng yêu vợ

Contents

Nhật ký anh chàng yêu vợ	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 Part 1	6
3. Chương 02 Part 2	13
4. Chương 03 Part 1	14
5. Chương 03 Part 2	19
6. Chương 04	20
7. Chương 05 Part 1	27
8. Chương 05 Part 2 + 06	32
9. Chương 07 Part 1	38
10. Chương 07 Part 2	43
11. Chương 08 Part 1	46
12. Chương 08 Part 2	47
13. Chương 09 Part 1	53
14. Chương 09 Part 2	55
15. Chương 09 Part 3	58
16. Chương 10 Part 1	60
17. Chương 10 Part 2 [Hoàn Chính Văn]	64

Nhật ký anh chàng yêu vợ

Giới thiệu

Nhất kiến chung tình, nàng thực thanh thực nhã, giống đoá hoa bách hợp bé nhỏ không nhiễm bụi tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-anh-chang-yeu-vo>

1. Chương 01

Bảo bối thân yêu, em thật sự là cô gái khiến cho người ta tâm động.

Thanh xuân là cái gì? Thanh xuân chính là một cô gái trẻ tuổi, làn da trắng nõn, dễ thương nhu thuận, cộng thêm một cây kem thật lớn có hương vị hết sức ngọt ngào.

Màn hình bóng loáng dừng lại tại hình ảnh cô gái có khuôn mặt phần hồng, cho dù khoảng cách không thật gần nhưng chiếc di động độc nhất vô nhị ở quả đất này với mức giá trên trời đã thuyết minh một cách xuất sắc tính năng của nó, đem dung nhan cô gái quay chụp hết sức rõ ràng, rõ đến mức Jason có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông trên mặt.

Tuy nhiên, ân, tính đi cũng phải tính lại. Nhìn tổng tài nhà mình hơi nhúu mày, Jason há miệng thở dốc, lại không thể nói ra nổi, hẳn thật sự rất sợ nếu mình mở miệng sẽ quấy rầy đến người đàn ông khó đoán cảm xúc này, đành ngồi yên cùng ông chủ lâm vào trầm mặc.

Con mắt màu trà thỉnh thoảng lại nhìn về phía chiếc di động có nhiều tính năng lại hiện đại nhất thế giới, rồi lại lần nữa liếc về phía cô gái đang ngồi gần bờ sông.

Đây là thế nào ah? Rõ ràng đã nhìn qua rồi, tổng tài còn chụp cả ảnh nữa, tại sao xem đến ảnh xong ngài lại có vẻ mặt trầm trầm như thế chứ?

Nhìn đồng hồ đến lần thứ mấy trăm cũng không biết nữa, hội nghị sắp đến thời gian khai mạc rồi, hẳn rất cuộc có hay không nên mở miệng đánh gãy sự trầm tư của lão bản đây. Đây quả đúng là một vấn đề hết sức phức tạp.

Bọn họ rõ ràng là đang đi thị tra nhà xưởng theo lệ, ai biết khi đi qua con sông nước ngọt này, tổng tài đột nhiên hạ lệnh dừng xe làm cho hẳn cùng lái xe đều chẳng hiểu gì hết.

Tổng tài vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mà hẳn nhìn theo tầm mắt của ông chủ xem thử, rốt cuộc cũng hiểu được thứ gì đã hấp dẫn lực chú ý của sếp. Đó chính là hai thiếu nữ đang khoan khoái ngồi cạnh bờ sông, hấp dẫn vô số ánh nhìn của những người qua đường xung quanh.

Hai cô gái đều chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, dáng vẻ thanh xuân dễ thương, nhưng khí chất toả ra thì hoàn toàn khác biệt.

Một người có vẻ mặt hoạt bát, thông minh, ngũ quan tinh xảo, nhưng hấp dẫn người ta nhất chính là đôi mắt lạnh lợi vô cùng. Mái tóc thoải mái xõa xuống vai, bên trên còn có một chiếc kẹp tóc đầu tây hết sức đáng yêu.

Cô gái còn lại là người ôn nhu dịu dàng, đúng tiêu chuẩn thiếu nữ ngọt ngào thời nay, lông mi cánh phượng, ánh mắt to tròn, còn có đôi môi nhỏ nhỏ phần nộn, cười rộ lên vừa nhu vừa ngọt, khoe miệng điểm thêm hai lúm đồng tiền khiến cho tâm tư kẻ khác đều xoáy sâu vào nó.

Hai cô gái này mỗi người một vẻ, đẹp dễ như nhau, đều là kiểu mà đàn ông ưa thích, vậy thì sếp của hẳn là nhìn trúng người nào trong số họ đây?

Chính là như thế! Chuyện tương tự như vậy trong nửa tháng qua tựa hồ đã xảy ra vô số lần, anh rõ ràng biết cô tò mò về mình, thế mà mỗi lần đều thông dong tùy ý cô xem xét, ngắm nghía, ngẫu nhiên còn có thể nâng mắt lặng lặng nhìn lại làm cho cô không biết phải làm sao.

Cô vốn là kẻ đơn thuần, không biết được cảm giác tim đập điên cuồng cùng vẻ mặt xấu hổ này đến tận cùng là cái cảm giác gì, chỉ biết là, cô mỗi ngày đều ngóng trông để có thể sớm đi đến nơi này hơn một chút, cùng anh thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp.

Mặc dù, từ đầu tới cuối hai người bọn họ không hề nói chuyện gì với nhau, chỉ có ánh mắt ngẫu nhiên tiếp xúc.

Mỗi lần nhìn chăm chú lẫn nhau, anh đều giống cô chỉ nhìn tầm hơn một phút, sau đó trong ánh mắt hiện lên tia sáng không rõ ràng rồi lại cúi đầu chăm chú vào chiếc laptop.

Công việc của anh chắc là rất bề bộn, nhìn thứ máy móc khê phát ra ánh sáng trong tay anh, cho dù không hề biết đó là gì, cô cũng khẳng định nó vô cùng quý giá, vậy mà nằm trong tay anh lại có cảm giác hết sức tự nhiên và tùy ý.

Vàng mặt trời đỏ tươi chậm rãi từng chút từng chút một chìm dần xuống, lưu lại bầu trời sáng lạn giống như những nét vẽ bữa bãi mà tiêu sái ấn tượng, đồng một nét, tây một nét, hoàn toàn tùy ý phóng tay, lại có thể trở thành cảnh đẹp tự nhiên đặc sắc vô cùng.

Cô thích nhìn hoàng hôn, Bối Bối mỗi lần thấy thế đều cảm thán như nhau: “Tiểu Nhã, cảm tình duy nhất giống con người ở cậu, chỉ sợ chính là quyến luyến với ánh tịch dương này đi!”

Không như lời Bối Bối nói, kỳ thật cô không phải là một thiếu nữ đa sầu đa cảm, cuộc sống của cô luôn đơn thuần và vui vẻ, sống trong thế giới vô ưu vô lo, dễ dàng thỏa mãn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ, kim đã gần chỉ tới bảy giờ, cô nên trở về nhà thôi. Ánh mắt không tự chủ được nhìn thoáng qua người con trai vẫn đang cúi đầu đằng kia, có chút khôngỡ buông, nhưng mà vẫn là nên đi thôi.

Cầm lấy túi sách hơi nặng, cô chậm rãi đi qua người anh, nghe được thanh âm máy tính rất nhỏ, anh chắc là không chú ý đến cô đi! Cẩn cẩn môi, cô khê khàng đi qua sát bên người anh.

“Hương Phù Nhã.” Tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên sau lưng khiến cô giật mình xoay người, nhìn về phía người đàn ông đẹp trai kia, là anh gọi cô sao? Anh làm sao có thể biết được tên của cô chứ?

Sống ở trong thế giới đơn độc của chính mình, không chịu ô nhiễm của xã hội, tự tại vui vẻ, cô gái dễ thương như vậy là mẫu người mà nam sinh thích nhất. Nhưng mà, cô bạn này quá mức đơn thuần, căn bản là không rõ cảm tình phức tạp của nam nữ, năng lực yêu thương người khác phái chính là số âm.

Hắn chậm rãi cúi người xuống, nhặt lên một món đồ gì đó. “Tôi nghĩ, cái này hẳn là của em đi?” Trong lòng bàn tay rộng lớn là một chiếc vòng tay lấp lạng nằm bên trong.

A, cái đó... “Đúng vậy”. Đó là quà cha đã tặng cô vào ngày sinh nhật năm mười lăm tuổi, cô luôn coi nó như bảo bối và đeo trên tay, làm sao lại có thể rơi mất chứ? Lại còn rơi ngay bên cạnh anh nữa.

Cô tiến thêm vài bước, vươn tay muốn lấy lại chiếc vòng, nào ngờ anh bất chợt khép tay lại. “Em muốn cảm tạ tôi như thế nào?”

“..... A?”

“Nhặt được của rơi, cũng nên có món quà gì đó làm phần thưởng chứ?”

“Chứ cứ nói thế, làm việc tốt lẽ ra không nên nhận hồi báo mới đúng.” Cô thì thầm nhỏ giọng nói.

Đáp lại câu nói này là một chuỗi những tiếng cười sang sảng cất lên, cô ngẩng ngốc nhìn khuôn mặt của anh lúc cười, cảm thán nghĩ, anh không cần cười có lẽ sẽ tốt hơn, vốn đã đẹp đến nỗi không có thiên lý như thế rồi, lại còn cười lộ lên không khác gì yêu tình yêu nghiệt cả, khiến cho người khác ngay cả ánh mắt cũng không muốn đi dời.

“Em thật đúng là đáng yêu.” Hai chữ cuối cùng, anh cố ý nói thật chậm rãi, nghe qua như lời lẽ âu yếm thân mật làm cho khuôn mặt của cô lập tức đỏ bừng.

“Vòng tay của tôi.” Cô không hề quen với cái cảm giác mất tự nhiên này, liền cúi đầu, vươn tay muốn lấy lại món đồ của mình.

Anh tiến lên từng bước, kéo gần khoảng cách lúc đó giữa hai người hơn, cúi đầu nói: “Phần thưởng của tôi.”

Ánh mắt sáng quắc, nóng đến nỗi khiến cô cảm thấy như phải bỏng, vội vàng hoảng hốt lui về phía sau, tay lập tức sờ soạn trong túi sách. “Tôi...tôi hiện tại chỉ có thứ này.”

Cô lấy ra một quả táo thơm ngọt, đỏ tươi, nằm trên chiếc khăn tay trắng muốt càng tôn thêm vẻ no đủ tràn đầy, đưa tới trước mặt anh.

Tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái cất lên, quanh quẩn bên tai cô. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang cười đến bữa bãi trước mắt, nụ cười làm mềm đi những đường cong nghiêm túc trên gương mặt anh, làm cho những ngũ quan tao nhã trở nên dịu dàng, thoát nhìn càng mê người hơn nữa.

Anh không đưa tay ra nhận lấy quả táo, chỉ cười.

Chẳng lẽ anh không thích thứ này? Cô thầm nghĩ trong lòng. Ai, sớm biết như vậy khi này cô sẽ không tham ăn, ăn sạch dâu tây mất rồi, có lẽ anh thích ăn dâu tây hơn táo chẳng.

“Hoa quả hôm nay tôi mang theo đều đã ăn hết.” Cô giống như đứa trẻ làm chuyện sai trái, cúi gằm mặt xuống, lần đầu tiên trong cuộc đời hối hận vì mình đã quá mức tham ăn như thế.

“Tôi biết.” Anh cúi đầu, tiếng nói cách cô càng lúc càng gần, anh biết cô là một đứa bé mê ăn hoa quả, trong cái túi sách to bự này luôn chứa đầy một đồng hoa trái đủ loại mà.

“Vậy thì...” Lời còn chưa nói xong đã bị ngón tay thon dài của anh ngăn chặn, ngón trỏ nhẹ nhàng mơn trớn môi cô, da thịt mềm mại được anh tinh tế vuốt phẳng, làn môi thiếu nữ co giãn theo từng động tác. Ánh mắt của anh dần trở nên nóng cháy hơn, ẩn giấu bên trong là vô số ngọn lửa dục tình sâu kín.

Anh, anh đang làm gì thế này? Cô hoàn toàn ngây ngốc sợ hãi vì hành động lớn mật của anh, phản ứng chậm chạp hẳn. Lần đầu tiên trong đời bị người khác phải vuốt ve, cô ngoại trừ việc há hốc mồm ra thì không hề biết nên làm thế nào cả. Khuôn mặt anh cách cô càng ngày càng gần, gần đến mức cô có thể nhìn thấy được ánh mắt trợn to của mình sâu bên trong cặp mắt tối đen của anh.

Anh...anh không phải định hôn cô thật đấy chứ? Trời ạ, cô nên làm cái gì bây giờ, có nên hay không...

Làn môi mỏng khẽ lướt qua môi của cô, mơn trớn chất lỏng ngọt ngào của dâu tây còn lưu lại, sau đó rời đi, để nó chảy vào miệng mình, nhẹ nhàng liếm xuống. “Ừm, quả nhiên rất ngọt.” Đôi mắt hẹp dài hiện lên nhiều tia sáng đầy ẩn ý, đường cong duyên dáng của đôi môi cong lên thành một nụ cười như có như không, tràn đầy mị lực hấp dẫn khiến người ta mê muội.

Yêu nghiệt! Oanh một tiếng, não của cô như bị mở toạc ra, ý thức lâm vào hỗn loạn, gương mặt trắng hồng so với mặt trời còn muốn đỏ hơn, đỏ đến nỗi cô cảm thấy nó gần như sắp bị thiêu cháy vậy.

Anh, sao anh có thể làm như vậy được chứ? Đôi mắt mở to hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô che môi, lùi lại vài bước rồi nhanh chóng xoay người chạy trốn giống hệt con thỏ nhỏ. Người con trai nhìn bóng dáng cô xa dần, nâng tay lên ngắm cái vòng bên trong, không thể nhầm được, cô gái nhỏ này đã quên sự tồn tại của nó rồi. Trên đường cong duyên dáng của khuôn mặt anh hiện lên một nụ cười mỉm thâm trầm, có chút bi thương. Thực sự, phải đi đến bước này thật sao?

Ngẩng đầu nhìn thân ảnh cô gái đã dần biến mất, thế nhưng biểu tình ngọt ngào, đơn thuần đáng yêu của cô lại không hề rời đi, cứ phẳng phất xung quanh trong không khí. Bàn tay anh nắm chặt chiếc vòng, giống như đã hạ một quyết định gì đó rất quan trọng vậy.

Hướng Phù Nhã, chúng ta còn rất nhiều thời gian mà.

Còn ba tháng nữa, khoảng cách đến ngày thi chỉ còn ba tháng ngắn ngủi, khoảng thời gian này những sĩ tử ôn thi vất vả mỗi ngày đều bị vô số bài tập đè nặng, ngay cả cơ hội để thở cũng đều cảm thấy nó quá ư lãng phí.

Mặc dù ở Đài Loan bây giờ, thi đại học cũng không phải chuyện tình quá mức khó khăn, ngược lại nếu thi không đỗ, không có khả năng thì có thể đi tìm kiếm những ngành học khác nữa. Tuy vậy, nếu muốn có được trường học tốt thì vẫn cần cạnh tranh kịch liệt, hơn nữa đây lại còn là một trường nữ sinh hết sức nổi tiếng.

“Tiểu Nhã, cậu sao vẫn còn chưa có tinh thần gì hết thế?” Tiết đầu học Trung Văn đã chấm dứt, Nghê Bối Bối xoay người lại, ghé vào sát cái bàn của Hướng Phù Nhã, cẩn thận đánh giá bạn tốt của mình.

Tiểu Nhã tuy rằng không phải là người sức sống luôn dư thừa, nhưng trên mặt luôn tươi cười không ngừng nghỉ, nụ cười ngọt ngào chính là chiêu bài của cô ấy. Nhưng mà mấy ngày hôn nay, nụ cười đó dường như bị đánh bay đi mất, người thì cứ thất hồn lạc phách đi đâu đâu, chẳng lẽ trong lúc nàng bận việc Tiểu Nhã đã xảy ra chuyện gì.

“Không có việc gì cả.” Cầm chiếc bút highlight lên, cẩn thận đánh một dấu sao nhỏ trên sách giáo khoa, vừa rồi thầy giáo có nói qua những chỗ này đều là trọng điểm, nhất định phải nhớ kỹ. Hướng Phù Nhã cô luôn học hành chăm chỉ, thành tích vô cùng xuất sắc. Trên đời này không phải đứa bé nào mới sinh ra đã đều là thiên tài hết, cần phải cố gắng rất nhiều, bảng điểm tốt đẹp của cô bây giờ đều là kết quả của việc học miệt mài kiên trì cả.

Nghê Bối Bối lấy ra một hộp sữa chua, bổ sung chút năng lượng. “Cậu nghĩ chúng ta mới là lần đầu quen biết chắc?” Nhìn cô liếc mắt một cái, lại tiếp. “Chúng ta từ lúc còn ở nhà trẻ đã quen nhau, cậu có chút biểu hiện nào kì lạ, mình lập tức nhìn thấy ngay!” Vì thế còn không mau khai ra đi!

“Thực sự không có việc gì cả mà.” Bảo cô phải nói thế nào đây? Nói mình bị một người con trai ngay cả tên cũng còn chưa biết làm cho mất hồn mất vía sao? Hôm đó hốt hoảng chạy trốn xong, cô cũng không dám đến bờ sông nước ngọt đó nữa. Mỗi ngày tan học đều ngoan ngoãn về nhà, dù vậy, khuôn mặt của anh vẫn cứ hiện lên trong đầu.

Còn có cả cảm giác khi tay anh chạm đến môi mình, sự vuốt ve vô cùng thân thiết ấy khiến cho khuôn mặt của cô dường như muốn thiêu cháy ngay vậy, đúng là chết tiệt mà!

Biểu tình của cô bạn khiến Nghe Bối Bối không thể không hoài nghi, nhìn hai má phần hồng, thăm nghĩ, hừm, nhất định Tiểu Nhã có gì đó giấu mình rồi.

“Là Hứa Vạn An sao?”

“..... A?” Hứa Vạn An là ai?

“Thái tử gia của trường chúng ta, mười tám tuổi, lên thẳng đại học, thành tích luôn đứng đầu, gia thế tốt đẹp, nhân phẩm khỏi cần bàn, tính tình cũng tốt, quan trọng nhất là hần thích cậu.” Giọng nữ thanh lệ không chút vấp vấp truyền tới, lời nói trật tự lại có trọng tâm như thế, khỏi cần ngần đầu cũng biết là phát ra từ miệng của Diêu Thủy Tinh rồi.

“Làm ơn đi, mình căn bản là không biết anh ta là ai mà.” Lấy ra quả táo từ trong túi và bắt đầu cắn, nhìn màu sắc đỏ tươi trên lớp vỏ lại nhớ đến ngày đó cũng đưa hần quả táo như thế này, khuôn mặt cô không tự giác được lại đỏ ửng lên, thật đỏ khiến người ta muốn đui mù đi theo.

“Chắc chắc chắc, nhìn cái bộ dáng trắng hồng đỏ ửng này xem.” Nghe Bối Bối vỗ vỗ hai má của cô, cảm giác mịn màng khiến cô nàng cảm thán thốt lên: “Tiểu Nhã, cậu càng ngày càng đẹp!”

Đáng tiếc, đáng tiếc, đúng là đòi mạng người ta mà, chỉ nhìn có một lần thôi mà Hứa Vạn An đã chết mê chết mệt Tiểu Nhã, mỗi ngày tan học đều đứng ở cửa si ngốc chờ đợi, thư tình, hoa tươi cùng socola tặng đến vô số, nhưng Tiểu Nhã thậm chí còn không biết hần là ai, thế này không gọi là bất hạnh thì nên tính là gì? Tiểu Nhã cũng không khỏi quá là vô tâm đi!

Không phải Nghe Bối Bối khoe khoang, ba người bọn họ đây đều là những hoa khôi của trường, tuy rằng không dám xưng là tam đại mỹ nữ nhưng dung mạo cũng rất xuất sắc, đám đàn ông con trai mỗi ngày chờ ở cửa lớp đều đông đến mức làm ách tắc giao thông, nhưng trong ba người thì được chào đón nhất vẫn là Hướng Phù Nhã.

Diêu Thủy Tinh là người xinh đẹp nhất nhưng là cũng là kẻ cao nhất không thể nào với tới, thân là hòn ngọc quý trên tay của tập đoàn Diêu Thị, tính tình thì lãnh đạm, loại thực nữ danh viện này luôn là đóa hoa hồng lấm gai bằng giá; mà Nghe Bối Bối cô đây tình quái vô cùng, muốn theo đuổi cô sao, có thể! Chỉ cần không bị cô chính cho đến chết đi sống lại, còn có hơi sức nói nốt một lời là được. Lại có thêm tin đồn Nghe Bối Bối này là nô lệ của đồng tiền, trong mắt chỉ còn tiền, không thèm ngó tới đám đàn ông khác phái gì hết.

Còn lại Hướng Phù Nhã thì tính tình ôn hòa, cá tính điềm tĩnh giống như tiểu mỹ nhân, tốt đến mức không lời nào để nói, đối với ai cũng đều khách khí, quen nhau lâu như vậy cũng chưa từng thấy cô bạn này tức giận quá bao giờ. Sống ở trong thế giới đơn độc của chính mình, không chịu ô nhiễm của xã hội, tự tại vui vẻ, cô gái dễ thương như vậy là mẫu người mà nam sinh thích nhất. Nhưng mà, cô bạn này quá mức đơn thuần, căn bản là không rõ cảm tình phức tạp của nam nữ, năng lực yêu thương người khác phái chính là số âm.

Nghê Bối Bối lấy ra một túi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa cảm thán, nhìn hai mỹ nữ trước mặt, một người thanh lệ thoát tục, một người xinh đẹp động lòng kẻ khác, sống trên đời có hai mỹ nhân như thế làm bạn, còn mong ước gì hơn đây.

“Cái tên Hạ Viễn Hàng kia cũng thật quá may mắn đi!” Hung hăng cắn mấy món ăn, Nghê Bối Bối cảm thán nói.

“Nói bậy bạ gì đó!” Diêu Thủy Tinh trừng mắt liếc cô một cái, thật không rõ cô nàng này đang suy nghĩ linh tinh cái gì đây nữa, không phải là quá nhanh đi. Mới vừa rồi không phải còn đang nói đến chuyện của Tiểu Nhã hay sao, như thế nào lại chuyển đến...hắn cơ chứ.

Kể quen biết lâu năm như Nghê Bối Bối và Hướng Phù Nhã dễ dàng nhìn ra bên tai cô bạn mình đã hơi hơi ửng hồng e lệ, mị lực của tình yêu quả nhiên không hề đơn giản, có thể làm cho người kiêu ngạo như Diêu Thủy Tinh đẩy lộ ra loại thần sắc mềm mại đáng yêu như thế này.

Nghê Bối Bối đang định xấu xa giễu cợt bạn mình một chút thì tiếng chuông thanh thúy điểm giờ vào lớp vang lên, đánh gãy cuộc nói chuyện của mọi người, cũng thuận tay giải cứu Diêu Thủy Tinh khỏi vấn đề khôn quần đó.

Mãi cho đến khi tan học, bọn họ cũng không có thời gian tiếp tục nói chuyện phiếm với nhau nữa, dù sao cuộc thi sắp tới gần, căn bản là không có nhiều thời gian chuyện trò với nhau, hơn nữa chỗ này là một trường điểm có tiếng, không khí học hết sức nghiêm túc, việc học cũng nặng hơn một tầng, làm cho người ta muốn thở cũng khó nữa là.

Hướng Phù Nhã chậm rãi thu dọn sách giáo khoa trên bàn, Bối Bối gấp gấp vội vàng đã sớm chạy trốn không thấy bóng người ngay sau khi tiếng chuông tan học vang lên, mà Thủy Tinh khỏi cần nghĩ cũng biết, nhất định đã vụng trộm hẹn với Hạ Viễn Hàng rồi, đối với cặp tình nhân nhỏ này nên làm thế nào đây ah? Nghĩ đến gia thế của hai người, lại cả tình huống của Hạ Viễn Hàng, Hướng Phù Nhã có chút lo lắng mà thở dài. Nhưng mà suy nghĩ quá nhiều luôn không phải tác phong của cô, cho nên phiền não liền quay trở lại bên cạnh một người, kẻ đó, cô nên làm thế nào với anh bây giờ đây?

Nên trực tiếp về nhà sao? Hay là...đi đến chỗ đó? Buồn rầu cắn môi, khoác túi sách lên vai đi khỏi lớp học, ánh tịch dương bên đường vẫn từng chút từng chút một vàng dần đi, buông xuống những hàng cây thẳng tắp hai bên, bóng cây cao ngất lẳng lẳng tản ra một mùi hương nhàn nhạt. Chim chóc trên ngọn cây nhẹ nhàng ca hát, lớp lông màu xám ẩn hiện trong tán lá xanh khiến tâm tình cô tốt hơn một chút.

Đột nhiên thấy rất nhớ ánh chiều tà bên bờ sông nước ngọt ầy, rõ ràng, rõ ràng đó là nơi cô đã phát hiện trước mà, không cần phải vì anh mà thay đổi! Hơn nữa, hơn nữa cô cần gì phải trốn tránh anh chứ. Kể làm chuyện xấu cũng đâu phải là cô ah?

Kéo kéo dây đeo túi sách, cô hạ quyết tâm quay vòng trở lại, mang theo sự hưng phấn cùng chờ mong khó hiểu, Hướng Phù Nhã nhẹ nhàng sải bước chân hướng bờ sông đi đến, ánh chiều tà xinh đẹp, chờ ta nha.

Cô bắt đầu hồi hận mang theo anh đến quán ăn nhỏ này, anh một thân phong độ cùng trang phục căn bản chính là trời sinh phải ngồi ở khách sạn sang trọng cao quý, ăn đại tiệc do đầu bếp năm sao tỉ mỉ chuẩn bị mà không phải cùng con nhóc non nớt như cô ngồi ở quán mỳ nhỏ rất đơn giản người đến người đi như thế này.

2. Chương 02 Part 1

Bảo bối thân yêu, anh thực sự có thể đối với em như vậy chứ? Thực sự có thể chứ?

Anh chưa có tới.

Đã suốt một tuần, nói không nên lời là thất vọng hay là vui vẻ, Hương Phù Nhã nhìn nơi anh đã từng đứng, lần đầu tiên cảm thấy vị ngọt thanh thúy của quả táo mất đi tự vị.

Anh không đến, không phải như thế là tốt sao? Không ai quấy rầy cô, cô có thể lẳng lặng hưởng thụ hoàng hôn xinh đẹp, nghe tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ, hết thấy đều quen thuộc mà thân thiết, nhưng vì sao cô lại có cảm giác mất mát đi thứ gì đó chứ?

Nhất định là tại chiếc vòng tay đã bị anh cầm đi, vật đó là món quà của ba cô, cô vì luyến tiếc nó mới có thể đối với anh bận tâm, khẳng định là như vậy.

Dùng sức cắn xuống quả táo ngọt ngào, thư thái hưởng thụ cảm giác giòn giòn bị nhấm nuốt trong miệng, mùi thơm ngát thỏa mãn vị giác của cô vô cùng. Cô ghé vào trên hàng rào, nhìn hào quang đỏ rực chói mắt ở phía thái dương đang dần mất đi, những vòng tròn màu da cam lấp lánh trên mặt sông đẹp đến rung động lòng người, từ xưa đến nay, bao nhiêu văn nhân mặc khách đã say lòng cho cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp này mà không thể tự thoát ra được.

Cái miệng nhỏ nhắn vội vàng cắn quả táo, mơ hồ không rõ vang lên hai tiếng, “Ừm..... Crốp”

“Là ai chọc cho cô gái của anh không vui vậy?” Tiếng nói trầm thấp nam tính vang lên phía sau cô, làm cô sợ tới mức quả táo trong tay chuẩn bị cắn thiếu chút nữa rớt xuống sông, nhanh chóng xoay người, làn váy màu xanh xám theo động tác xoay người vẽ nên một vòng cung xinh đẹp, cặp chân trắng nõn lộ ra càng bóng loáng.

Cô nhìn người đàn ông đang lười nhác tựa vào cửa xe, rất có tinh thần, khóe miệng lộ ra một chút cười thần nhiên làm cho bờ môi mỏng có vẻ đặc biệt quyến rũ, rất có phong độ tao nhã và khí chất của một công tử quyền quý.

Là anh! “Sao anh lại tới đây?” Suốt hai tuần không gặp mặt, anh so với trong trí nhớ của cô tuần mỹ hơn, phong thái bức người hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt vẫn nóng rực như trước.

Anh lạnh nhạt cười, nhắc chân hướng cô đi tới. Cô vội vàng lui về phía sau vài bước, cảnh giác nhìn anh, toàn thân buộc chặt, chú ý nhất cử nhất động của người này, miễn cho anh lại đột nhiên làm ra cử chỉ gì đó kinh người với mình.

Nhìn vào khuôn mặt dễ thương của cô giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, làm cho anh không khỏi mỉm cười, xem ra lần trước thật sự đã dọa đến cô- tiểu cô nương hồn nhiên này rồi.

“Không muốn vòng tay nữa sao?” Đứng ở nơi cách cô ba bước, anh nâng tay lên, một cái vòng bạc tinh tế từ lòng bàn tay rủ xuống.

“A, đó là cái vòng của tôi, trả lại cho tôi.” Cô liền đưa ra đoạt lấy, lại bị anh dễ dàng tránh được. Đáng giận, ý mình cao ráo thì giỏi lắm sao? Nhìn anh ít nhất cũng phải cao đến một mét tám, cô tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Muốn lấy nó?”

Vô nghĩa! Cô tức giận trừng mắt nhìn anh lườm một cái. Không biết vì sao, khi đối mặt anh, tính tình tốt cùng kiên nhẫn của cô đều toàn bộ không thấy.

“Đi ăn cơm cùng anh, vòng tay liền trả em.”

Cùng anh ăn cơm? Anh nghĩ là gì của cô chứ? Vừa định mở miệng mắng người này vô sỉ, đột nhiên ý niệm trong đầu vừa chuyển, cô liền ngọt ngào cười: “Chú à, cháu cùng chú ăn cơm, chỉ sợ người ta sẽ nói chú đang tàn phá mầm non của quốc gia mất.” Sắc lang, biến thái, một cô còn bởi vì không thấy anh mà nhỏ nhỏ mắt mắt một hồi, thật sự là không nên mà.

Trong mắt anh lóe lên một tia hứng thú, cô bé này quả nhiên rất thú vị.

“Hơn nữa người ta còn có thật nhiều bài tập phải làm.” Vừa nói, cô vừa vụng trộm tiếp cận, tay nhanh chóng muốn đoạt lại cái vòng nhưng phản ứng của anh quá nhanh, lại một lần nữa tránh được.

“Bữa tối.” Anh đem cái vòng cất vào trong túi.

Đáng giận! “Không đi!” Rất có cốt khí cự tuyệt, mắt cô mù rồi, không nghĩ tới anh dĩ nhiên là loại nam nhân xấu xa, hừ! Nếu không trở lại nơi này cũng sẽ không bị dây dưa như thế, cô xoay người bước đi, âm thầm quyết định từ nay về sau không bao giờ tới nơi này nữa.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng từ phía sau cô vang lên, cô thật là một cô bé bướng bỉnh. “Một tuần nay em chưa từng tới đây.”

Bước chân cô ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước, không thèm để ý tới anh.

“Anh ở đây đợi em suốt một tuần.” Không nghe, không thích nghe, nhưng là bước chân lại càng chạy càng chậm.

“Tiểu nha đầu, anh chỉ muốn hiểu thêm về em một chút, không thế sao?” Ngực khí của anh tràn ngập bất đắc dĩ, phảng phất giống như không cách nào thuyết phục được cô vậy.

Cô ngừng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Gạt người!” Thanh âm mềm nhẹ từ miệng thốt ra: “Cả tuần nay anh đều không đến đây.”

“Anh vừa mới từ nước Anh trở về, vừa xuống máy bay liền chạy tới đây ngay.”

Sự tức giận bởi những lời này mà biến mất, cô rốt cuộc là làm sao vậy? Đôi vai nhỏ mảnh khảnh hơi hơi phát run, không rõ loại tâm tình mừng như điên lại có chút buồn này là gì.

Dường như có những điều chưa biết đang chờ đợi cô phía trước, mà những điều đó có lực sát thương rất lớn, thực đáng sợ ảnh hưởng đến bản thân khiến cô do dự không dám tiếp cận.

Anh tiến đến gần, nắm nhẹ vai cô xoay người đối mặt với anh, “Chúng ta đi ăn cơm, được không?” Ngực điệu ôn nhu, còn có ánh mắt ấm áp, bên môi lộ ra tươi cười thoát nhìn đẹp trai mà vô hại.

“Tôi, tôi ngay đến cả tên anh cũng không biết.” Cô đối với anh hoàn toàn không biết gì cả, trừ bỏ từng cùng anh đứng ở bờ sông làm các việc khác nhau, cuộc sống của họ, căn bản là cho tới bây giờ đều không có điểm giao nhau. Nhìn quần áo của anh cùng cả người khí chất, rõ ràng là người đàn ông có sự nghiệp thành công, mà cô chỉ là một học sinh trung học cấp ba bình thường, khoảng cách giữa hai người quá lớn, lớn đến ngay cả Thái Bình Dương đều tự than thở, cô thậm chí còn.....

Mặc dù, cô vì anh mà tâm rối loạn thời gian dài như vậy, nhưng cô không biết loại cảm giác này là gì, loại cảm xúc mãnh liệt cực kỳ nguy hiểm cực kỳ không ổn định, đây là sao chứ?

Anh nở nụ cười hết sức nho nhã: “Anh chưa nói với em sao?” Bàn tay mở ra, cảm tay bé nhỏ trắng nõn mềm mại của cô, nó ấm áp mà khô ráo xoa dịu sự lo lắng của Hường Phù Nhã.

“Tên của anh là Quan Thần Cự.”

Nguyên bản lái xe hướng đến nội thành nhưng bởi đề nghị của cô nên hai người mới đi tới con đường nhỏ này, bọn họ không vào nhà hàng cao cấp dùng cơm mà đi vào khu thương mại gần đó tìm một gian hàng nhỏ nhỏ.

“Tôi muốn ăn mì thịt bò.” Cô ngọt ngào hướng anh cười vô tư, đa sầu đa cảm tưởng đồng tưởng tây vốn không phải cá tính của Hường Phù Nhã. Vì một tương lai căn bản còn chưa xác định, bây giờ lo lắng còn quá sớm, cô sẽ hưởng thụ thời gian hai người ở chung, không để ý tương lai còn chưa xảy ra kia làm gì.

Tâm tình nhất thời trầm tĩnh lại, nụ cười của cô thoải mái hơn, khuôn mặt đơn thuần tươi cười sáng lạn làm bàn tay anh đang giữ tay lái hơi hơi căng thẳng: “.....Được.” Từng câu nói khô ráp theo bờ môi của anh thốt ra.

“Qua bên kia, bên kia.” Cô chỉ vào ngõ nhỏ cách đó không xa, nơi đây có tiếng là mỹ thực phố, có các loại đồ ăn giá rẻ mà ngon thường hay hấp dẫn cô dừng chân. Trước kia thích nhất cùng Bối Bối và Thủy Tinh đến đây, đặc biệt là ghé qua cửa hàng mì thịt bò, gia vị vừa đủ, ăn ngon làm cho người ta ngay cả đầu lưỡi đều muốn nuốt vào.

Xe Bugatti màu đen lặng yên vô tức dừng lại, khóa xe nhấn mở, Hường Phù Nhã liền vội vàng mở cửa. “Nhanh chút nhanh chút, tôi đói rồi nha.”

May mắn khi hai người đến đã qua bữa tối được một lúc, mặt tiền nho nhỏ của cửa hàng thiết kế đơn giản nhưng vô cùng sạch sẽ.

Không để bọn họ chờ quá lâu, mỳ thịt bò thơm ngon ngào ngạt thêm dưa cải liền bung lên bàn gỗ, thịt bò mỏng dày vừa phải gọn gàng nằm trên lớp mỳ sợi cùng hành lá xanh biếc trang trí, mặc dù chỉ là cửa hàng bình dân chưa có danh tiếng nhưng lại có phong vị riêng hết sức đặc biệt.

Quan Thần Cực từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng vào quán bình dân như vậy để ăn. Mặc dù anh là người có tiền nhưng không phải khoa trương đến mức mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, song thực sự ngay cả mỳ thịt bò quen thuộc là thế cũng chưa từng được nếm qua.

“Oa, thơm quá.” Hường Phù Nhã vội vã uống một ngụm nước canh nóng hổi, canh xương hầm quả nhiên rất đậm đà, vị hương thơm nồng làm cho cô thỏa mãn cong lên khóe môi. Sợi mỳ co giãn lại mềm dai hút vào miệng mang theo hương vị phong phú làm cho cô cảm thán không thôi, hơn nữa thịt bò còn mặn vừa tới, mĩ vị nhân gian có lẽ cũng chỉ đến thế này mà thôi.

“Anh mau nếm thử xem.” Miệng đầy đồ ăn nhưng Hường Phù Nhã vẫn nhiệt tình như cũ chào mời anh ăn thử món yêu thích của mình. Cô hy vọng anh có thể ăn mỳ thịt bò ở nơi đây, nó có lẽ sẽ hợp khẩu vị của anh lắm.

Quan Thần Cực cầm khăn tay trên bàn lau khóe môi cô đang dính nước canh, “Em xem em ấy, giống như đứa nhỏ, tham ăn như vậy à.”

Thân thiết quá! Khuôn mặt bị nhiệt khí bốc lên càng thêm hồng, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn bốn phía, ông chủ mập mạp còn có bà chủ đang mỉm cười nhìn bọn họ, còn có một vài người khách ngồi rải rác xung quanh, thực rõ ràng, hai người đã trở thành trung tâm của sự chú ý.

Cô bắt đầu hồi hận mang theo anh đến quán ăn nhỏ này, anh một thân phong độ cùng trang phục căn bản chính là trời sinh phải ngồi ở khách sạn sang trọng cao quý, ăn đại tiệc do đầu bếp năm sao tỉ mỉ chuẩn bị mà không phải cùng con nhóc non nớt như cô ngồi ở quán mỳ nhỏ rất đơn giản người đến người đi như thế này.

Đồ ăn ưa thích trong miệng dường như đột nhiên mất đi hương vị vốn có, cô trừng mắt ngây ngốc nhìn anh.

“Như thế nào không ăn?” Anh cầm lấy chiếc đũa, bưng bát mỳ nóng đang bốc hơi đưa gần miệng, thân nhiên ăn ngon lành. “Ừm, quả nhiên ăn rất ngon.”

Vẻ mặt lo lắng, trong nháy mắt liền tan thành mây khói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa tràn đầy vẻ thanh xuân, cô cũng vui đầu ăn, hôm nay mỳ thịt bò tựa hồ độc đáo hơn hẳn, ăn đặc biệt ngon.

Quan Thần Cực nhìn khuôn mặt đơn thuần đáng yêu trước mặt, ánh mắt thâm trầm chợt lóe, cô như vậy không có tâm cơ, như vậy thiên chân vô tà, anh có chút đắm chiêu suy nghĩ ra mặt, mình thực sự có thể đối với cô như thế sao?

Cô ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng thỏa mãn, “Ăn nhanh một chút a, để lạnh sẽ không ngon đâu.” Thừa dịp anh không chú ý, cô gấp nhanh một miếng thịt bò to từ trong bát của anh, vẻ mặt giả hoạt cùng nghịch ngợm. “Nếu không ăn, tôi sẽ ăn sạch hết đó.”

Một góc bi thương trong lòng bỗng nhiên trở nên mềm mại vì hành động trẻ con của cô, đôi mắt anh không tự chủ mang theo ôn nhu cùng sùng nịnh, “Những gì em thích anh đều cho em.”

Được rồi, cứ thử xem, biết đâu thực sự có thể.

Cô ưm nhẹ, ôm cổ anh, ở dưới môi anh hoàn toàn thần phục, ngây thơ vô lực mặc anh muốn làm gì thì làm. Gió đêm thổi qua khiến làn váy bị xanh đậm bay bay, giống như chồi non cuối cùng của mùa xuân đang nảy mầm, chân thật lại có chút làm say lòng người...

Buổi tối chín giờ, xe của anh đậu ở dưới khu chung cư cũ nhà cô. Bây giờ đang là tháng tư, mùi hoa thảo nhiên từ bồn hoa từng đợt bay tới như xa như gần, đầu đó có tiếng côn trùng kêu rả rích, mọi thứ đều yên bình giống như một bài thơ vậy.

Bọn họ lẳng lặng ngồi ở trong xe, Hương Phù Nhã bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng không biết làm sao hết, tay cô xoắn xoắn quai của túi xách, cúi đầu không biết nên nói cái gì. Sau khi ăn xong cơm chiều, anh lái xe mang cô đến bờ sông, hai người nắm tay nhau tản bộ dưới ánh sáng đèn đường ấm áp, tuy rằng nói chuyện với nhau không nhiều nhưng cô lại cảm thấy đặc biệt an tâm và thoải mái.

Bầu không khí bỗng nhiên đột ngột thay đổi, anh không hề mở miệng nói chuyện chút nào mặc dù cô thân thiện thử bắt chuyện rất nhiều lần, anh vẫn bảo trì trầm mặc.

Cô thừa nhận mình không có khả năng quan sát sắc mặt người khác, nhưng dù sao cô cũng không phải là người mù nha, anh đang thiếu kiên nhẫn thế nào cô đều hiểu được rõ ràng. Nếu không thích ở cùng một chỗ với cô thì cần gì phải miễn cưỡng chứ? Cô biết mình chỉ là một cô gái trung học cái gì cũng không biết, so sánh với anh thành thực cùng ỏn trọng, cô quá mức ngây thơ, nhưng cô cũng không có nói muốn quần quít lấy anh không phải sao?

Như vậy giữa bọn họ là quan hệ gì đây?

Sau một lúc lâu, chịu không nổi không khí trầm mặc này, cô nhẹ nhàng nói: “Tôi xuống xe trước.”

“Ừ.” Giọng điệu thảo nhiên, nghe không ra là vui hay giận.

Anh trở nên rất lãnh đạm, có phải trải qua thời gian ở chung, anh cảm thấy ở cùng một tiểu nha đầu không biết gì là chuyện rất nhàm chán hay không? Cho nên mới lạnh lùng như thế, thậm chí một câu nói cũng không muốn thốt lên với cô?

Bỗng nhiên Hương Phù Nhã cảm thấy rất tức giận lại vô cùng ủy khuất, xem ra cũng không cần nói tạm biệt, cô mở cửa xe rất nhanh trèo xuống, đóng sầm cánh cửa lại để lộ sự tức giận của mình. Cô cũng không biết vì sao ở cùng anh một chỗ lại khiến cảm xúc pháp phồng của mình trở nên đặc biệt lớn, rõ ràng chỉ là một chút việc nhỏ nhưng biến động tình cảm của cô lại mạnh mẽ như thế.

Cước bộ không ngừng lại mà thẳng tắp đi về phía trước, tốt nhất có thể nhanh trở lại căn phòng nhỏ quen thuộc, không cần suy nghĩ vì sao giờ phút này trái tim mình thấy buồn như vậy.

Bước chân đang nhanh, lại đột nhiên bị ngừng vì anh đã giữ tay cô lại.

“Tiểu Phù.” Anh thở dài một cách bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này kỳ thật tính tình rất trẻ con a.

“..... Làm sao?” Tên của cô từ trong miệng anh phát ra làm cho trái tim bé nhỏ không ngừng run rẩy.

Anh đem thân mình bướng bỉnh của cô xoay trở lại, cúi đầu nhìn “Em có muốn làm bạn gái của anh không?”

“Không muốn!” Hương Phù Nhã chém đinh chặt sắt trả lời, kẻ này lúc nóng lúc lạnh khiến cô không tài nào hiểu rõ được ý tứ, hơn nữa cô cũng không phải là người tùy tiện dễ dãi khi kết giao.

Anh nâng gương mặt hồn nhiên của cô lên: “Trả lời lại một lần nữa.”

“Không..... A.....” Lời còn chưa kịp thốt ra đã bị anh ngăn lại, bờ môi áp vào môi cô không hề nhẹ nhàng mà vô cùng mạnh mẽ, đầu lưỡi bá đạo trực tiếp thăm dò vào bên trong khoang miệng ngây ngô, điên cuồng cuốn lấy cái lưỡi cứng ngắc trúc trắc mà từng chút một xâm chiếm nó.

Thật là khó chịu! Cô giãy dụa muốn đẩy anh ra, nhưng khí lực nho nhỏ của cô với anh mà nói một chút tác dụng đều không có. Anh ở trên môi cô nếm được hương vị táo ngọt, còn có hơi thở thanh xuân non nớt hồn nhiên, cánh môi mềm ngậy ngô run run, rõ ràng một chút kinh nghiệm đều không có, anh đã làm cho cô hoảng sợ mất rồi.

Hương Phù Nhã đâu chỉ đơn giản bị dọa đến sợ hãi? Căn bản là tay chân đều muốn mềm nhũn ra, trong cuộc đời lần đầu tiên bị hôn, hơn nữa lại còn là một nụ hôn sâu đầy kích thích, cô hoàn toàn hoảng loạn, điên cuồng đánh vào ngực anh, lại bị anh ôm vào lòng! Ngón tay dùng sức véo vào cánh tay rắn chắc của anh, anh cũng chẳng thèm quan tâm tiếp tục hôn cô, miệng mũi tất cả đều tràn đầy hơi thở nam tính của anh, làm cho đầu cô bắt đầu choáng váng.

Ánh mắt cô dần trở nên mờ mịt, phổi từng trận đau, bàn tay đánh anh cũng chậm chậm trở nên yếu dần, cô dường như sắp ngất xỉu.....

Áp lực trên môi đột nhiên biến mất, không khí mới mẻ ngọt ngào tràn vào lồng ngực đang thiếu dưỡng khí, Hường Phù Nhã nặng nề mà thở phì phò, mặc dù vẫn suy yếu như cũ nhưng ánh mắt to sáng ngời cũng không hề yếu thế mà hung hăng trừng mắt với anh! Thật sự quá đáng, thật sự là làm cho người ta tức giận mà.

Hồ hấp của anh thoáng hỗn độn, nguy hiểm đến gần môi cô, “Muốn hay không?”

Cô gắt gao cắn cắn đôi môi nhỏ sưng đỏ, bướng bỉnh hơn nữa trả lời rõ ràng: “Không muốn, không muốn, chính là không muốn!” Xoay người bước đi, người đàn ông đáng giận, cô về sau không bao giờ muốn để ý đến anh nữa!

Thật sự là bướng a! Anh nghiêng ngả nỡ nự cười, cô còn chưa đi được vài bước đã bị một lực đạo mạnh mẽ kéo trở lại, vừa ngẩng đầu, nự hôn lại đổ ập xuống mãnh liệt một lần nữa. Đầu càng ngày càng choáng váng, sức lực để giãy dụa tựa hồ cũng theo thân thể từng giọt từng giọt bốc hơi đi mất, anh quá mạnh mẽ, nguyên lai ban đầu quen biết với anh thật sự là sai lầm.

Đôi chân nhỏ mất đi sức lực chống đỡ mềm nhũn ra, anh nửa ôm cô, kéo gọn vào lòng tận tình hôn. Cảm giác trên thân thể cô bất ngờ đến vô cùng tốt, tốt đến nỗi làm cho anh cảm thấy được rõ ràng hạ phúc đáng lên đầu đón tăng vọt.

Một cảm giác xúc động đã rất nhiều năm không có, cô bé thật đơn thuần, căn bản là quên hồ hấp, anh nói lỏng đôi môi mình một lần nữa, để cho cô có thể tự do hít thở.

“Rốt cuộc muốn hay không, Tiểu Phù?” Cúi đầu nói một câu đe dọa biểu thị, nếu cô không cho anh đáp án, anh thực sự không ngại cả đêm cùng cô như vậy mà hôn nhau.

Đáng giận, đáng giận! Cô thở gấp, nòng đậm ỷ khuất nổi lên trong lòng, ánh mắt không hiểu sao trở nên có chút chua chát, “Anh..... Anh.....” Nhìn con người đen thâm thúy của anh, cô liền oa một tiếng khóc lớn lên, nước mắt từng chuỗi rơi xuống, tay nhỏ nắm nhẹ lên bờ vai rắn chắc của anh, “Anh bắt nạt tôi, chán ghét!”

Tim của Quan Thần Cực bỗng nhiên nặng nề mà nhói lên! Nước mắt của cô làm cho ngực anh giống như bị bóp nghẹn, hồ hấp dường như đang dừng lại. Môi mỏng nhẹ nhàng hôn trên gương mặt phấn nộn, từng chút hôn lên nước mắt cô, “Ngoan, đừng khóc.” Bàn tay ở trên tấm lưng mảnh khảnh từng chút từng chút vỗ về, an ủi người nào đó đang khóc rất thương tâm.

“Không thích anh sao?”

Cô vùi mặt vào lòng anh, khóc nghẹn ngào, không biết vì sao bị anh ôm vào trong ngực lại có cảm giác an toàn cùng an tâm, làm cho cô không khống chế được cảm xúc của chính mình, thậm chí chỉ muốn khóc to một lúc. Tựa hồ ở trong tiềm thức, cô biết anh nhất định sẽ thương tiếc cô, nhất định sẽ an ủi cô. Cô có thể ở trước mặt anh tận tình phóng thích cảm xúc, không cần kiên cường, không cần độc lập, chỉ cần làm chính mình, được anh yêu mến là tốt rồi.

“Thực sự không nghĩ kết giao với anh sao?” Anh cúi đầu thở dài, vật nhỏ trong lòng, đã nhu lại nhược, thân thể ôm lên cũng nhẹ nhàng tựa hồ không có sức nặng, cô yếu đuối như vậy, đơn thuần như vậy làm cho tim anh ần ần phấp phấp. Dường như anh không nên kéo cô vào thế giới của mình, cô nên đơn thuần sống ở không gian nhỏ đó, tươi cười vô tư, ngọt ngào làm nũng, anh hẳn nên để cô đi, nếu anh có thể buông tay.

Đem cô ôm càng ngày càng chặt, cằm ở đỉnh đầu cô vuốt ve, nghe cô khóc đến nỗi chỉ cần phát ra từng thanh âm “hức hức”, cô thật sự là đứa ngọc, ngay cả khóc cũng có thể nghiêm túc như vậy.

“Thực sự không nghĩ đến sao.” Anh làm bộ muốn buông cánh tay ra, ai ngờ tiểu nha đầu cố chết cố sống ôm lấy cổ anh, khuôn mặt cọ cọ vào cần cổ, chất lỏng leo lạnh thấm vào trên da thịt, thậm chí rơi vào trong lòng anh.

Cô gái này, như thế nào không cho lòng người chết chứ? Anh nâng khuôn mặt do khóc mà hồng lên, nhìn những giọt nước mắt đọng ở trên mi, “Anh hỏi lại em một lần cuối, Hường Phù Nhã, em có nguyện ý làm

bạn gái của Quan Thần Cực hay không?”

Cô cắn môi, yên lặng nhìn anh, ánh mắt ủy khuất lại vô tội, vừa đáng thương vừa đáng yêu. Sau một lúc lâu, cô mở miệng, thanh âm nghẹn ngào, mang theo giọng mũi do khóc: “Anh có thể đối tốt với em không?”

“Có.”

“Sẽ không làm tổn thương em, yêu em, thương em?”

“..... Anh sẽ.”

“Không cần thờ ơ với em, không cần không để ý tới em.”

“Được.”

“Mỗi ngày đều cùng em xem hoàng hôn.”

“Được.”

“Không được lại bắt nạt em, cũng không cần thô lỗ như vậy, anh vừa mới hôn làm môi em đau quá.” Cô chu môi phàn nộn, ngọt ngào mà oán giận, vô cùng thiên chân vô tà.

Quan Thần Cực không nói gì mà chỉ nhìn tiểu cô nương cười đến vẻ mặt sáng lạn, trong mắt còn chưa khô hơi nước, nhưng nụ cười cũng đã tươi sáng chói mắt, ngọt ngào gây thương trong lòng mình.

“Cái này, anh cũng không dám cam đoan.”

“Chán ghét!” Cô nhìn anh trừng trừng, trong đôi mắt trẻ đẹp, lần đầu lưu chuyển ánh sáng kiêu mị.

“Đáp án.” Mắt đen nhìn cô, không cho phép trốn tránh.

Trên khuôn mặt phấn hồng hiện lên hai đám mây đỏ ửng, lông mi giống cây quạt nhỏ e lệ cúi xuống, gần như vô hình nhẹ nhàng gập đầu một cái, “..... Được.”

Niềm vui sướng hơn cả tưởng tượng từ từ tràn vào tim, giống như dòng suối mát giữa trưa hè nóng bức mà khô ráo, chữa lành mọi nỗi đau và nỗi buồn lâu nay của anh.

“Phù nhi, Phù nhi của anh.” Anh thủ thỉ, hôn lên đôi môi thơm của cô, nụ hôn nhu tình như nước, thật cẩn thận, giống như đang hôn bảo bối yêu quý nhất của mình vậy.

Cô ưm nhẹ, ôm cổ anh, ở dưới môi anh hoàn toàn thần phục, gây thương vô lực mặc anh muốn làm gì thì làm. Gió đêm thổi qua khiến làn váy bị xanh đậm bay bay, giống như chồi non cuối cùng của mùa xuân đang nảy mầm, chân thật lại có chút làm say lòng người...

Đêm khuya ở đô thị phồn hoa, rút đi lo lắng và vội vã của ban ngày, ánh sáng ban đêm tạo nên nét duyên dáng độc đáo của thành phố đã về khuya, từng chút từng chút, lóng lánh chỉ có bóng tối cùng ma lực.

Lúc nửa đêm, thái dương đã muốn hạ xuống từ lâu, thật nhiều ngôi sao rơi ra ở trên bầu trời, cho dù nhìn chỉ là chấm nhỏ nhấp nháy, nhưng phần lớn ánh đèn cũng có thể được coi là trắng lệt, phong cảnh nơi này cùng cổ hương của anh hoàn toàn bất đồng.

Suy nghĩ trở lại vùng đất cao kia, núi xanh, rừng rậm, gió thổi qua mạng đến hơi thở hoang dã, là nơi anh yêu thích nhất.....

Tiếng chuông thanh thúy đánh vỡ không gian yên tĩnh, người có thể vào lúc này gọi điện, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, Quan Thần Cực cũng biết được là ai. Tim đập nhanh, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, tựa hồ như nửa muốn nghe, nửa lại không muốn tiếp điện vậy.

Người ở bên kia phảng phất vô cùng thấu hiểu anh, vẫn không ngắt máy, âm nhạc ngắn gọn thanh thoát từ di động không ngừng lặp đi lặp lại, bọn họ như là đang so kiên nhẫn, cho đến khi thanh âm kết nối vang lên.

“Anh cho tới bây giờ cũng sẽ không làm cho em thất vọng.” Tiếng cười từ phía bên kia lực địa đánh thẳng vào chỗ sâu nhất trong lòng Quan Thần Cực.

“Có chuyện gì?”

“Ngủ trưa đây, bỗng nhiên rất nhớ anh, liền gọi điện thoại, anh mở video call được không?” Giọng nói mang theo vài phần làm nũng, mặc dù là thỉnh cầu, cũng nói được đúng lý hợp tình, mang theo mấy phần chắc chắn.

“Đã khuya.” Thần nhiên cự tuyệt, nghe không ra hỉ giận.

“Được rồi được rồi.” Thanh âm ủy khuất, không miễn cưỡng anh mở ra chat webcam trên di động nữa.

Trong quá khứ, nếu nghe thanh âm như vậy, Quan Thần Cực đều nhận thua, nhưng là hôm nay anh không muốn, thực sự không muốn.

“Mark đâu?”

“Anh ấy hả, thực sự quá đáng, thừa dịp người ta ngủ trưa thế là vụng

trộm chạy đến nhà máy rượu để chơi, anh lần sau nhất định phải giúp em nói anh ấy, khó có được đi ra ngoài chơi, thế nhưng lại một mình đi ra ngoài. Anh biết không, chúng em ở nước Pháp chơi rất vui vẻ, anh ấy đối với em thực sự tốt lắm, em chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hạnh phúc như vậy.....” Giọng điệu oán giận xen lẫn ngọt ngào, mang theo chút vô tình tàn khốc, một lần nữa xé rách miệng vết thương, tựa hồ đau tới cực điểm, thực sự chết lặng.

3. Chương 02 Part 2

Anh hiểu được, vô cùng hiểu được, cự tuyệt sau trừng phạt luôn luôn là như vậy.

“A, đúng rồi, anh có nhận được quà tặng của em không?”

“Nhận được.” Quan Thần Cực liếc nhìn cái chai đẹp đẽ đang để trên mặt bàn.

“Anh biết không, nước Pháp thật sự là vương quốc của rượu vang, ngoài năm nhà máy rượu lớn còn có rất nhiều nhà máy nhỏ làm cho người ta ngạc nhiên, lần trước em niếm qua loại rượu này, hương vị thật sự độc đáo nên lập tức nghĩ đến anh, anh uống thử xem ngon không, nha! Xem ra em đã múa rìu qua mắt thợ rồi, anh đối với rượu vang còn hiểu biết nhiều hơn em, em còn muốn.....”

Giọng nam lạnh lùng cắt ngang những lời chưa nói của cô, từng tiếng từng tiếng chạm vào lòng người.

“Được rồi, em không nói nữa, Mark đã trở về giúp em cùng đi ra ngoài, buổi chiều chúng em còn phải đi đến vườn nho của người khác để cùng hái nho, em rất mong chờ a.”

Sau những lời nói vội vàng, lúc chuẩn bị gác máy, tiếng nói kèm thanh âm thờ dài bay tới, “Em rất nhớ anh, Delos.”

Anh gắt gao nắm chặt di động đã ngắt máy, từng âm thanh nhỏ vỡ vụn truyền đến. Luôn là như thế, sau sự trừng phạt tàn nhẫn, sẽ có dấu vết ngọt ngào lưu lại, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Quan Thần Cực đứng dậy, đi đến bình rượu có gắn nơ hồng được buộc cẩn thận thành hình con bướm xinh đẹp, không phải là một bình rượu quý hiếm, cũng không phải là loại rượu hàng đầu, nhưng rất sang trọng, rất độc đáo.

Anh thuần thục mở nút chai, không cần nghĩ cũng biết là rượu ủ lâu năm, mang theo bình rượu chậm rãi đến bên quầy bar bày biện đủ các loại rượu lâu năm, cùng các ly rượu sạch bóng, sở thích của anh rất rõ ràng. Có lẽ từ ban đầu không nên mê luyện rượu vang đỏ giống như bảo thạch tiên diễm sắc hồng, trên thực tế cái gì càng đẹp thì càng độc.

Nhấc tay, rượu đỏ tươi theo miệng bình chảy ra, thanh âm vang lên giống như tiếng lòng ủy khuất của chủ nhân. Từng giọt rượu sắc hồng rót bên trong ly thủy tinh, trong không khí trôi nổi cỗ hương vị phong phú, không thật lão luyện, cũng không thanh thoát, nhưng lại có sự quyến rũ đặc biệt.

Đôi khi, rượu không cần nếm thử cũng đã có thể biết rõ được ưu khuyết của nó, vì thế cũng có những người, chỉ cần gặp một lần bạn cũng có thể đoán ra toàn bộ suy nghĩ của họ.

Loại ngọt ngào không thể cảm nhận này, anh không muốn! Dải sáng màu bạc giữa ngón tay cái lẳng lẳng phát ra hào quang, trong sạch và tinh khiết vô cùng.

Cô thực sự cùng Quan Thần Cực kết giao sao? Anh vĩ đại như thế, một cô gái bình thường như cô có thể xứng đôi sao? Cùng ở cùng anh một chỗ, loại cảm giác bất an này càng trầm trọng hơn, anh so với cô lớn hơn tám tuổi, hiểu biết về cuộc sống cũng nhiều hơn tám năm, sống ở trong xã hội này lâu dài, có tiền tài cũng có địa vị, mọi thứ anh đều không thiếu.

4. Chương 03 Part 1

Bảo bối thân yêu, anh sẽ cố gắng thích em.

Hương Phù Nhã mười tám tuổi đã biết yêu, dù chưa từng có được cuộc sống vui vẻ nhưng mỗi ngày khi mở mắt ra, nhìn đến những cảnh vật quen thuộc xung quanh đều cảm thấy xinh đẹp bội phần.

Bầu trời tựa như cũng xanh trong hơn dù không khí luôn luôn vẫn đục, hít thở vào lại cảm thấy mang theo làn hương tươi mát, cây cối xanh hơn, bông hoa nhỏ tươi hơn, tiếng hót của chim chóc cũng trở nên vô cùng dễ nghe hơn hẳn. Đến ngay cả việc học nặng nề, cô cũng có thể học thật sự vui vẻ, từng công thức toán học buồn chán cũng vì thế mà trở nên thú vị hơn nhiều.

Tất cả những chuyện này đều bởi vì bên người cô có một người đặc biệt, thế giới vì có anh mà trở nên tốt đẹp lên. Từng phút từng giây, cô đều muốn ở bên anh, mỗi lần ở trong lòng anh cùng nhau xem thời khắc khi hoàng hôn buông xuống, Hương Phù Nhã cảm thấy đây là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời của mình.

Anh thực sự thực hiện lời hứa ngày đó đối với cô, chiều chuộng, yêu mến, thương tiếc cô, cái gì cũng làm theo cô, chỉ cần cô muốn, anh liền đáp ứng.

Một chút việc nhỏ này trong mắt mọi người đều cảm thấy là chuyện vô cùng bình thường, nhưng Hương Phù Nhã lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, thật sự vui vẻ, cảm giác được anh ôm vào trong lòng ngực này vĩnh viễn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, làm người ta chỉ muốn khóc lên thật to, loại cảm xúc không tên ấy liệu có thể nói được bằng lời không?

“Tiểu Nhã, cậu gần đây dường như có điểm nào đó không giống với ngày thường nha.” Nghê Bối Bối xức một thìa cơm hải sản cho vào miệng, cắn thìa, chăm chú nhìn bạn tốt của mình.

Tâm cô dường như khựng lại một chút, sau đó liền rũ mắt xuống, làm như không có việc gì tiếp tục ăn phần cơm rang trứng của mình. “Làm sao lại không giống, vẫn như trước đây mà.”

Cô nói dối, cô thế nhưng lại nói dối với người bạn tốt nhất của mình, sự chột dạ và áy náy bao phủ toàn thân khiến cô vừa cảm cốc nước lên đã có cảm giác như bị ghen.

Điều Thủy Tinh lẳng lẳng ăn cơm lươn của mình, không nói chen vào, mặc dù là ăn cơm bình dân thôi nhưng lễ nghi cùng điệu bộ lại hết như đi tham dự những bữa tiệc lớn hàng đầu vậy, tao nhã mà tự nhiên vô cùng.

“Tiểu Nhã, cậu thực sự không biết cách lừa người.” Nghê Bối Bối từ trong túi lấy ra một cái gương nhỏ, đưa đến trước mặt cô. “Cậu nhìn xem mặt mình đi.”

Hương Phù Nhã vừa ngẩng đầu liền thấy hiện lên trong gương là khuôn mặt quen thuộc nhưng có vài phần xa lạ của mình. Hàng lông mi dài vẫn như cũ nhưng đôi mắt lại ươn ướt kỳ kỳ, cho dù là kẻ không có kinh nghiệm như cô vẫn có thể nhìn ra đôi mắt ấy đang chứa chứa sắc xuân, mềm mại đáng yêu đến say lòng người.

Cái mũi mướt mà nhỏ nhắn, cô rất quen thuộc, chính là đôi môi kia xinh đẹp hồng nhuận, so với những cánh hoa hồng bày bán trong những cửa hàng còn đẹp hơn, xinh xắn, rạng rỡ.

Đây là gương mặt của cô sao? Hai má đỏ hồng ngượng ngùng, hoa đào đầy mặt, trong mắt ánh lên niềm vui sướng, nghĩ lẽ ai được chứ?

“A!” Ngượng ngùng hô nhỏ một tiếng, cô vội vàng cất cái gương đã đem bí mật của mình vạch trần kia đi, cầm thìa không ngừng chọc loạn cơm trong bát, tâm tư khó để ý hẳn lên.

Nghê Bối Bối cười xấu xa nhìn khuôn mặt không che giấu được của cô bạn bên cạnh, thật là, nhiều năm làm bạn thân như vậy, đối với con người đơn thuần của Hường Phù Nhã, cô có bao nhiêu hiểu biết, còn muốn lừa dối sao?

“Cậu có phải đang yêu hay không?” Cái bộ dạng ngượng ngùng này, cô – Nghe Bối Bối liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra.

Hường Phù Nhã lại lần nữa cầm lấy cốc nước trên bàn liều mạng uống, hai má cháy sạch nóng bừng bừng.

“Là Hứa Vạn An sao? Hay là Trần Trị Minh? Hạ Phi Tường? Trương Đại Vi?” Lòng hiếu kỳ một khi bị khơi mào, phải hỏi đến khi có đáp án mới thôi.

“Những người đó là ai?” Hường Phù Nhã trực tiếp há hốc mồm, như thế nào Bối Bối có thể nói ra được một tràng dài những người mà cô ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua thế.

“Xem ra những người này cũng không phải rồi!” Nghe Bối Bối cô tốt xấu gì cũng được xưng là “thiên hậu bát quái” nha, hôm nay nhìn thấy phản ứng của Tiểu Nhã liền sâu sắc cảm nhận, những người mình vừa nhắc đến này đối với cô bạn một chút ẩn tượng cũng không có. “Vậy rốt cuộc là ai? Tiểu Nhã, chúng ta mỗi ngày đều cùng một chỗ, cậu yêu đương thế nhưng không phát hiện ra được, cậu thực quá đáng mà.” Cũng che giấu kĩ quá đi?

“Mình.....” Hường Phù Nhã không phải cố ý không nói cho các bạn, dù sao họ cũng là bạn tốt nhất của mình, cô đương nhiên sẽ không muốn lừa gạt bọn họ. Chính là cô chỉ mới bắt đầu cùng anh chưa đến nửa tháng, thời gian ở bên nhau ít đến đáng thương, cô luyến tiếc cũng như không nắm chắc để có thể đưa anh đến giới thiệu cho bạn của mình, hơn nữa cô không biết anh có nguyện ý hay không gặp bọn họ nữa. Công tác của anh bẽ bộn nhiều việc, lúc có thể ở bên nhau một chỗ, điện thoại của anh luôn không ngừng đổ chuông, bận rộn tui bụi đến thời gian nghỉ cũng không có nữa là.

Anh vốn nhiều việc nhưng chỉ vì lúc trước đã đáp ứng với Hường Phù Nhã nên mỗi ngày đều cùng nhau tới bờ sông xem hoàng hôn, tối nào cũng ở một chỗ với cô, anh nhất định rất vất vả. Cô như thế nào có thể nhẫn tâm để anh phải bớt thời gian tới gặp bạn của cô? Huống hồ Bối Bối cùng Thủy Tinh kia căn bản không sắp xếp được thời gian rảnh rỗi nữa.

“Tốt xấu gì cũng nói cho chúng mình biết một tiếng, ít nhất để mình xem xem bộ dáng anh ấy thế nào chứ, làm sao có thể dễ dàng bắt cóc Tiểu Nhã đơn thuần đáng yêu của chúng ta như vậy được....”

“Được rồi, Bối Bối.” Người này giờ vẫn im lặng ăn cơm, Diêu Thủy Tinh ngăn lại cái miệng Nghe Bối Bối đang không ngừng lải nhải, “Tiểu Nhã luôn luôn làm việc rất đúng mực, chuyện của bản thân cậu ấy nhất định có ý cho riêng mình.” Nếu Tiểu Nhã muốn nói, khẳng định sẽ khai ra, nếu cứ bắt ép như thế sẽ chẳng có ích lợi gì? Hơn nữa trong ba người các cô, đừng nhìn vẻ khôn khéo của Nghe Bối Bối hay sự lãnh đạm thờ ơ của cô mà phán xét, kỳ thật kẻ giỏi giang biết người biết ta nhất lại là Hường Phù Nhã. Bản tính của cô ấy bình thường nhưng lại có một trực giác độc đáo, đối với việc thiện ác tốt xấu đều đặc biệt rõ ràng.

Diêu Thủy Tinh tin tưởng Hường Phù Nhã có một đôi mắt biết nhìn người, mà Hường Phù Nhã cũng là một con người rất độc lập.

Bị bắt dừng lại giữa chừng Nghe Bối Bối ai oán trừng mắt liếc nhìn Diêu Thủy Tinh một cái, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt trừng phạt Hường Phù Nhã tội giấu diếm. Cô chính là tức giận Tiểu Nhã đã lén gạt mình, uống công cô còn cho rằng cô bạn này cái gì cũng chia sẻ, thật là thất sách, thất sách mà.

“Bối Bối, không cần tức giận như vậy.” Hường Phù Nhã vẻ mặt cầu xin tha thứ, nhanh tay đưa ra hai hộp chứa đầy quả liểu đình (*): “Là mình tự làm đấy, các cậu ăn xem có ngon hay không?”

(*liều đình: nguyên gốc là , có nghĩa là quả cam, quả quýt gì đấy. Làm ta mướt mồ hôi mới tìm ra. Cảm ơn sự giúp đỡ của bạn ngocquynh520 bên diễn đàn Lê Quý Đôn nhé ^^)

Kỳ thật liều đình cắt hay bỏ ra ăn là tiện nhất, lấy tay lột da lại dễ làm bẩn tay lại còn khó chế biến, chính là Hường Phù Nhã không muốn dùng dao, cô kiên trì cho rằng hoa quả tiếp xúc qua các loại dụng cụ thì hương vị sẽ không ngon bằng, vì vậy luôn bị Nghê Bối Bối giấu cọt cho là đầu rùa.

Nghê Bối Bối nhìn trái liều đình no đầy trong tay Hường Phù Nhã, lại liếc đến ly trà châu trà xanh, Hường Phù Nhã thấy vậy liền hai tay dâng đồ, cuối cùng cũng làm vừa lòng cô bạn khó tính. Bối Bối uống một ngụm trà sữa thơm nồng liền cười đến mặt mày rạng rỡ.

“Chờ đến lúc thích hợp hãy giới thiệu cho bọn mình quen biết nhé.” Diêu Thủy Tinh nhìn hai cô bạn của mình, thật lòng nói.

“Được.” Hường Phù Nhã mỉm cười ngọt ngào, làn da sáng ngời hẳn lên, mùi hương liều đình phát ra kích thích vô cùng. Đầu mùa hạ, vào buổi trưa tĩnh lặng, ba người ngồi ở nhà hàng nhỏ mà mình thích, vừa ăn vừa tám chuyện vô bờ bến với nhau. Trước cuộc thi nặng nề sắp tới, nơi có hương thơm nồng đậm nhẹ nhàng, thanh xuân hữu nghị này chính là một kỷ niệm đặc biệt trân quý, một loại cảm xúc khắc sâu trong lòng mỗi người.

Hường Phù Nhã nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của hai người bạn mà cảm thấy hết sức ngọt ngào, bọn họ chắc chắn sẽ không thể hiểu nổi cảm xúc của cô bây giờ, giống như chính cô cũng không thể biết được cảm xúc này của mình, không chân thực và như đang mơ vậy.

Cô thực sự cùng Quan Thần Cực kết giao sao? Anh vĩ đại như thế, một cô gái bình thường như cô có thể xứng đôi sao? Càng ở cùng anh một chỗ, loại cảm giác bất an này càng trầm trọng hơn, anh so với cô lớn hơn tám tuổi, hiểu biết về cuộc sống cũng nhiều hơn tám năm, sống ở trong xã hội này lâu dài, có tiền tài cũng có địa vị, mọi thứ anh đều không thiếu. Theo lý mà nói, anh không có lý do nào xem trọng một học sinh trung học đơn thuần như cô mới phải. Miễn cưỡng mà nói thì, cho dù anh muốn cùng học sinh kết giao cũng sẽ lựa chọn những người xinh đẹp, thế nào cũng sẽ không tới phiên Hường Phù Nhã cô nha.

Có lẽ mình có bộ dạng thượng tính khả nhân (*) chẳng, nhưng mà Hường Phù Nhã cũng biết, so với những cô gái xinh đẹp động lòng người kia thì cô căn bản một góc chân cũng không bằng, vậy thì Quan Thần Cực vì sao lại coi trọng cô chứ?

(*thượng tính khả nhân: người dễ chịu, ưa nhìn, dễ lấy được thiện cảm của người khác)

Vấn đề này, Hường Phù Nhã càng nghĩ càng không hiểu, tựa như cô cũng không hiểu được việc bên trong cảm tình tất sẽ có những suy nghĩ không bình thường vậy...

Hơn nửa tháng kết giao này, anh mỗi ngày đều cùng cô ngắm mặt trời lặn ở bờ sông, lại cùng đi tìm kiếm những nhà hàng mặc dù không mấy danh tiếng nhưng đồ ăn ngon hết mức, cô biết đây đều là sự săn sóc của anh.

“Ưm.....” Xinh đẹp yếu ớt mang theo vài phần thổ dốc, Hường Phù Nhã bị Quan Thần Cực đặt ở dưới thân, hôn dồn dập.

Thời gian đã tới mười giờ, Hường Phù Nhã tuy là sống một mình, nơi đó cũng không có gác cổng nhưng dù sao cô vẫn còn là học sinh nên có tính tự giác rất cao. Mỗi ngày buổi tối đều trước mười giờ liền về nhà ôn tập bài học, may mắn thành tích của cô luôn luôn tốt, không cần phải hao tổn tâm lực nhiều cho việc học hành, nhưng cô cũng chẳng phải là thiên tài, thành tích tốt của cô cũng đều nhờ cố gắng nỗ lực thật nhiều mà có.

Hơn nửa tháng kết giao này, anh mỗi ngày đều cùng cô ngắm mặt trời lặn ở bờ sông, lại cùng đi tìm kiếm những nhà hàng mặc dù không mấy danh tiếng nhưng đồ ăn ngon hết mức, cô biết đây đều là sự săn sóc của anh. Cô không có thói quen vào những nhà hàng cao cấp ăn một bữa cơm câu nệ nghi thức, cô thích tự tại ngồi, cùng người mà mình âu yếm chia sẻ đồ ăn ngon, càng thích hai người cùng thân mật cắn chung trái táo, mà anh vẫn thường xuyên cướp đoạt miếng táo từ trong miệng cô.

Từng nụ hôn sâu được hạ xuống, ghé da mềm mại cũng từ từ ngả ra, tính năng vượt trội được biểu hiện vô cùng hoàn hảo, dưới sức nặng của hai người vẫn không hề xảy ra vấn đề trục trặc nào, mở rộng hết sức thoải mái, rộng rãi. Nghĩ đến chiếc xe thương hạng này, mặc dù là kẻ không có khái niệm về xe như Hương Phù Nhã cũng có thể biết nó xa xỉ đến cỡ nào.

“A..... Đừng.....” Cô e lệ đẩy bàn tay đang làm càn của anh ra, muốn đưa cái tay vẫn còn đặt trên áo rời khỏi. Chỉ mới thoáng thất thần một chút mà sự tình đã tiến triển đến mức khó có thể khống chế được như thế này, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Rõ ràng, rõ ràng chỉ là nụ hôn chia tay thôi mà, hai người lại quần quít hôn đến nồng nhiệt bốc cháy, giống như gần đây mỗi khi môi chạm môi, anh đều cuồng dã như muốn nuốt hết cô vào bụng, khiến cô ngây ngốc chẳng biết phản ứng thế nào.

“Bảo bối ngoan, không cần sợ.” Anh thủ thủ bên tai cô, giọng nói từ tính trầm thấp, âm điệu nam tính đặc trưng hết sức rõ ràng. Quan Thần Cực nói tiếng Trung không giống như những Hoa kiều khác, khẩu âm vô cùng rõ ràng, anh từng nói qua với cô, gia đình của anh đều sống tại Scotland (*) cả.

(*Scotland: Tô Cách Lan, là một quốc gia tại Tây u, thuộc Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland cùng với Anh, xứ Wales và Bắc Ireland. Nước này chiếm một phần ba phía bắc của đảo Anh, phía Nam giáp xứ Anh, phía Đông giáp Bắc Hải, phía Tây Bắc Đại Tây Dương, phía Tây Nam Biển Ireland và Kênh Bắc Anh. Ngoài vùng đất chính trên đảo Anh, Scotland còn thêm 790 hòn đảo. Thủ đô của nó là Edinburgh, một trong những trung tâm thương mại lớn hàng đầu châu u.)

Quan Thần Cực không ngừng hôn lên môi cô gái đang run run trong lòng, đầu lưỡi chậm chạp mà ma sát, bàn tay lên vào nơi trắng nõn dưới áo sômi, cách một lớp nội y động chạm vào bộ ngực no đủ căng tròn, người con gái của anh có dáng người thật đáng kiều ngạo khiến cho Quan Thần Cực vô cùng vừa lòng.

“A..... Đừng..... Đừng như vậy.” Khi môi của anh trần trọc hạ xuống, Hương Phù Nhã theo bản năng né tránh nụ hôn này, những cái vuốt ve tràn ngập sắc dục khiến thân mình cô không ngừng run rẩy. Cô không thích, lại cực kỳ không quen với những cử chỉ thân thiết đến cực điểm đến thế, từ lúc ban đầu hôn môi đến âu yếm, đều vượt quá khả năng lý giải và phạm vi thừa nhận của cô mất rồi.

Nụ hôn của anh càng ngày càng nóng bỏng, bàn tay cũng mỗi lúc một càn rỡ hơn, từng ngày từng ngày, trình độ hiểu biết của Quan Thần Cực đối với thân thể này thậm chí đã vượt qua cả Hương Phù Nhã.

“A!” Hương Phù Nhã đột nhiên thở gấp, kêu lên và không ngừng giãy dụa kịch liệt, bởi vì bàn tay người đàn ông đã muốn tiến vào bên trong chiếc váy bị ngăn ngừa, cách một lớp quần nhỏ mỏng manh, trực tiếp chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô.

“Aizz! Bảo bối, em lớn tiếng quá.” Anh nhẹ giọng trấn an, giọng nói nam tính mang theo ý cười nhợt nhạt cùng thần nhiên thương tiếc. Cô bé của anh quá mức hồn nhiên, những âu yếm thế này đối với cô mà nói vô cùng miễn cưỡng, bất quá vô luận như thế nào, cô đều phải tập thành thói quen mới được.

Một bàn tay cởi bỏ lớp nội y vướng víu, vuốt ve qua một lớp áo thật không thỏa mãn, vừa chạm đến nơi đầy đà mềm mại, miệng anh bất giác gợi lên nét cong cong vừa lòng, môi lướt qua chiếc cảm tình tế trơn bóng cùng cái gáy mảnh khảnh, đầu lưỡi treu đùa theo động mạch ở cổ, nặng nề liếm láp, đôi khi cần nhẹ khiến người con gái dưới thân tình tế thở dốc không thôi.

Nụ hôn ẩm ướt dọc theo những nút thắt quần áo đã sớm bị Quan Thần Cực cởi bỏ, dừng lại ở trên vai, dần dần đi xuống hai nơi đầy đặn, hít thật sâu một hơi, hương thơm độc đáo của cô tràn ngập trong mũi anh, là mùi hương chỉ thuộc về riêng cô, thật hồn nhiên, thật thuần túy.

Anh hôn qua nhũ hoa ngọt ngào, lại di chuyển vờn quanh khiến từng mảng hồng hồng hiện lên trên da thịt đầy đặn trắng nõn, làn da của cô vừa mềm vừa mịn, tràn ngập co dãn, anh chỉ mới liếm nhẹ thôi đã tràn đến hương vị cực đậm, mặn ngọt đan xen, làn da nóng rực đỏ bừng như muốn hấp dẫn môi anh hạ xuống bầu ngực đầy đà trắng nõn, trong suốt, mơ hồ nổi lên những đường gân xanh rõ ràng ấy.

“A.....” Bàn tay bé nhỏ của Hương Phù Nhã cố chống đỡ những nụ hôn nóng rực đang đánh úp lại của Quan Thần Cực, muốn đẩy mái đầu đầy tóc đen mượt đang ở trước ngực mình làm càn làm quấy ra, anh khiến cho

người cô đã nóng lại càng nóng, cảm giác bộ ngực không ngừng trướng lên đến khó chịu, đầu nhũ hoa...cũng đau đớn đến lạ thường.

Không thích, cô cực kì không thích loại cảm giác này, nụ hôn của anh, tay của anh đều khiến toàn thân cô mềm nhũn vô lực, cảm giác vừa đau vừa lạ lẫm, loại cảm giác này quá mức xa lạ, quá mức kỳ quái, giống như không thể nào không chế được cơ thể mình nữa vậy.

Một chút lực đạo như vậy đối với Quan Thần Cực mà nói căn bản nhỏ bé không đáng nhắc đến, anh cúi xuống ngậm đầu nhũ đang dựng thẳng lên của cô, chậm chạp nhắm nháp khiến Hường Phù Nhã thở hổn hển, kịch liệt hơn, thân thể cô quá mức miễn cảm, chỉ cần chút kích thích nhỏ thôi cũng phản ứng hết sức dữ dội.

Bàn tay còn lại cũng không hề ngoan ngoãn dừng lại một nơi mà ở phía dưới cuộn lên một ít lông tơ, ngón trở ẩn nhẹ vào nơi nhỏ bé miễn cảm bên trong.

“A!” Khoái cảm bén nhọn làm cho cô yêu kiều kêu lên, theo bản năng kẹp chặt hai chân lại, muốn ngăn cản cái tay đang làm càn tại nơi tư mật của mình, đáng tiếc cô quá non nớt, mà Quan Thần Cực thì lại quá mức lão luyện.

Bàn tay không thể động, bất quá ngón tay không bị ảnh hưởng, ngón trở của anh liên tục ở nơi mềm mại kia xoa bóp nhẹ nhàng, ngón giữa men theo những đường cong thiên nhiên mà vuốt ve nhụy hoa mềm mại, mơn trớn cánh hoa khiến nơi miễn cảm theo đó mà trở nên ẩm ướt. Tiểu nha đầu của anh rốt cuộc cũng động tình rồi.

Không gian hữu hạn, không có những thứ phiền phức rườm rà mà chỉ có từng chút, từng chút chuyển động từ từ, như thế cũng đã đủ để khoái cảm mãnh liệt từ nơi yếu ớt như điện giật truyền thẳng đến gáy cô, làm cho thần trí Hường Phù Nhã mơ màng. Bên trong không gian không quá nhỏ bé của chiếc Bugatti lúc này tràn đầy hơi thở của ái tình.

Dịch thủy dính ướt tay Quan Thần Cực, hô hấp của Hường Phù Nhã cũng trở nên vừa nhanh vừa trầm, nhiệt độ cơ thể vùn vụt tăng lên, cho dù không khí có mát mẻ đến mấy cũng vô dụng, cặp đùi tuyết trắng cứ thế mở rộng ra, mông nhỏ theo động tác của anh mà vận vẹo không ngừng, tuân theo bản năng tiếp tục cho dù còn trức trặc lên xuống. Ngón tay đã được bôi trơn, Quan Thần Cực nhẹ nhàng tách nhẹ hai cánh hoa, đâm vào bên trong.

“Đau!” Cho dù đây không phải lần đầu tiên anh làm như vậy với cô nhưng cảm giác đau đớn vẫn cứ tiến đến, hai hàng lông mi thanh tú nhắm lại, mông nhỏ nâng lên muốn né tránh dị vật đang xâm nhập vào mình, cảm giác đau này luôn khiến cô cảm thấy không tốt chút nào hết.

“Bảo bối ngoan, một lát nữa là tốt thôi.” Quan Thần Cực thấp giọng trấn an, khẽ ngậm vào nhũ hoa phần nộn để phân tán lực chú ý của cô. Cảm giác xúc vị thần nhiên từ miệng lan tràn vô cùng tuyệt hảo, khiến anh cảm thấy dâng lên sự xúc động không tên, muốn dùng sức cắn, dùng sức âu yếm nhũ hoa trong miệng, cứ thế giữ lại không muốn buông ra.

Đầu lưỡi không ngừng vờn quanh đôi nhũ hoa phần hồng, liếm láp, từng đợt mút lấy, âm thanh hút vào từ động tác của anh không ngừng truyền đến. Bộ ngực trở nên mềm mại, lại có chút cứng cứng, cô yêu kiều rên rỉ, bấp bệch dần thả lỏng, tùy ý để ngón tay thon dài của anh cuồng mãnh xâm nhập.

Cơ thể của cô vừa nóng lại vừa chặt, khe hở chật hẹp của tử nữ làm cho động tác của tay anh không hề dễ dàng, xuân dịch chậm rãi chảy ra, anh từng chút từng chút nhẹ nhàng vỗ về vách hoa của cô, cảm giác được bao bọc này điên cuồng vô tận, thiếu chút nữa bức anh đến tận cùng.

Quan Thần Cực vốn là kẻ cứng rắn như sắt, có thể âu yếm như thế cũng ảnh hưởng không nhỏ đến chính mình, anh hít sâu một hơi, muốn thoáng không chế lại dục vọng cương cứng sắp bộc phát, nhưng không khí hít vào lại tràn đầy hơi thở ngon ngọt của Hường Phù Nhã khiến anh cảm thấy máu nóng dâng trào. Anh muốn tiến vào, chậm chậm từng chút, từng chút chiếm lấy cô giống như ngón tay mình bây giờ vậy.

Nhưng không được, cô vẫn còn quá mức non nớt, anh phải chậm rãi để cô thích nghi với mình, hôn môi, rồi âu yếm, dần dần mới có thể dễ dàng nếm được hương vị ngọt ngào. Anh nhất định phải làm cho cô có được

cao trào tuyệt mỹ vui vẻ, để cô cảm nhận được cực hạn khoái cảm là sung sướng cỡ nào, như vậy cô mới có thể chấp nhận được việc mình muốn làm cùng cô.

Dần dần tiếng rên rỉ của cô trở nên mềm mại đáng yêu hơn, có độ dao ý nhị đôi chút, nhẹ nhàng mà xâm nhập tận đáy lòng anh, con ngươi trong veo như nước bị phủ một lớp sương mù, thân thể kéo căng như dây cung, vừa chặt vừa khít, mồ hôi từ lớp da thoát ra rất nhiều khiến toàn thân cô như ngập trong vầng sáng phản hồng.

“Thật sự là miễn cảm.” Quan Thần Cực thở dài, lại thêm một cổ dịch mật từ chỗ sâu nhất trong cơ thể cô chảy ra, thấm ướt cả bàn tay to của anh, làm cho va chạm của anh mang theo chút âm thanh, cũng thông thuận hơn trước rất nhiều.

Một ngón tay, rồi hai ngón, ba ngón, vách hoa của cô càng tiến vào càng chặt, càng vào sâu thì thanh âm cầu xin tha thứ càng trở nên nỉ non, tiếng khóc, tiếng rên rỉ kích tình hòa quyện vào, tràn ngập trong khoang xe thượng hạng.

“Không cần, không cần!” Cảm giác càng ngày càng mãnh liệt chồng chất ở trong cơ thể Hường Phù Nhã, vượt qua cực hạn của cô, khiến cô kinh hoàng, giống như cảm giác được sắp có điều gì đó phát sinh, cô vội vươn tay muốn đẩy bàn tay đang tác quái của anh ra khỏi, bằng không, cô thật sự sẽ.....

“Được rồi, bảo bối, để cho nó đến, không phải sợ.” Anh trấn an cô, ngón tay ra vào càng nhanh càng mạnh, xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết đang dần co rúm lại, thậm chí có thể chạm đến cả tầng thịt mỏng manh như tơ.

Đột nhiên thân thể của cô nâng lên, đôi chân thon dài khép lại chặt chẽ, hung hăng kẹp lấy bàn tay của anh, thủy dịch tràn đầy ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cứ thế bắn ra mạnh mẽ.

Hường Phù Nhã lên đến cao trào liền oa oa khóc, khuôn mặt hồng nhuận, vươn tay che lại đôi mắt đang rơi lệ, cô cảm thấy vô cùng mất mặt, vô cùng chật vật, Quan Thần Cực đáng ghét, lần nào anh cũng phải đem cô biến thành bộ dáng khổ sở như thế này mới bằng lòng bỏ qua.

“Aizz, bảo bối ngoan, không khóc, ngoan.” Anh ôm cô ôn nhu dỗ dành, vừa chua xót vừa thương tiếc, vì bộ dáng nhu nhược yếu mềm của người con gái trong lòng mà đau đớn không dứt.

“Chán ghét, chán ghét!” Vừa mất mặt lại thẹn thùng, cô nắm tay dùng sức đánh vào ngực anh.

“Bảo bối ngoan, đừng khóc.”

“Em ghét anh nhất!” Quần áo cùng váy của cô tất cả đều hỗn độn không chịu nổi, nút thắt bị tháo mở, nội y không biết rơi ở nơi nào, váy ngắn xanh đậm bị kéo đến bên hông, quần nhỏ màu trắng thì rớt trên mắt cá chân, giữa hai chân, giữa hai chân còn có..... Bộ dáng như vậy, cô còn mặt mũi nào đi gặp người khác đây?

5. Chương 03 Part 2

“Chán ghét anh sao?” Quan Thần Cực giơ ngón tay còn dính đầy dịch mật của Hường Phù Nhã, chậm rãi mút vào trong miệng, đôi mắt đen bóng lóe lên ánh sáng tà mị nhìn chằm chằm người con gái trước mặt.

Mặt cô trở nên phỉếm hồng, biểu tình khiêu tình của anh làm cho trái tim chưa kịp hồi phục đã trở nên loạn nhịp, chán ghét, anh, anh thế nhưng lại mút cái đó của cô.....

“Bảo bối, đêm nay theo anh nhé?” Anh phủ lên môi cô, vừa nhẹ nhàng liếm mút, vừa mê hoặc nói.

“..... Không được.” Cô tuy rằng là người không có kinh nghiệm nhưng cũng không phải kẻ ngớ ngẩn dằn dặt, yêu cầu của anh, cô không phải không rõ. Chính là.....

“Anh muốn em.” Quan Thần Cực lôi kéo tay cô chạm vào dự vọng đang chường lên của mình, cảm giác nóng bỏng này làm cho Hường Phù Nhã sợ tới mức vội vàng thu tay lại, nhưng anh đâu để cho cô dễ dàng rút về, anh muốn cô có thể cảm nhận được lúc này dự vọng của anh có bao nhiêu mãnh liệt, bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu khẩn cấp cần cô lấp đầy.

“Muốn biết anh có bao nhiêu ý nghĩ muốn em không?” Anh cắn nhẹ da thịt trắng nõn nhuyển nộn của cô, từng đợt khí nóng phả vào bên tai khiến Hường Phù Nhã run rẩy không ngừng.

“Nghĩ đến toàn thân phát đau, đêm về không tài nào ngủ được.” Tiểu nha đầu này có một loại ma lực độc đáo, giống như cây thuốc phiện đẹp đẽ nhất trên thế gian, một khi đã bị lây dính sẽ dẫn đến nghiện hoàn toàn, Quan Thần Cực anh từ trước đến nay chưa từng bao giờ có ý nghĩ mãnh liệt muốn chiếm lấy một ai nhiều đến thế, mà cô thế nhưng chỉ mới là một thiếu nữ mười tám tuổi chưa trải qua tư vị tình ái bao giờ.

Lòng của cô vì thanh âm từ tính của anh mà trở nên ảm ướt nhuyển mềm, đôi mắt như nước ngậy ngốc nhìn người đàn ông trước mặt.

“Cho anh được không?” Bên trong đôi mắt ngăm đen đầy thâm thúy của anh ngập tràn ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, ngọn lửa ấy là vì cô mà cháy lên, thì ra cô lại có khả năng lớn đến thế, có thể khiến cho anh khát vọng nhiều đến vậy.

Sự kiêu ngạo của người con gái dưới ánh mắt khát cầu của anh mà dần dần bộc lộ. Anh ngắm nhìn cô như thể đó là báu vật độc nhất vô nhị của mình, là nữ vương duy nhất tồn tại trong lòng.

Cô biết, nếu cô cự tuyệt, anh khẳng định sẽ không miễn cưỡng, giống như mấy ngày nay khi sắp chạm đến chỗ sâu nhất rồi, anh vẫn vì sự từ chối của cô mà cố ổn định lại hô hấp trầm trọng của mình, giữ vững lý trí, vì thế mỗi lần đưa ra lời cự tuyệt, lòng của cô vô cùng đau đớn. Hường Phù Nhã sớm đã biết anh là một nam nhân thành thực, nếu không thích cô, sẽ không khát cầu cô nhiều như thế.

“Em.....bài tập của em.....” Lòng đã muốn mềm đi, nhưng cô vẫn chíp chíp oa oa nhỏ nhẹ kháng nghị, tùy tiện tìm lấy một cái cớ bạc nhược hết mức.

“Làm xong anh tự mình đến giúp em.” Sắc thái vui sướng in vào trong mắt anh.

Trong nháy mắt, tựa hồ là trong nháy mắt, cô giống như nhìn thấy đôi mắt anh có sắc lam hiện lên. Hường Phù Nhã kinh ngạc nhìn anh nhưng không dám khẳng định.

“Bảo bối, có thể chứ?” Quan Thần Cực cúi đầu nói, âm thanh vang lên mang theo sự dụ hoặc mời gọi vô cùng tà ác.

“.....Được.” Lời nói vừa thốt ra, cô đã then thùng đem khuôn mặt vui sâu vào trong lòng anh. Đáp ứng rồi, cô đã đáp ứng rồi! Chỉ mới quen nhau chưa đến hai mươi ngày, cô thế nhưng đã đáp ứng cùng anh làm chuyện đó, trời ạ!

Anh cười nhẹ, mang theo sự thỏa mãn, sung sướng tràn trề, đem áo của cô áo khếp lại, phủ váy bí xuồng, một tay ôm cô ra ngoài xe. Hường Phù Nhã im lặng nằm ở trong lòng anh, cô khẽ run rẩy, then thùng, từng cánh hoa đào như đang nở rộ trên mặt.

Khi ấy, Hường Phù Nhã đã hoàn toàn yên tâm mà đem sự hồn nhiên của chính mình giao phó cho anh.

Trên đời này sao vẫn còn người đàn ông tốt đến như thế, mà Hường Phù Nhã cô, sao lại có thể may mắn được anh yêu thương như vậy?

6. Chương 04

Chương 4

Bảo bối thân yêu, thì ra một khi đã sa vào lưới tình, cũng không khó khăn như anh đã từng tưởng tượng.

Cầm kỳ một khi đã đánh vỡ sẽ không còn gì ngăn cản, hai người trẻ tuổi, hai người tận tình, hai người phóng túng tận hưởng tư vị ngọt ngào mà ái tình mang đến. Tuy rằng Quan Thần Cực bị công việc cuốn lấy thân, thường xuyên phải đi công tác ở nước ngoài, còn việc học của Hướng Phù Nhã vẫn cứ bề bộn, học chính lẫn học thêm, ngày cả đến thời gian hẹn hò còn thiếu thốn nữa.

Thế nhưng, bọn họ vẫn là một cặp tình nhân yêu nhau say đắm. Hướng Phù Nhã ngày càng ngọt ngào, ngày càng thích làm nũng, ngẫu nhiên lộ ra một chút trẻ con để anh bao dung, che chở.

Đôi lông mày của Quan Thần Cực hơi giãn ra, thần sắc trời sinh luôn lạnh lùng, nhưng khi đứng trước mặt cô đều trở nên ôn nhu, dịu dàng.

Anh yêu cô, chiều cô, toàn tâm toàn ý, dùng hết mọi cách để làm cô vui vẻ. Cô yêu anh, thương anh, sâu tận đáy lòng, chỉ cần được ở cùng một chỗ với anh, thứ gì cô cũng nguyện ý trả giá. Những niềm vui mà ái tình đem lại, đối với hai người, lúc nào cũng tràn ngập.

Quãng thời gian ngọt ngào cứ thế trôi nhanh, Hướng Phù Nhã thuận lợi hoàn thành học kỳ cuối cùng của trung học, rồi tham gia cuộc thi đại học, sau đó, nghênh đón cô chính là một kỳ nghỉ hè tuyệt vời.

Nguyện vọng của cô cũng không quá xa vời, chỉ mong đỗ vào hệ truyền thông ở đại học T thôi.

Cuối tháng bảy, đầu tháng tám, tiết trời có chút oi bức, Hướng Phù Nhã thoải mái nằm trong một ngôi nhà xa hoa ở ngoại thành của Quan Thần Cực. Sô pha làm bằng da trâu cao cấp được nhập khẩu từ Italia, mềm mại lại mát lạnh, so với cái nóng ba mươi độ ở bên ngoài thì quả thực là một trời một vực.

Cô với tay lấy ly kem dâu tây màu phấn hồng ở bàn, trên đầu gối đặt một quyển tạp chí mới, âm nhạc nhẹ nhàng tao nhã quanh quẩn trong căn phòng, tạo nên khung cảnh thanh nhàn êm dịu như một bức tranh nên thơ vậy.

Khi Quan Thần Cực đẩy cửa thư phòng ra liền nhìn thấy cô nàng ngốc nghếch của anh đang cắn thìa, chăm chú nhìn vào quyển tạp chí sắc sảo đến nỗi chẳng để ý đến xung quanh gì hết. Áo T-shirt màu xanh cùng với chiếc quần soóc nhỏ trắng, phụ trợ với nhau làm cho cô đã nhẹ nhàng khoan khoái thêm vài phần kiều thuần. Cặp đùi tuyết trắng thẳng tắp gác lên trên tay vịn sô pha mềm mại như muốn dụ người vươn tay đặt lên nơi trắng mịn ấy, cảm thụ từng chút xúc cảm nơi ngón tay, mà anh, không chống cự nổi loại mê hoặc này.

Đi qua rút chiếc muỗng nhỏ vẫn bị cô ngậm ở miệng ra, anh khẽ hôn lên đôi môi nhỏ lạnh lẽo, nhắm nháp hơi thở ngọt vị dâu tây của cô, nụ hôn càng thêm sâu, bàn tay to lớn bắt đầu vuốt ve trên cặp đùi trắng mịn. “Đang nhìn gì vậy, bảo bối?”

Cô cười thật ngọt ngào, để mặc anh hôn cho thỏa mãn, sau đó giơ cuốn tạp chí lên cho anh nhìn, mặt biển xanh thẳm, cánh chim trắng bay cao, đó là những hình ảnh mê người của Địa Trung Hải.

Quan Thần Cực thần nhiên liếc mắt một cái: “Hy Lạp?” Đối với người xuất ngoại như cơm bữa giống anh mà nói, những bức ảnh này chỉ cần xem qua cũng biết đó là nơi nào.

“Đúng vậy.” Cô hưng phấn buông tạp chí ra, ở trong lòng anh đánh nhẹ một cái.

“Em với bọn Bối Bối đã cùng hứa với nhau, chờ khi cả ba tốt nghiệp đại học, ra trường thì sẽ đi Hy Lạp chơi. Anh thử nghĩ xem, có thể dạo chơi trên bờ biển Aegean xinh đẹp, lắng nghe tiếng chim hải âu, rồi tiếng sóng biển lớp lớp sau xô lớp trước là một chuyện vui vẻ cỡ nào!”

Nhìn vẻ mặt vui mừng hoan hỉ của cô, anh bỗng dưng cảm thấy có chút phật ý. “Chỉ cùng bọn họ, thế anh ở đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng, Quan Thần Cực không khỏi ngáy người ra một lúc, anh đường đường là tổng giám đốc Quan thị thế nhưng lại cùng vài cô gái mười mấy tuổi tức giận, thật sự là...

Hướng Phù Nhã cũng ngây ngẩn cả người, bộ dáng của anh..... thật giống như đang ghen vậy, xem ra chuyện ghen tuông vốn dĩ không phải sở trường của anh rồi. Nhìn gương mặt buồn bực trước mắt, tâm của cô cảm thấy thật ngọt ngào. Hướng Phù Nhã rất thích bộ dáng lúc ghen của anh như thế, không khỏi nảy sinh ý xấu muốn trêu đùa một chút.

“Chờ em tốt nghiệp đại học, không khéo chúng ta đã chia tay rồi, a...” Nói sai thì phải bị trừng phạt, điều đó rất nhanh đã xảy ra.

Anh mạnh mẽ hôn cô, không nhẹ nhàng chút nào, thậm chí còn cố ý cắn đầu lưỡi đỏ hồng khiến cô oai oái kêu đau. “Em vừa mới nói cái gì, nói lại lần nữa xem nào?”

“Bá đạo!” Giọng của cô ngọt ngào xen lẫn chút oán giận: “Anh cắn người ta đau quá.”

“Thật vậy chẳng? Để anh xem xem.” Anh vội vàng sốt ruột nhìn cái lưỡi hồng nhợt của cô, trên khuôn mặt tuần mỹ nổi lên vẻ tự trách.

Thấy sự nóng vội của anh, cô ngọt ngào nở nụ cười, cô yêu cực kỳ bộ dáng anh khấn trương vì mình như thế.

“Lại nghịch ngợm rồi.” Anh tà ác nhướn mày, ôm chặt cô vào lòng, vươn tay chạm đến eo, nhanh chóng đụng vào nhược điểm trí mạng của Hướng Phù Nhã.

“Ha ha, đừng, rất ngứa.” Cô giãy dụa, chịu không nổi “khổ hình” mà tay anh mang đến.

“Ai bảo em không ngoan.” Không để ý đến lời cầu xin tha thứ của cô, anh tiếp tục chọc cho cô ngứa, bàn tay to dao động không ngừng, vừa là trừng phạt vừa là thưởng thưởng của anh.

Cô thở hổn hển, nước mắt cũng chảy ra, bàn tay nhỏ ra sức nắm lấy cái tay đang có ý xấu của anh, hai chân đá lung tung nhưng vẫn tránh không được, khuôn mặt liền đỏ bừng, đáng thương hê hê.

“Như thế nào?” Anh cúi đầu nói, thanh âm mang theo chút cảnh cáo, gương mặt tuần tú và đôi mày dần dịu xuống, thả lỏng thân mình.

“Em chỉ với anh cùng một chỗ, chỉ nghe theo lời của anh.” Cô ôn nhu xin tha, nói hết những lời mà anh muốn nghe bằng giọng điệu vô cùng kiêu mị.

Anh vừa lòng thu tay lại, ôm cô vào lòng, cẩn thận giúp cô lau nước mắt trên khóe mi, rồi cầm lấy ly kem tiếp tục dứt cho cô ăn.

“Muốn đi Hy Lạp?”

“Đúng vậy a, nguyện vọng lớn nhất của em chính là trong tương lai có thể đi du lịch khắp nơi trên thế giới, dùng hai chân của chính mình đạp khắp từng góc trên Trái Đất.” Cô hưởng thụ từng muỗng kem ngọt ngào, thoải mái nằm trong lòng anh và kể ra giấc mơ của bản thân, giờ phút này, Hướng Phù Nhã đang đắm chìm trong hạnh phúc vô tận.

“Ước mơ thật nhỏ bé.” Anh cười nhẹ.

“Này...!” Cô khó chịu thúc anh một cái. “Anh không cần xem thường giấc mơ của người khác được không?”

“Không phải là coi khinh.” Anh khẽ vuốt cái trán đang nhăn lại của cô. “Em muốn đến nơi nào, anh sẽ nhất định mang em đến đó.”

Cô ngây ngốc nhìn anh.

“Hy Lạp mà thôi, có gì khó đâu? Làm gì phải đợi tốt nghiệp đại học, vài ngày nữa, anh có thể mang em đến đấy chơi cũng được.” Bằng tài lực của anh, cho dù cô muốn đi du lịch vũ trụ, anh đều có thể thoải mái giúp cô hoàn thành, huống chi đây chỉ là một đất nước Hy Lạp nhỏ bé.

Anh nói muốn dẫn cô đi Hy Lạp chơi? Hướng Phù Nhã ngây ngốc nhìn anh, không biết nên nói cái gì cho tốt, kỳ thật anh bận rộn như thế nào, cô đều biết rất rõ.

Giống như hôm nay, đối với những người làm công ăn lương bình thường mà nói, cuối tuần là có thể nghỉ ngơi, nhưng anh thì không thể, cả buổi sáng anh đều ở trong thư phòng làm việc, trợ lý Jason vừa mới đi xong, lúc đến đem theo rất nhiều văn kiện, giấy tờ, chỉ nhìn qua thôi đã thấy sợ lắm rồi.

Mỗi ngày anh đều làm việc đến khuya, có đôi khi cô giật mình tỉnh giấc vẫn thấy anh bận rộn trong thư phòng. Mỗi ngày anh đều ở bên cạnh cô, những lúc cô nghỉ ngơi thì anh đi xử lý công việc, vất vả như thế,

một ngày hai mươi tư giờ chỉ sợ anh cũng không đủ dùng, vậy mà chỉ vì giấc mơ nho nhỏ của cô muốn đi tới Hy Lạp, anh liền không ngại ngần mà đáp ứng.

Trước đó cô còn nghe được Jason oán giận nói, công việc nhiều đến mức làm mãi không xong, đơn đặt hàng thậm chí đã dài đến năm sau, anh bận đến tối mất tối mũi mà vẫn còn nguyên ý đi cùng một cô nữ sinh nhỏ bé như cô.

Cô có thể không cảm động sao? Điều là vì cô, từ lúc mọi chuyện bắt đầu, anh đều đối xử với cô tốt như thế, lúc nào cũng vì cô suy nghĩ, tâm ý của anh cô hoàn toàn thấu hiểu.

“Anh như vậy sẽ làm hư em mất.” Cô cắn môi, vài phần oán giận, vài phần ngây thơ nói.

“Vậy để anh xem xem, em có bao nhiêu hư hỏng đi nào?.” Anh cười, vẻ mặt nhu tình cùng sung nịch.

Trên đời này sao vẫn còn người đàn ông tốt đến như thế, mà Hướng Phù Nhã cô, sao lại có thể may mắn được anh yêu thương như vậy? Khóe mắt có chút cay cay, cô nhào vào lòng anh, nức nở nói: “Cực, anh đừng rời xa em, được không? Vĩnh viễn không được rời xa em, bằng không, em sẽ không biết nên làm gì mất!” Anh thương cô, yêu cô như vậy, cô về sau làm thế nào để rời xa anh được.

Ánh mắt của anh ôn nhu như nước lại hiện lên một tia quang mang phức tạp, nửa u buồn nửa giãi dụa không thôi, cuối cùng tất cả đều hòa thành sự thâm tình vô hạn.

“Được rồi, bảo bố, anh vĩnh viễn sẽ không rời xa em.” Thanh âm của anh trầm thấp mà kiên định.

Cô nở nụ cười, vừa kiêu diễm vừa ngọt ngào, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên chạm vào đôi môi đẹp của anh, cho anh một nụ hôn thật kêu. “Quan Thần Cực, em yêu anh, em yêu anh chết mất!” Anh ngây ngẩn cả người, đối với tuyên bố của cô quả thực có chút bất ngờ.

Nhưng Hướng Phù Nhã không có kinh ngạc cùng do dự mà từng chút từng chút hôn anh, nếu đã yêu thì sẽ không nghĩ đông nghĩ tây, tính cách của cô đặc biệt chấp nhất, một khi đã chấp nhận thì chính là sẽ giao phó toàn bộ thể xác và tinh thần của mình.

Thân thể anh vẫn không thả lỏng, cô liền cười ngọt ngào, vươn tay ôm lấy cổ anh: “Anh không thích em yêu anh sao? Em đây liền thu hồi lại lời nói.”

“Không cho phép, tuyệt đối không cho phép, có nghe hay không?” Nghe được chính miệng cô nói yêu thương anh, Quan Thần Cực thật sự không biết nên đáp lại như thế nào. Anh biết cô thương anh, bằng không cô nhất định sẽ không đem sự thuần khiết của mình hiến dâng cho anh, nhưng biết là một chuyện, nghe cô nói ra lại là một chuyện khác. Anh không ngờ, nghe được lời yêu thương của cô, tim anh lại nổi lên sự đau nhức rất xa lạ, kỳ quái.

Đây là cảm giác mà anh chưa từng có, anh không biết chính mình đến tột cùng có thích hay không cô nói thương anh, nhưng khi cô nói muốn thu hồi lại, mặc dù biết cô đang nói giỡn, không hiểu sao anh vẫn cảm thấy hoảng hốt vô cùng, anh không cần, không cần cô thu hồi lời yêu thương, anh muốn có được tình yêu trọn vẹn của người con gái này.

“Đương nhiên không dám.” Cô cười ngọt ngào, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt tuấn tú của anh, thật không dám tin rằng người đàn ông có hơi thở và phong thái quý tộc, nhắc tay nhắc chân đều mang theo khí chất vương giả như thế này lại là bạn trai của cô, còn đối với cô tốt như vậy. Nếu có ai đó nói với cô rằng đây chỉ là một giấc mộng, sợ rằng cô cũng sẽ tin tưởng luôn mãi.

“Em yêu anh, thật sự thật sự rất yêu anh.” Mỗi lần nghe cô nói vậy, trong lòng anh sẽ dâng lên một làn sóng dữ dội, tình cảm kịch liệt ở trong lồng ngực va chạm vào nhau khiến hô hấp của anh thêm trầm trọng, lại nhìn xuống đôi môi cô, bờ môi căng mọng vừa thốt ra lời yêu thương, bỗng chốc anh cảm thấy mình như bốc cháy.

Anh hôn cô, kịch liệt, xúc động thậm chí mang theo vài phần tuyệt vọng hôn cô, giống như đây là lần cuối cùng được hôn vậy, nụ hôn thật sâu, ôn nhu lại điên cuồng, đem hết thấy trong miệng cô đều tham lam cuốn lấy, nước bọt của cô không kịp nuốt, liền bị anh hút hết, mà cô cũng nuốt vào một phần thuộc về anh, loại thân mật này là thân mật tới cực điểm, tương cứu trong lúc hoạn nạn, là phương thức mà hai người yêu thích nhất.

Anh gấp gấp cởi khóa kéo chiếc quần soóc nhỏ, kì thực không quá khó để mở ra nhưng anh đã kích động lắm rồi, đầu ngón tay không nghe theo sai bảo, tháo thế nào cũng không ra, anh tức đến nỗi muốn xé vụn nó ngay lập tức.

Hương Phù Nhã vội lắc mông, né tránh bàn tay to của anh, người đàn ông này lúc nào cũng ôn nhu nho nhã thế mà lúc trên giường lại cực kì thiếu kiên nhẫn, quần áo của cô đều theo tay anh mà trở thành những mảnh vụn. Sức lực từ đôi tay của đàn ông rất cuộc lớn đến thế nào? Quần áo trong tay bọn họ vì sao trở nên yếu ớt như vậy? Cô rõ ràng từng thử xé qua quần áo của mình, chúng nó thật sự rất dẻo dai, kiên cường, thế mà qua tay anh đều không chịu nổi một chút.

Mặc dù anh đã vì cô mua thêm rất nhiều quần áo, nhưng quần soóc này không được, đây là chiếc quần mà cô rất thích nha. Cô cùng Bối Bối còn có Thủy Tinh, mỗi người đều mua một cái, giống nhau như đúc, ba người thường xuyên đồng thời mặc đi dạo phố, đây chính là trang phục chị em, không thể bị hủy dưới tay anh được.

“Em làm gì vậy?” Anh bắt mắt nhăn nhó, cực kì khó chịu khi cô gái bé nhỏ luôn nghe lời anh trên giường giờ đang phản kháng.

“Người ta rất thích bộ này, anh không được lại làm hỏng nó nữa.”

“Anh sẽ mua cho em một trăm bộ.” Đàn ông một khi tình trùng đã lên não thì không có nhiều tính nhẫn nại đến vậy.

“Không được.” Mua một ngàn bộ cũng không phải là cái này.

“Hương Phù Nhã!” Anh chán nản, cô nhất định phải ở thời khắc anh đang xúc động thảo luận tâm quan trọng của quần áo hay sao? Nhìn bộ vị nào đó đang xúc động của mình, anh cắn răng nhẫn nhịn.

Anh rất kích động nha, cô cũng thấy được thứ bên trong quần anh đang dâng lên cao ngất, trải qua hơn ba tháng ngày đêm được anh dạy dỗ, cô khó có thể không biết nó đại biểu cho cái gì.

Biết rằng người đàn ông này mong muốn rất mạnh mẽ, xúc động cực nhanh, đủ để hù chết nhiều người, mà cô đã muốn đối phó đến sắp ăn không tiêu, nhưng về phương diện này, anh thật sự rất độc đoán, làm nũng hay xấu hổ, đều không dùng đến được.

Cô bắt mắt chu chu cái miệng, thật chẳng biết lí do làm sao, rõ ràng cô đang ngoan ngoãn nằm trên ghế, xem tạp chí, ăn kem của mình, anh cũng đang im lặng xử lí công việc trong thư phòng, như thế nào đột nhiên lại biến thành cô bị ăn thế này chứ?!

Bàn tay nhỏ nhắn cởi từng chiếc cúc áo bằng đồng, cô cố gắng đem quần áo mà mình thích nhất cởi ra thật nhanh, miễn cho nó lại biến thành miếng giẻ rách.

Người đàn ông bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn liền chộp lấy cô, cái quần nhỏ bằng ren cởi không kịp liền không thoát khỏi số phận bị xé, ngón tay anh liền đi vào, nơi đó đã ẩm ướt, anh dường như không kiên trì nổi nữa.

“Bảo bối, lần này trước ủy khuất em một chút, một lát nữa anh sẽ bồi thường.” Thoáng dùng sức, hai chân của cô liền bị tách mở ra, anh kéo khóa quần xuống, sau đó đưa ngón tay vào miệng cô. “Đau thì cắn anh.” Bên hông liền dùng sức, cứ thế đâm thẳng mà vào.

Thân mình cô buộc chặt, nhịn không được cắn chặt ngón trỏ của anh, thực sự đau quá, cô cắn bản chưa chuẩn bị tốt mà.

“Thả lỏng.” Cảm giác thật sự thoải mái, mặc dù biết rõ cô đau, anh cũng nhịn không được. Quan Thân Cực lúc này đã bị dục vọng quán thân, không có cách nào bận tâm đến cô được nữa.

“Chậm một chút.” Cô cau mày, bám chặt cánh tay anh, nơi đó toàn bộ đều là cơ bắp, dáng người của anh thật là vô cùng tốt, toàn thân săn chắc như vậy, hoàn toàn không giống người cả ngày ngồi ở văn phòng chút nào.

Dần dần, cảm giác đau đớn kịch liệt giảm đi, khoái cảm quen thuộc liền dâng lên từng chút. Mồ hôi theo làn da của cô chậm rãi chảy ra, giống như có người đang ở trên thân cô mà thả lửa, nhiệt khí gia tăng, khoái

cảm làm cho tiếng thở dốc của anh càng thêm nặng nề.

Cô vận vẹo, không chịu nổi sự cuồng dã của anh, rất nhanh muốn đạt đỉnh.

“Chờ ta cùng nhau, ngoan.” Động tác của anh có phần nhanh hơn, ở giữa hai chân cô lên xuống không ngừng.

Cô liên tục gọi tên anh, nâng nửa người trên lên ôm cổ anh, bờ môi ở trên mặt anh điên cuồng mà vuốt ve, đòi lấy nụ hôn sâu mà cô yêu thích.

Anh không làm cho cô thất vọng, cũng không muốn làm cô thất vọng, anh hôn cô, đầu lưỡi ngăn lại tiếng rên rỉ ngọt ngào của cô.

Cô khóc, nước mắt theo khóe mi chảy xuống, mái tóc dài ở trên sô pha mềm mại hỗn độn rối tung, toàn bộ khuôn mặt đỏ hồng đáng thương hề hề lắc qua lắc lại, dục vọng từng cơn như thủy triều kéo tới bao phủ lấy mọi thứ. Ngón tay cô gắt gao nắm chặt tay vịn của sô pha vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, trước mắt nổi lên từng mảng sương hồng mờ mịt.

Tay anh chống hai bên má cô, hít một hơi thật sâu, định trụ bất động, chờ cô bình thường trở lại.

Đời hô hấp của cô không còn kịch liệt nữa, anh tiếp tục chậm rãi di chuyển, theo đuổi đỉnh cao mỹ lệ của chính mình.

“Cực, chậm một chút.” Cô cắn môi, yêu kiều kêu lên, khoái cảm trộn lẫn một tia xa lạ quá dị đau đớn, làm cho cô nhịn không được bắt đầu xin tha.

Quan Thần Cực hiện tại làm sao còn có thể nghe thấy? Anh không quan tâm, tiếp tục ở trong cơ thể cô điên cuồng luật động, khoái cảm quá mức mãnh liệt làm cho cô phát sinh một cảm giác sợ hãi, đầu bắt đầu choáng váng, đạt đỉnh được vài phần, trước mắt liền một mảng đen tối, cứ như vậy mà ngắt đi.

Khi tỉnh lại, cô đã được ôm lên trên chiếc giường mềm mại, mặc vào chiếc váy ngủ mà mình yêu thích, mà trong phòng ngủ to lớn, chỉ có một mình cô.

Cô ngồi dậy, giữa hai chân truyền đến từng cơn đau nhức nhắc nhở đến sự nhiệt tình trước đó, khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở nên đỏ hồng. Người đàn ông đó, mặc kệ thường ngày sùng cô bao nhiêu, mỗi khi lên giường đều sẽ trở thành kẻ duy ngã độc tôn (ý chỉ biết đến bản thân của mình, cực kỳ độc đoán), lúc nào cũng phải tận hứng mới có thể buông tha cô được.

Đi chiếc giày có đóa hoa Phù Tang (hoa đầm bụi) xinh đẹp vào, Hướng Phù Nhã muốn đi tìm cái người giống như dã thú kia để tính sổ, không cần nghĩ cũng biết, anh khẳng định là ở trong thư phòng xử lý một đồng công việc chưa xong.

Gõ cửa mấy tiếng không thấy đáp lại, cô tự đẩy cánh cửa nặng trĩu ra, đúng là anh ở thư phòng nhưng không phải ngồi ở bàn xử lý công sự mà là đứng trầm tư trước cửa sổ lớn, trên miệng còn có điếu thuốc lá đương cháy dở, sương khói nhẹ nhàng lượn lờ xung quanh khiến hình bóng anh trở nên u buồn hơn lúc trước.

Hướng Phù Nhã không nghĩ anh biết hút thuốc, thấy bộ dáng anh lúc này, cô bỗng nhiên không còn tâm tình hờn giận nữa. Cô đi qua lấy điếu thuốc lá cháy dở, dụi tắt trong chiếc gạt tàn thủy tinh ở bên, lúc trước cứ nghĩ nó chỉ để làm đẹp, giờ hóa ra cũng có thể dùng.

“Em không thích anh hút thuốc, về sau đừng hút nữa được không?” Cô vòng tay từ sau lưng ôm anh, vùi mặt vào tấm lưng dày rộng.

Cô cảm giác được thân thể anh bỗng nhiên cứng ngắc, sau đó trầm tĩnh lại. “Được.” Thanh âm đáp lại theo lưng anh truyền đến tai cô. Cô cười, đôi mắt liền nheo lại.

“Sao lại ngủ ít như vậy?” Anh phủ lên bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của cô.

“Còn dám nói, đều là lỗi tại anh cả.” Cô đánh nhẹ anh một cái, ngữ khí làm nũng nhiều hơn trách cứ.

“Làm sao vậy?”

“Em..... em bây giờ vẫn còn chưa được thoải mái.” Khuôn mặt hồng hào, ngượng ngùng nói thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Anh làm đau em?” Anh khẩn trương xoay người, nâng khuôn mặt cô lên, cẩn thận đánh giá.

Đầu bỗng nhiên có cảm giác hơi choáng, cô lắc lắc, có thể là do quá mệt mỏi rồi, ngoại trừ sắc mặt có phần hơi tái nhợt, còn lại đều hoàn hảo.

“Bảo bối, không thoải mái chỗ nào thì nói với anh, biết chưa?” Anh ôm lấy cô, giữ chặt trong ngực mình.

Cô nở nụ cười, anh thật là khờ, đầu cần phải lo lắng cho cô quá như thế, cô lúc nào chẳng là em bé khỏe mạnh, cho dù đối với tinh lực vô cùng vô tận của anh có phần ăn không tiêu cũng không cảm thấy không thoải mái, hiện tại cô nói như vậy, đa phần là muốn làm nũng thôi mà.

“Dạ.” Cô ngọt ngào đáp lời, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn dật của anh, đưa tay vuốt thẳng những nếp nhăn trên trán, anh có vẻ không được vui, là vì sao vậy? Công việc không thuận lợi chăng?

Đôi bàn tay đang giơ lên cao bỗng dừng mất dần khí lực, gương mặt quen thuộc trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

“Bảo bối, bảo bối!”

Ấn tượng cuối cùng trong cô là đôi mắt đen tràn ngập hoảng sợ của anh, rồi sau đó cảm giác chóng mặt, nhanh chóng đánh úp đến, bao phủ lấy cô hoàn toàn.

Không gian mờ ảo, mệnh mông vô định, một đôi bàn tay to ấm áp hết sức quen thuộc vẫn luôn cầm chặt lấy tay cô, còn có tiếng nói chuyện ồn ào của mọi người, không phải rất rõ, nhưng nó cứ thoát ẩn thoát hiện trong đầu. Hình như đã có không ít người lui đến, còn có tiếng di động, tiếng máy móc chạy xung quanh, không biết vì sao, cô có thể nghe thấy hết sức rõ ràng.

Rốt cục Hương Phù Nhã cũng nặng nề nâng được mí mắt lên, đập vào mắt cô là trần nhà xinh đẹp đầy những hoa văn phức tạp, sạch sẽ nhưng xa lạ.

“Phù nhi, em rốt cục tỉnh.” Cô vừa chuyển động nhẹ các ngón tay, Quan Thần Cực lập tức cảm thấy được, anh bước tới gần, vẻ mặt khẩn trương. “Em hiện tại cảm thấy như thế nào?” Anh lấy tay ấn vào chuông báo ngay bên cạnh.

“Em..... làm sao vậy?” Thanh âm khàn khàn thốt ra làm cho cô hoảng sợ, toàn thân bây giờ mềm nhũn, không hề có chút sức lực nào.

Trong mắt anh hiện lên một chút áy náy. “Em đã ngất đi, có nhớ không?” Cô cau mày nghĩ lại, ngày đó cô ở thư phòng của anh, hình như đã cảm thấy không được thoải mái thì phải.

“Em sinh bệnh sao?” Thân thể cô luôn luôn tốt mà, làm sao có thể nói bệnh liền bệnh a?

Nữ bác sĩ mặc áo blu trắng dẫn theo ba người y tá đi vào làm gián đoạn cuộc nói chuyện của họ, sau khi kiểm tra cẩn thận liền cung kính nói với Quan Thần Cực: “Quan tiên sinh, anh yên tâm, Hương tiểu thư ngoài trừ cơ thể có phần suy yếu, còn lại đều bình thường.”

Nói rồi bà quan sát dịch truyền nhỏ giọt một chút. “Sau khi truyền dịch xong, nghỉ ngơi một chút, ngày mai là có thể xuất viện.” Quan Thần Cực lạnh lùng gật đầu, bác sĩ cùng y tá liền lui ra ngoài.

“Em rốt cuộc bị làm sao vậy?” Cô nhìn căn phòng rộng rãi xa hoa xung quanh, nơi này không giống phòng bệnh chút nào. Cô đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại phải vào viện, có phải hay không cô bị bệnh nghiêm trọng mà chính mình cũng không biết?

Anh yên lặng nhìn cô, đem tay cô nâng tới bên môi nhẹ nhàng hôn một chút, mở miệng nói: “Phù nhi, chúng ta có khả năng không thể lập tức đi Hy Lạp chơi được.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ là sự thật? Cô sinh bệnh, ngay cả đi du lịch cũng không chịu nổi?

“Bối vì.....” Một bàn tay anh nhẹ nhàng phủ lên bụng cô, dịu dàng nói. “Nơi này, có con của chúng ta.”

Đường số mệnh của anh thật dài thật dài, như vậy chứng tỏ anh có thể sống rất lâu, lời thề mãi mãi cũng sẽ không vì thế mà ngăn ngại, còn đường trí tuệ gần như vắt ngang qua lòng bàn tay, một người đàn ông thông minh như vậy, vì sao lại chọn một người con gái cái gì cũng không xuất sắc như cô làm bạn đời chứ?

7. Chương 05 Part 1

Bảo bối thân yêu, từng ngày từng ngày, tốc độ ăn như tằm của em thật sự là đáng sợ.

Mang thai! Đối với một cô gái mới mười tám tuổi, vừa tốt nghiệp trung học, sắp bước vào đại học, điều này có ý nghĩa gì?

Hướng Phù Nhã chống hai tay vào má, lạnh lùng nhìn bãi cỏ xanh mướt ngoài cửa sổ mà ngăn người, từ lúc xuất viện đến giờ, cô đã bị Quan Thần Cực đưa đến biệt thự này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy có lẽ cô cũng không dám tin, ở Đài Bắc nơi tắc đất tắc vàng như thế có thể có người xa xỉ đến mức sở hữu hàng ngàn mét vuông diện tích như vậy.

Biệt thự này phần lớn được xây dựa vào núi, tiến vào bên trong còn có một rừng cây rậm rạp, những gian phòng được dọn dẹp thật phần sạch sẽ, phía trước còn có một mặt cỏ dốc xuống hết sức hoàn mỹ, dùng để đánh cầu cũng được.

Nếu không phải Jason cứ một mực cam đoan là cô không có xuất ngoại, cô thực sự sẽ hoài nghi có phải mình đã chạy đến tận Mĩ hoặc là Australia hay không, cảnh đẹp như vậy cần bao nhiêu tiền mới có thể mua được?

Đến tận lúc này, cô mới ý thức được một vấn đề, đối với Quan Thần Cực, cô hiểu được bao nhiêu? Trừ bỏ biết tên anh, biết anh làm trong ngành điện tử viễn thông, biết anh có một trợ lý người Mĩ tên là Jason, cô hoàn toàn không biết gì hết nữa.

Việc như thế đáng sợ đến thế nào, cô thế nhưng lại dám kết giao cùng với một người đàn ông mình không hề hiểu rõ, bây giờ thậm chí còn mang thai với anh. Quen nhau ba tháng, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc hỏi xem gia đình anh rốt cuộc như thế nào?

Bàn tay nhỏ bé theo bản năng vuốt ve phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, không thể tin được, bên trong này có một viên đậu đỏ đang dần lớn lên, cục cứng, cô đã có cục cứng, cô sắp phải làm mẹ rồi.

Rõ ràng tới tháng chín cô sẽ phải vào đại học, trở thành một tân sinh viên bước tới giảng đường. Thế mà bây giờ, ông trời đang cùng cô trêu đùa quá mức, cô có thể trở thành một bà mẹ tốt hay không, đến chính cô còn không dám chắc nữa.

“Ai.....” Hướng Phù Nhã khẽ thở dài, trong lòng cảm thấy rất phiền muộn, rối rắm, đối với những chuyện xảy ra gần đây không thể nào tin được.

“Thiếu phu nhân, cô không thể thờ dài, bằng không cục cứng sẽ không vui đâu.” Một giọng nói nữ tính từ ái từ phía sau lưng Hướng Phù Nhã vang lên.

“Cô...cô gọi tôi là cái gì?” Hướng Phù Nhã hoàn toàn ngây ngốc. Thiếu phu nhân? Sao cô bỗng dưng cảm thấy đầu mình choáng váng thế này.

“Thiếu phu nhân nha.” Má Điền tuổi đã hơn năm mươi cười tủm tỉm đưa tới một ly sữa tươi. “Cô hiện tại đang có mang đứa nhỏ của thiếu gia, cần phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng có trong sữa tươi, lát nữa tôi sẽ hầm canh gà thật kĩ, thật bổ dưỡng cho cô...”

“A, má Điền, cảm ơn bà.” Cô vội vàng nhận lấy ly sữa, đánh gãy những lời nói quá mức quan tâm của bà quản gia. Hiện giờ cô đang bị vây khốn trong trạng thái khiếp sợ tột cùng, căn bản không thể ứng phó được với loại oanh tạc mệt mỏi này.

“Thiếu phu nhân nhất định phải thừa dịp uống lúc còn nóng.” Bà lo lắng dặn dò.

“Cháu biết, cảm ơn bà.” Cô cúi đầu khẽ mở cái miệng nhỏ, sau đó chợt ngẩng đầu, nhú mày thật vô tội. “Sao cháu cảm thấy như ngủ được có mùi khét ở đâu...”

“A, canh gà của ta!” Tuổi không còn trẻ nhưng má Điền vẫn phản ứng nhanh nhẹn như cũ, động tác mau chóng vừa đi vừa nói thầm. “Người mang thai đúng là mũi thính, phòng bếp ở xa phòng khách như vậy mà thiếu phu nhân vẫn có thể nghe được...”

Cô nghe được mới là lạ ấy! Cô sợ chết chuyện má Điền cứ nhắc đi nhắc lại bên tai nên mới muốn thanh tịnh một chút thôi mà. Hôm kia bị Quan Thần Cực đưa tới nơi này, thân thể còn chưa có khôi phục hoàn toàn, cả ngày chỉ ngủ chứ chẳng thèm ăn. Mãi tới hôm nay mới có chút sức lực lắc lư từ lầu hai đi xuống đã bị những lời nói của má Điền bao vây xung quanh, cẩn thận cái này, lo lắng cái kia, giống hệt như cô không phải đang mang trong mình đứa nhỏ mà là một cục vàng bảo bối vậy. Cho xin đi, cô căn bản còn không có hiểu rõ tình huống của mình được không? Đối với đứa nhỏ này, đến bây giờ cô vẫn còn chưa thể tiếp nhận hoàn toàn.

Phiền muốn chết! Lại nhìn đến khốn cảnh trước mắt của mình, sữa tươi trong tay vẫn còn ấm nóng bị cô tức tối đặt luôn lên bệ cửa sổ, trong lòng dâng lên cảm giác phiền muộn khó tả.

“Bảo bối, làm sao lại tức giận như thế rồi?” Một vòm ngực rắn chắc bất chợt bao lấy thân thể Hương Phù Nhã.

Tốt lắm, đầu sỏ gây chuyện đến rồi! Lúc cô tỉnh lại anh đã không ở nhà, có lẽ là đi tới công ty. Nhưng hiện giờ mặt trời còn chưa có khuất xuống phía Tây, kẻ cuồng công việc này như thế nào bỏ được giấy tờ xuống mà về nhà chứ.

Cô xoay người lại ở trong lòng anh, cặp mắt to trong veo như nước hừng hửng lờ mờ nguyền, ngón tay dùng sức đâm vào ngực anh. “Đều là tại anh, đều là tại anh, tức chết người ta mà—”

“Là ai chọc bảo bối của anh tức giận thế?” Nhìn bộ dáng tức tối của cô gái nhỏ trong lòng, ánh mắt tròn vo, cái miệng nhỏ nhắn, nói đáng yêu bao nhiêu liền có bấy nhiêu khiến tâm anh mềm hẳn.

“Trừ anh ra, còn ai vào đây nữa?” Trùng trùng trùng!

“Anh làm sao vậy?” Hắn không khỏi mỉm cười.

“Anh.....” Cô chán nản, ngón tay đâm đến đau mà anh phản ứng một chút đều không có, hừ, tự nhiên đi luyện tới mức thân thể rắn chắc như thế để làm gì, muốn đi làm kiện tướng thể hình hay sao chứ? “Anh quá phạm! Làm cái kia...thế nhưng, thế nhưng không cần cái kia...”

“Phi!” Một tiếng cười thực rõ ràng vang lên đánh gãy lời của Hương Phù Nhã.

Cô ngẩng đầu lên nhìn liền thấy, hóa ra là Jason, hắn mang theo một cái cặp tài liệu, đang đứng ở trước cửa ra vào của phòng khách, vẻ mặt không nín được cười, miệng đều nhanh kéo dài đến tận cổ rồi.

Khó trách tổng tài cả một ngày không yên lòng ở trong văn phòng, thì ra là lo lắng cho bảo bối này ở nhà một mình nha.

Xấu hổ và giận dữ từ trước đến nay chưa từng có khiến Hương Phù Nhã chỉ có thể ngậm ngút trừng mắt với cái bóng đèn mới tới này mà mất đi năng lực phản ứng lại.

Quan Thần Cực thương tiếc bảo bối của mình bị mất mặt như vậy, ánh mắt hẹp dài liền nhú lại. “Tôi nhớ, hình như chỉ nhánh bên Nam Phi của chúng ta đang gặp chút vấn đề...”

“Ông chủ, cặp tài liệu của ngài tôi để ở trong này.” Jason lấy sự linh mãnh không thể tưởng tượng được lập tức đặt cặp tài liệu xuống sofa rồi nói: “Trong công ty vẫn còn việc cần làm, tôi phải trở về tầng ca, ông chủ, phu nhân, hai người cứ việc nói chuyện để kẻ tiểu nhân này đi làm việc thôi.” Sau đó, lấy tốc độ siêu nhân biến mất trong tích tắc!

Hướng Phù Nhã thậm chí còn khoa trương cảm giác thấy chân của hắn hình như tạo thành một vòng tròn vậy. Quan Thần Cực hừ lạnh một tiếng, không nói câu nào, quay lại nhìn cô với vẻ mặt ôn hòa. “Bảo bối, em vừa mới nói làm cái gì, dùng cái gì thế?” Nghe được ý tứ rõ ràng nhưng cô thực sự quá đáng yêu khiến anh nhin không được muốn trêu chọc một chút.

“Chính là.....” Đề tài bị kéo lại, khuôn mặt của Hướng Phù Nhã liền ửng hồng, cái này bảo cô làm sao thoát ra thành lời a? Lấp bắp nửa ngày, cô rốt cuộc thoát ra một câu: “Chính là cục cưng đó!”

“À, thì ra là cục cưng.” Anh gật gật đầu, tựa hồ bây giờ mới hiểu được vấn đề. “Bác sĩ nói, cục cưng của chúng ta mới có mười bốn tuần thôi, cao mười lăm cm, nặng tầm 120g.”

Ai, đều do anh quá thô bạo hại cô thiếu chút nữa sinh non, đối với chuyện này anh đến giờ vẫn còn tự trách. Bởi vì bị động thai nên bác sĩ đã dặn dò, bốn tháng đầu tốt nhất nên cấm chuyện phòng the. Nhìn gương mặt ngọt ngào vô tội của cô, anh âm thầm thở dài trong lòng.

“A, hiện tại đã có thể biết được rõ ràng như vậy rồi sao?” Cô ngây ngẩn cả người, vươn tay phủ nhẹ lên bụng mình, nơi này đang có một sinh mệnh nặng 120g? 120gam là khái niệm như thế nào? đều do cô quá mức sơ ý, lúc ấy vì bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi, cho rằng áp lực hơi lớn nên nguyệt sự mới tới chậm, dù sao trước đó cũng từng xảy ra tình trạng như thế, kết quả hóa ra đã mang thai hơn ba tháng, thần kinh của cô quả nhiên thô thiển mà.

“Nói thế thôi chứ vẫn chưa kiểm tra rõ ràng lắm, bất quá, cục cưng là con của Quan Thần Cực anh.” Giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo và thỏa mãn.

“Đã có thể xác định sao?” Cô ngây thơ hỏi.

“Đương nhiên.....” Thấy bộ dáng ngốc nghếch của cô khiến anh cười càng thêm ôn nhu, ngón tay khẽ捏 cái mũi tròn tròn. “...Không biết.”

“Vậy mà anh còn dám nói.” Cô chu miệng, bất mãn kháng nghị.

Anh bật cười, vuốt ve mái tóc dài thật dày của cô, vừa mới ngủ dậy nên còn chưa kịp sửa sang lại, tóc chỉ đơn giản xoa ra trên vai nhưng lại có hơi thở nữ tính, xinh đẹp cực kì. “Đó là phụ tử thiên tính, hiểu không?”

“Đáng ghét, biết đâu đó là con gái thì sao.”

“Con gái à?” Anh hôn nhẹ lên cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn. “Có thể lắm, nhưng mà trước hết vẫn cần phải xếp hàng đã, đứa thứ hai mới đến phiên nó, còn em, trước cho anh một đứa con trai, biết không?”

Cái gì cơ, cái gì mà thứ hai với thứ nhất! Cô đương trường ngây ngốc, đờ cả ra.

“Chờ một chút!” Cô vội vàng đẩy cái mặt đang muốn kề sát gần mình ra. “Em còn không có đáp ứng sẽ sinh nó ra, anh đã muốn cho em đứa thứ hai rồi” Thét chói tai!

“Cái gì?” Sắc mặt vốn hoà nhã lập tức biến đổi. “Em không cần con của chúng ta?” Ngực khí của anh nghiêm túc hẳn.

Thật đáng sợ! Hướng Phù Nhã nhìn sắc mặt lãnh đạm của anh, không có trừng mắt dọa dẫm mà là nhưu mây lạnh nhạt, cả người đều tỏa ra thần thái uy nghiêm giống hệt như đang xử lí công việc vậy, gương mặt này cô chưa từng thấy qua nên có chút hoảng loạn.

“Hướng Phù Nhã, em lặp lại lần nữa cho anh.” Thanh âm trở nên trầm thấp còn thật sự nguy hiểm.

“Em.....” Trong lòng dâng lên ủy khuất, không biết vì sao cảm xúc bỗng trở nên hết sức kích động, cô dùng sức đẩy anh ra: “Nói thì nói!” Không cần phải sợ anh!

“Anh rõ ràng thành thực hơn so với em, có...kinh nghiệm hơn so với em, thế nhưng lại không thêm làm công tác phòng ngừa, bây giờ em đã mang thai, anh nói chúng ta nên làm sao giờ chứ?!”

Nước mắt nói đến là đến, không cần lý do. “Người ta vừa mới đỗ đại học, cố gắng lâu như vậy, hy vọng nhiều như vậy, giờ biết làm gì chứ? Em...em đương nhiên là phải trách anh rồi.” Cô dùng sức vỗ vào ngực anh, tức giận ngàn ngút, cái kẻ xấu xa bại hoại này!

Anh có chút giật mình trước phản ứng của cô, rất ít người đối diện với vẻ mặt ban nãy của anh mà còn có thể nổi bão trả lại, khóc lóc om sòm được như thế, trải nghiệm thú vị này cũng không phải quá tệ đi. Cái miệng của anh bất giác hơi cong lên, Phù nhi bé bỏng quả nhiên là không thể so sánh với những người khác được.

“Được rồi, được rồi, ngoan nào.” Ôm cô vào lòng, Quan Thần Cực nhẹ nhàng trấn an.

“Không cần anh ôm, em ghét nhất như thế.” Nỗi khó chịu trong lòng tiểu nữ sinh sao có thể dễ dàng dập tắt, cô đẩy đẩy cánh tay, không muốn bị anh kéo vào trong lòng.

“Được rồi, đều là anh sai, anh tệ nhất.” Anh thấp giọng an ủi, ai, may mắn vừa mới đem cái kẻ chứng mất kia đuổi đi, nếu không bị Jason nhìn thấy bộ dáng hiện tại của mình chỉ sợ dọa hấn rớt mất cảm, Quan Thần Cực anh thế nhưng ở trước mặt một cô gái mười tám tuổi, một chút tôn nghiêm của tổng tài cũng không có.

“Hơn nữa, hơn nữa...người ta cũng không nói là sẽ không cần cục cưng, anh hung dữ như vậy là muốn thế nào chứ?!” Hường Phù Nhã dùng đôi mắt vẫn còn ướt lệ trừng anh, nghiêng rằng nghiêng lợi lên án, cô chỉ là nhất thời nói không suy nghĩ, cũng không có ý là sẽ không sinh nha!

Hiện tại, hình như người hung dữ là cô mới đúng đi? Mặc kệ, anh cũng không dám cùng cô tranh cãi nữa.

“Em...Trọng yếu nhất là người ta còn chưa có kết hôn đã sinh đứa nhỏ, em còn muốn học đại học, anh có biết hay không? Nếu em muốn sinh con thì năm sau sẽ phải thi lại? Anh rốt cuộc có hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề này không?” Hung hãn chọc vào phần thịt mềm trước ngực anh, cô vẫn còn ám ức chuyện đại học lắm nha.

“Ai, đứa ngốc.” Ngón cái của anh khẽ lau đi giọt nước mắt vẫn còn dính ở cặp lông mi cong cong, người ta thường bảo nữ sinh có lông mi cong quả nhiên là đúng, không sai chút nào. “Em muốn lên đại học cũng đơn giản thôi, hiện tại tạm nghỉ một năm, sinh đứa nhỏ xong lại bắt đầu đi học là được”

“Không thể! Nhất định không thể!” Cô ra sức bấu vào cánh tay anh, dùng sức bấu, cắn răng cắn lợi bấu, bấu chết anh, đáng giận! “Anh nói có thể là có thể.” Quan Thần Cực liền cam đoan. “Tin anh, em sẽ không cần phải thi lại nữa đâu.” Một chút việc nhỏ như thế mà cũng khiến anh phải chịu ngược đãi? Tuy rằng khí lực của cô gái nhỏ này chẳng đáng là bao nhưng anh lo cô sẽ đau tay a!

Ừm, Hường Phù Nhã nghĩ đến việc anh sở hữu hàng đồng biệt thự lớn như vậy, được rồi, vậy chuyện trường học cứ để anh giải quyết vậy.

“Em căn bản không nghĩ mình sẽ làm mẹ sớm như vậy.” Ngực khí vẫn còn hung hãn giờ bỗng trở nên yếu đuối đáng thương, cô kỳ thật đến cùng vẫn chẳng là cái gì hết, chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi, là lúc mà sức sống thanh xuân tràn trề, nở rộ, giờ bắt cô phải làm một bà mẹ trẻ, ở cái thời đại này chỉ sợ là rất khó tiếp nhận đi?!

“Vậy làm sao bây giờ? Lấy cục cưng ra?” Anh hỏi.

“Không cần, không cần.” Cô vội che bụng, sống chết lắc đầu, đây là cục cưng của cô và anh, cô luyến tiếc lắm.

Cô nhóc ngốc này! Anh âm thầm thở dài trong lòng.

“Một khi đã như vậy.....” Anh bỗng nhiên buông cô ra, lùi về sau hai bước rồi quỳ một gối xuống, một chiếc hộp nhung đen tuyền lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay.

Anh mở hòm ra, một chiếc nhẫn kim cương đang tỏa hào quang chói mắt ra bốn phía xuất hiện trước mặt Hường Phù Nhã, ánh sáng trắng từ nó khiến chiếc nhẫn xinh đẹp vô cùng, tuy cô không rõ là kim cương loại gì nhưng chắc chắn không phải loại chỉ cần có tiền là có thể mua được, đặc biệt là lớp kim cương bên trong như đang ẩn hiện một hình trái tim vậy.

“Phù nhi, gả cho anh.” Quan Thần Cực đưa nhẫn lên, tiếng nói trầm thấp nhưng kiên định, rõ ràng: “Anh Quan Thần Cực cả đời này sẽ...yêu em, chiều em, đem em nâng niu trong lòng bàn tay, trong mắt anh, trong

lòng anh, từ giờ khắc này sẽ chỉ có một người phụ nữ tên là Hường Phù Nhã, không bao giờ liếc nhìn những người con gái khác nữa.”

Chuyện này...mũi của cô trở nên chua xót, ánh mắt cũng mơ hồ nhòe dần đi. Hường Phù Nhã nặng nề sụt sịt cái mũi, nhìn chiếc nhẫn đắt tiền trong tay anh, bàn tay thật to, có những ấn đường thẳng tắp, mỗi đường vừa dài vừa thẳng, lại phân nhánh khá nhiều.

Đường số mệnh của anh thật dài thật dài, như vậy chứng tỏ anh có thể sống rất lâu, lời thề mãi mãi cũng sẽ không vì thế mà ngán ngùi, còn đường trí tuệ gần như vắt ngang qua lòng bàn tay, một người đàn ông thông minh như vậy, vì sao lại chọn một người con gái cái gì cũng không xuất sắc như cô làm bạn đời chứ?

Quan trọng nhất là đường tình cảm của anh, vừa sâu lại vừa dài, anh chính là một người chung thủy, một khi đã yêu ai sẽ không dễ dàng thay đổi lòng mình, sẽ có được một mối tình tốt đẹp, phần nhân duyên này chính là cùng năng sao?

Đáng ghét! Bối Bối đáng ghét, lúc nào cũng hứng thú với việc xem chỉ tay làm cho cô cũng hiểu biết đôi chút, giờ cứ thế mà động tâm. Ghét nhất vẫn là Quan Thần Cực, nước mắt của cô này giờ chảy không ngừng, khóc đến sắp thở không nổi nữa rồi.

“Em...nếu em nói không thì...sẽ như thế nào?” Lời nói đứt quãng từ miệng cô phát ra.

“Em nghĩ anh sẽ làm thế nào?” Anh giữ chặt bàn tay nhỏ bé của cô. “Anh sẽ tiếp tục cầu nguyện, cầu nguyện, dùng chân tình đến làm em cảm động rồi say yes? Không, đó không phải là tác phong của Quan Thần Cực anh.” Cầm lấy nhẫn, động tác của anh ôn nhu nhưng vô cùng kiên định lồng vào ngón áp út của cô. “Hường Phù Nhã em đời này kiếp này chính là người phụ nữ của Quan Thần Cực, em dám không lấy anh làm chồng thử xem?”

Tốt lắm, quả nhiên là tác phong nhà quan, bá đạo lại khiến cho cô ngọt tận đáy lòng, người đàn ông này thế nhưng quỳ xuống cầu hôn cô, có thể khiến anh quỳ gối, cô còn rụt rè để làm gì? Hơn nữa, cô cũng muốn gả cho anh.

“Được rồi, em đây gả cho anh.” Nhẫn đều đã đeo rồi, nghĩ muốn không cũng khó đi.

Đến lúc này anh mới vừa lòng lộ ra nụ cười, đứng lên ôm cô vào lòng. “Vài ngày nữa chờ thân thể em ổn định chút, chúng ta đi Nam Bộ nói với mẹ em chuyện kết hôn.” Anh rõ ràng cảm giác được sự khẩn trương của người trong lòng, bàn tay liền vuốt ve cánh tay mảnh khảnh của cô, trấn an từng chút, từng chút. “Cho dù thế nào, bà ấy đều là mẹ của em, mặc dù không thân thiết nhưng đó là lẽ phép.”

“Anh, anh làm sao có thể...” Biết? Cô há hốc mồm, vô cùng vất vả nói hết câu.

“Anh là Quan Thần Cực, một khi đã nhìn trúng một người thì chắc chắn sẽ không thể chẳng hiểu chút chuyện gì về người đó đi?” Hôn lên mái tóc dài, trên thực tế, từ ngày lần đầu tiên gặp cô, không đến hai giờ, tư liệu cá nhân của cô đã hoàn toàn được đưa đầy đủ lên trên bàn của anh rồi.

Khó trách lần đầu tiên anh mở miệng nói chuyện liền gọi ngay tên của cô, Hường Phù Nhã cũng không rõ trong lòng mình giờ là tư vị như thế nào, sự riêng tư bị anh tra xét, nên tức giận hay vẫn là nhục nhã đây.

“Bảo bối, anh chỉ là muốn biết thêm về em thôi.” Anh cúi đầu thấp giọng, mang theo một tia ôn nhu.

Cô không dễ dàng trấn an như vậy. “Nhưng em một chút cũng không hiểu về anh.” Cô không biết, nhà của anh là như thế nào, không biết trong nhà còn có những ai, thậm chí không biết, anh phần lớn ở lại Đài Loan hay vẫn là tạm thời nữa.

“Về anh, em lập tức sẽ được biết, muốn biết bao nhiêu đều có thể.” Anh cười khê. “Nhưng mà trước hết, ít nhất anh cũng cần được mẹ em đồng ý đã đi.” Anh muốn kết hôn với con gái nhà người ta, lại là kiểu lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung, tối thiểu cũng cần hiểu được hai chữ tôn trọng là gì mới được.

“Vâng.” Cô thần nhiên đáp lời, miễn cưỡng đồng ý.

Anh ôm cô vào lòng, bảo bối của anh thật ra chính là một người con gái hết sức quật cường, mà sự quật cường này khiến anh cảm thấy vô cùng thích thú.

Thân thể của Hướng Phù Nhã kì thật hết sức đơn giản, báo cáo Jason đưa lên cũng chỉ là một tờ giấy mỏng. Khi cô mười lăm tuổi, cha bị bệnh qua đời, mà mẹ thì hai tháng sau đã tái giá, đến Đài Nam, trước mắt có chồng cùng với một đứa con, trở thành một gia đình ba người bình thường.

Hướng Phù Nhã không theo mẹ đến Đài Nam, cô một mình sống tại nhà trọ mà cha để lại, sống dựa vào số tiền cha để dành, trừ bỏ hai người bạn tốt đã quen biết từ lúc đi nhà trẻ là Nghê Bối Bối và Diêu Thủy Tinh thì cuộc sống của cô phạp thiện khả trần* đến cực điểm.

(*phạp thiện khả trần: bình thường, không có gì nổi bật)

“Kỳ thật, em đã sớm nhận ra, trước khi cha mất, mẹ thường xuyên đi gặp gỡ ở ngoài, không trở về nhà, nếu có ở nhà cũng chỉ là mắng cha vô dụng, cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý đến em.” Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào chiếc ghế. “Cha thật sự rất yêu thương em, nhưng mà tình yêu đơn phương của ông thật sự rất đáng buồn, thay lòng đổi dạ chính là thay lòng đổi dạ, không yêu chính là không yêu, mẹ kỳ thật đã luôn muốn ly hôn, nếu không phải...” Cô dừng lại một chút. “Nếu không phải sau đó cha bị phát hiện mắc chứng bệnh đại tràng, không sống thêm được vài năm nữa, em nghĩ bà cũng sẽ không chịu đựng lâu đến vậy.”

Dù sao, cha vẫn đều đối xử thật tốt với mẹ, tốt đến không thể tưởng tượng nổi, mẹ vẫn còn có chút lương tâm, chỉ cần nhìn nhận một đoạn ngắn thời gian, thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của chồng, bà cũng đồng ý.

“Anh có biết lúc cha em mất ở bệnh viện, mẹ đã mang thai hơn năm tháng rồi không, châm chọc cỡ nào, bà ta lúc nào cũng không để ý đến cảm thụ của cha, mang thai đứa nhỏ của kẻ khác và nhìn chồng mất đi sẽ là một loại tâm tình như thế nào?” Khóe mắt hơi ướt, nhưng cô sẽ không rơi lệ vì câu chuyện này nữa.

“Có lẽ em không thể hận bà, dù sao sau khi cha qua đời, bà để lại tiền cùng phòng trọ cho em, không đến mức để em lưu lạc đầu đường.” Với điều kiện là không được đến quầy rầy mái ẩm hạnh phúc mới của bà.

Kỳ thật, cho dù mẹ không nói ra, cô cũng sẽ không đi. Cha rõ ràng còn có thể sống thêm một năm nữa, vì sao mới được bảy tháng đã ra đi, vì sao? Con người ta một khi đã tan nát cõi lòng, sống còn ý nghĩ gì chứ? Người cha nho nhã từ ái của cô, yêu thương cô như vậy nhưng lại không giữ nổi người con gái mình yêu.

Hướng Phù Nhã không tự chủ được vỗ về bụng của mình, cô không thể hiểu nổi, làm sao có người có thể đối xử nhẫn tâm như thế với đứa nhỏ do chính mình sinh ra, nhẫn tâm đến thế, tuyệt tình đến thế, tình yêu là cái gì, một khi đã yêu là có thể vứt bỏ mọi thứ xung quanh sao?

“Yêu phải một người vốn không thương mình là thống khổ biết bao nhiêu, từ đó về sau, em liền thế, tuyệt đối sẽ không để cho mình có kết cục đáng buồn giống như ba. Người em yêu nhất định cũng phải yêu em mới được.” Cô mở to mắt, nhìn gương mặt tuấn tú bên cạnh lóe ra nhu tình.

8. Chương 05 Part 2 + 06

Anh nắm tay lái thật chặt, quay đầu nhìn cô một cái, nở nụ cười. “Em yên tâm, anh vĩnh viễn sẽ đối tốt với em, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ em.”

“Em đương nhiên biết, bằng không em còn lâu mới chịu gả cho anh.” Cô cười ngọt ngào, cảm thấy nỗi đau đớn tận tâm từ ngày xưa đã dần bị những sự ái yêu thương của anh chen lấp. Tựa đầu vào ghế dựa trần trọc một chút, sau đó cô liền chìm vào giấc ngủ.

Anh điều chỉnh lại độ ấm trong xe, tuy rằng hiện giờ nhiệt độ không khí rất cao nhưng thân thể của cô vốn không được như bình thường, luôn khiến anh lo lắng, trăm ngàn không thể để cho cô bị cảm. Bởi vì cô mang thai nên anh mới thay đổi xe, tuy rằng tốc độ không cao nhưng càng chậm càng tốt, tình trạng của cô bây giờ cần được ổn định, anh muốn cô an ổn ngủ ở trong xe mà không bị khó chịu.

Gặp mẹ của Hường Phù Nhã- Trần Vận Như thực ra cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Dù sao đối với cô con gái từ nhỏ đã không thềm quan tâm, cuộc sống của cô không phải do bà quyết định là được. Bà đã có gia đình của riêng mình, mặc dù trong lòng vẫn còn bất an nhưng không rảnh đi để ý cuộc sống của con gái chồng trước. Nói đến cùng, vẫn là vì hai chữ ích kỷ. Vì tình yêu của chính mình, bà bỏ qua con gái, lừa gạt lương tâm bản thân, lừa gạt chính mình rằng mọi thứ vẫn ổn, nhưng mỗi khi về đêm, bà đều gặp ác mộng, luôn nhìn thấy ánh mắt bất đắc dĩ và đau thương của người chồng đã mất trong quá khứ.

Con người thực sự có thể vô tri vô giác sao? Tuy rằng đối với chuyện Hường Phù Nhã mới mười tám tuổi đã chuẩn bị kết hôn, bà có chút giật mình, nhưng mà khi nhìn thấy chỉ phiếu hơn bảy con số mà Quan Thần Cực đưa ra thì bà liền vui vẻ không có ý kiến gì. Mẹ ruột bạc tình, Hường Phù Nhã cũng không vì thế mà cảm thấy thương tâm.

Từ lúc còn nhỏ đến giờ, cô đã học được cách dựa vào chính mình, mẹ luôn không để ý đến cô, cha lại là giáo sư đại học, tuy rằng yêu thương cô nhưng công việc bận bịu, hơn nữa cha là đàn ông, rất nhiều chuyện cô đều phải tự mình để ý.

Nhìn cô nhu nhược ngọt ngào, thật ra là người phi thường độc lập lại có chủ kiến, đối với việc chính mình muốn gì đều có thể rõ ràng. Ngoài mềm trong cứng là từ tốt nhất để hình dung về cô.

Quan Thần Cực nhìn Trần Vận Như, rốt cục cũng biết Hường Phù Nhã lớn lên thì ra giống cha, như thế là tốt nhất.

Công việc xuống phía Nam gặp gỡ người lớn rất nhanh liền hoàn thành. Hường Phù Nhã chẳng có bao nhiêu lời muốn nói với mẹ, Quan Thần Cực đối với mấy kẻ khúm núm này cũng không định nói ra suy nghĩ của mình, vì thế hai người nhanh chóng trở về nhà.

Rốt cục bảo bối của anh cũng có thể danh chính ngôn thuận nép vào bên dưới cánh chim của mình, Quan Thần Cực lần đầu tiên trong đời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chiếc váy được thiết kế ngang vai, sau lưng là một chiếc nơ dài tinh xảo, bên vai trái cũng có một cái nơ con bướm điệu đà, mang theo chút thanh xuân nghịch ngợm. Lớp ren trắng muốt tinh tế được tạo thành từng đóa, từng đóa quốc hoa của nước Anh [1] đua nhau nở rộ trước ngực áo, tôn lên đường cong nõn nà của bộ ngực, bên hông còn thêm một chiếc thắt lưng che khuất cái bụng bầu bốn tháng, lại làm lộ ra cả vùng lưng xinh đẹp; tà váy rất dài, thiết kế cũng rất công phu chi tiết mà không chút thô tục, lại mang theo vài phần thành thực, tao nhã, nữ tính.

Chương 6

Bảo bối thân yêu, những lời hứa hẹn của tương lai, anh nhất định sẽ thực hiện tất cả cho em.

Tĩnh dưỡng tại một ngôi biệt thự thật to, mỗi ngày đều bị má Điền bắt uống hết đủ loại canh bổ dưỡng, gương mặt của Hường Phù Nhã nhanh chóng béo tròn lên, làn da cũng trở nên mượt mà sáng bóng, khắp người tỏa ra một loại hơi thở quyến rũ vô cùng.

“Này, cậu ở nhà nuôi heo thôi mà cũng lâu như vậy, sao lúc nào cũng thất hẹn thế?” Ở bên kia điện thoại truyền tới những tiếng bắt mồm của Nghê Bối Bối, có quá mức hay không chứ?! Trước khi nghỉ hè, bọn họ lúc nào cũng ở cùng nhau một chỗ, bây giờ cô nàng này bắt đầu biết yêu đương rồi thì ngay cả bóng người cũng không thấy đâu? Hừ, khi dễ Bối Bối nàng là người cô đơn duy nhất chắc?

“Cậu không phải đang đi làm thêm sao?” Hường Phù Nhã nhấp một ngụm nước, hương vị ngọt ngào lan tỏa khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Mình cũng không phải mỗi phút mỗi giây đều làm việc.” Tuy rằng cô mới lên làm nhân viên chính thức nhưng mà vẫn có thời gian nghỉ ngơi, hiểu không? Một mỗi mấy ngày, đang muốn hẹn lũ bạn ra chơi cho thư thái một chút, ai dè phát hiện ra là hẹn ai cũng không xong! Không học máu mới là lạ. “Mình gửi cho cậu nhìn tin nhắn như vậy? Sao cậu cái nào cũng không trả lời thế?!”

“A, cái này.....” Đều tại cái kẻ bá đạo Quan Thần Cực kia, anh nói di động có sóng điện từ nên không cho phép cô dùng! Đem điện thoại của cô tịch thu, báo hại cô bây giờ chỉ có thể liên lạc với Bối Bối bằng điện thoại bàn, may mà cô còn không quá thích chạy ra ngoài chơi đấy.

“Cậu tìm mình có chuyện gì sao?” Cô vợ vàng nói sang chuyện khác.

“Nhất định phải có việc mới có thể tìm sao? Cái đồ vô lương tâm nhà cậu, cùng bạn trai ở chung liền quên hết bạn bè, đúng không?” Cô đi đến tận nhà Tiểu Nhã tìm người mới biết không có ai ở đó, thậm chí ngay cả đêm cũng không về. Cô nàng đáng giận, chắc chắn là đến ở nhà của người bạn trai thần bí đó rồi, thật không ngờ Tiểu Nhã bảo thủ của bọn họ đã tiến triển đến mức này rồi.

“A.....” Cách điện thoại nhưng mặt của Hường Phù Nhã vẫn đỏ ửng lên. “Vậy cậu có muốn tới đây chơi không?” Thời tiết nóng như vậy, hiện tại thân thể cô cũng không thích hợp đi ra ngoài, cứ hẹn Bối Bối tới đây chơi cũng được.

“Như thế nào, cuối cùng cũng chịu để cho chúng mình gặp mặt người bạn trai trong lòng kính của cậu?!” Chế nhạo, chế nhạo.

Ừm, trên thực tế, không phải bạn trai mà là vị hôn phu, bất quá Hường Phù Nhã vẫn không dám thông báo qua điện thoại như thế, miễn cho Bối Bối lại hung hãn lao tới trực tiếp lột da của mình.

Cô vợ vàng đọc địa chỉ, đại khái hơn hai giờ sau, hai người bạn mang hai vẻ mặt khác nhau liền bước vào phòng khách.

“Hường Tiểu Nhã, lần này cậu chết chắc rồi!” Nghe Bối Bối hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm đại sảnh xa hoa cao nhã nhưng khí chất không chút tầm thường này, sắc mặt âm trầm, thực ra, từ lúc cùng Thủy Tinh đi vào khu đất tư nhân này, hai người đều đã lâm vào trầm mặc rồi.

Diêu Thủy Tinh thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt có chút đăm chiêu như lúc nãy.

“Bối Bối, Thủy Tinh, hai người mau ngồi đi.” Hường Phù Nhã cười vui vẻ, lôi kéo hai người bạn tốt ngồi xuống trên sofa.

Má Điền vừa mang lên hai bát dâu tây ướp lạnh đã thu hút ngay ánh nhìn thèm nhỏ dãi của cô.

“Thiếu phu nhân, tổ yến sào của cô đã xong rồi, tôi lập tức bung tới ngay đây.” Nhìn ánh mắt tham ăn của thiếu phu nhân, má Điền thương tiếc nở nụ cười.

“Thiếu phu nhân?” Có tiếng người hít sâu rồi thét chói tai vang lên.

Hường Phù Nhã vô lực thở dài, má Điền thật là, mặc dù cô đã cố gắng sửa vô số lần nhưng bà vẫn cứ kiên trì gọi cô là thiếu phu nhân, mãi không lay chuyển được nên cô đành phải nghe theo.

Đưa cho mỗi người một ly nước xong, má Điền còn dặn dò Hường Phù Nhã nhất định phải thừa lúc còn nóng uống hết xong rồi mới chịu yên tâm mà lui đi.

Bởi vì Quan Thần Cực không thích có quá nhiều người ở trong nhà cho nên trừ những người ở công ty vệ sinh cố định mỗi ngày đến quét dọn nhà cửa, tu sửa biệt thự và má Điền ra thì chỉ còn có chú Thanh chăm sóc hoa cỏ và nhân viên bảo vệ ở cửa mà thôi.

“Thủy Tinh, chúng ta sẽ không phải là đi nhầm thời gian rồi đi?” Nghe Bối Bối nhấp một ngụm nước thơm, ngậm ngộ hỏi. Đây là thời đại nào rồi mà vẫn còn có người xưng hô là thiếu phu nhân chứ?!

Diêu Thủy Tinh không để ý đến vấn đề của cô mà trực tiếp hỏi Hường Phù Nhã: “Bạn trai của cậu tên là gì?”

“..... Quan Thần Cực.” Thanh âm nhỏ tí, có chút chột dạ vang lên.

“Mau nói cho mình biết, sẽ không phải là Quan Thần Cực kia đi—” Khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng bất đầu có một tia dao động. Diêu gia cũng là nhà giàu có số một số hai ở Đài Loan, từ lúc mười sáu tuổi Diêu Thủy Tinh đã bắt đầu đến thực tập tại Diêu Thị, thế nên cô đối với những động thái của giới thương nhân đều hết sức rõ ràng.

“Chính là, ừm, người đó đấy.” Mấy ngày nay Jason có mang tới một ít tài liệu của công ty giúp cho Hường Phù Nhã hiểu biết mình rốt cuộc đã gả cho người như thế nào, có bao nhiêu tiền, mà Jason còn nói thêm, đây chỉ là một phần trong sản nghiệp của Quan gia mà thôi, quả thực rất khủng bố.

“Cái người Scotland kia sao?”

“Thật sự!” Gật đầu mạnh một cái, Diêu Thủy Tinh cầm ly lên, ngửa đầu uống một hơi, căn bản quên mất không để ý nó vẫn còn là đá.

“Hai người thần thần bí bí cái gì thế?” Nghe Bối Bối không hiểu rõ ràng liền hỏi.

Diêu Thủy Tinh cúi đầu, không nói một câu, khiếp sợ quá lớn khiến cô nhất thời không thể khôi phục kịp. Hướng Phù Nhã mở cái miệng nhỏ, từng ngậm từng ngậm tí mĩ uống bát canh bổ dưỡng má Điền đã nấu cho, sau một lúc lâu mới khẽ lên tiếng. “Cái kia...thật ra, mình...đã có thai, cho nên...lập tức muốn kết hôn—” Nếu là chuyện đã định thì để một lần nói ra toàn bộ đi.

Uy lực của quả bom này quả nhiên đủ lớn!

“Cho nên, em bị mắng rất thảm thương sao?” Quan Thần Cực ôm cô thiếu nữ xinh đẹp đang vô cùng ủy khuất vào lòng, vẻ mặt thương tiếc.

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, đôi môi phẫn nộ khẽ chu lên, ánh mắt đáng thương vô cùng. Hôm nay bị Bối Bối mắng cho không biết trời đất, haizz, ai bảo cô chuẩn bị kết hôn rồi mới chịu thông báo cho bạn tốt của mình, nhưng mà cô cũng rất oan uổng nha, rõ ràng kết hôn cũng là quyết định đột ngột với cô mà...

May là bạn tốt dù sao cũng vẫn là bạn tốt, tuy rằng tức giận vì muộn như vậy mới được thông báo nhưng vẫn đặt hạnh phúc cùng sự vui vẻ của cô lên hàng đầu, Bối Bối còn nói: “Nếu Quan Thần Cực đối xử với cậu không tốt thì nhất định phải nói với bọn mình, tớ giúp cậu giáo huấn anh ta!”

Cô thật sự rất vui vẻ, mặc dù mẹ không thương mình nhưng cô có được những người bạn tốt nhất trên đời, bất luận là lúc nào cũng luôn ở bên cạnh cô, vì thế Hướng Phù Nhã sẽ không bao giờ buồn phiền vì người mẹ ấy nữa.

“Đừng buồn.” Anh hôn nhẹ lên hai má phẫn hồng của cô. “Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói.” Lúc anh trở về từ công ty thì những người bạn tốt ấy đã rời khỏi từ lâu nên không có cơ hội gặp mặt. Nhưng mà xem ra qua miêu tả của cô thì hôm nay Tiểu Nhã của anh bị mắng thật thê thảm rồi. “Khẩu vị của em bữa nay thế nào? Có uống thuốc bổ mà má Điền chuẩn bị không?”

Nói đến thuốc bổ, gương mặt đáng yêu của Hướng Phù Nhã liền nhăn tít lại càng nhiều: “Anh đi nói với má Điền đi mà, đừng bắt em uống cái loại thuốc bổ đó ba bữa một ngày nữa được không? Em ăn muốn nôn ra đến nơi rồi!” Má Điền cực kì khùng bố, nhào nhào sệt sệt dạng nào cũng làm ra được, hôm nay nhân sâm, ngày mai tổ yến, muôn hình vạn trạng, mùi vị càng khỏi bàn, đa dạng vô cùng, làm ơn đi, bây giờ đang là mùa hè nha, thuốc bổ như thế khiến cô chỉ muốn phát điên lên thôi.

“Yên tâm, má Điền đối với những phương thuốc cổ truyền có nghiên cứu qua, bà ấy sẽ căn cứ theo thời tiết để chuẩn bị thức ăn, em phải ngoan ngoãn nghe lời mới được.” Vuốt ve làn da càng lúc càng mịn màng của cô, anh đối với tay nghề của má Điền vô cùng hài lòng nên âm thầm quyết định phải vỗ béo cô một chút.

“Dao này em ăn uống nhiều nên béo lên rất nhanh.” Cô oán giận, không thích bộ dáng tròn mập thùng thưng lên của mình chút nào.

“Làm sao lại béo lên được?” Bàn tay to xấu xa ở trên người cô dao động, khẽ dờn tới bộ ngực sữa, xoa nắn nhẹ nhàng. “Chỗ này hình như lớn lên không ít.”

“Đáng ghét!” Mặt cô đỏ ửng lên, muốn gạt cái tay xấu xa trên ngực mình ra nhưng Quan Thần Cực nào chịu nghe lời dễ dàng như thế.

Bàn tay lần theo áo ngủ tơ tằm tiến vào bên trong, khẽ vuốt ve bộ ngực không hề mặc áo lót. “Bảo bối, em quả nhiên lớn hơn nhiều rồi.” Anh tà mị thì thầm bên tai cô, ngón tay vẫn không ngừng sờ soạng.

“Đau!” Cô thất thanh kêu lên, tóm lấy tay anh ngăn lại. Thân thể cô bây giờ cực kì mẫn cảm, một chút kích thích đều chịu không được, anh chỉ cần xoa nhẹ là đã có cảm giác rồi.

“Anh sẽ nhẹ nhàng, không đau đau.” Anh trắng trợn vén áo ngủ lên, áp môi mình vào.

Cô yêu kiều rên rỉ, chịu không nổi sự càn rỡ của anh, hô hấp càng thêm dồn dập, thân thể trần trọc ở trên giường, muốn xoay mình tránh thoát mà lại như luyện tiếu, cứ muốn hưởng thụ tiếp cảm giác kích thích này, hình như cô đúng là hết thuốc chữa rồi.

Quan Thần Cực bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn dấu hôn của mình trên ngực cô, hơi thở anh gấp gáp nặng nề như người vừa chạy năm ngàn mét vậy.

Một lúc lâu sau, anh cắn răng. “Chờ thêm bốn tháng nữa xem anh thể nào dạy dỗ em.”

Đã có một lần giáo huấn, anh không dám làm ra chuyện khiến mình phải hối tiếc nữa. Lần kiểm tra trước bác sĩ có nói, kích thích tình ái quá lớn sẽ khiến tử cung của cô co rút mãnh liệt, cực cứng ở trong bụng chịu không nổi mới bị động thai, vì thế gần đây anh ngay cả âu yếm một chút cũng không dám, dù sao bảo bối của mình có bao nhiêu miễn cảm anh đều hiểu rõ.

Hướng Phù Nhã nằm ở trên chiếc giường mềm mại, chu miệng lên, ánh mắt mang theo tia nhìn xuân sắc, bộ dáng kiều mị này quả thực khiến Quan Thần Cực thiếu chút nữa không nhận được nhào tới lần nữa.

Anh oán hận nằm xuống, đem cô gái bên cạnh ôm chặt vào lòng. “Còn lấy ánh mắt câu dẫn anh nữa, anh sẽ mặc kệ em luôn.”

Cô nào có! Hướng Phù Nhã ủy khuất cắn cắn môi, nhưng cũng đành ngoan ngoãn nằm im không dám động dậy nữa bởi vì anh ôm rất chặt, chặt đến mức cô có thể cảm giác được lúc này anh có bao nhiêu kích động.

Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, thần nhiên mở miệng: “Tháng sau chúng ta đi Scotland đi!”

“A?” Như thế nào đột nhiên.....

“Anh nghĩ em đã nghe Jason nói qua rồi đúng không? Quan gia bọn anh, sự nghiệp hầu hết đều nằm ở nước Anh.”

“Vâng.” Công ty của anh, rồi ngân hàng linh tinh gì đó, tất cả đều rất đáng sợ, rất khủng bố, Jason mới nói được một nửa thì cô đã lăn quay ra ngủ rồi. Nghĩ đến đây, Hướng Phù Nhã có chút ngượng ngùng, dạo trước còn dám mạnh miệng nói vì sao một chút chuyện nhà anh cũng không chịu nói cho mình, kết quả lúc anh chịu nói thì cô lại cảm thấy quá buồn tẻ mà ngủ quên luôn.

“Quan gia chúng ta từ hơn bốn trăm năm trước đã định cư ở Scotland, mỗi một đời con cháu của Quan thị đều được sinh ra ở biệt thự Sắc Vi, đây là truyền thống.” Anh vươn tay khê vỗ về bụng của cô. “Con của anh, tất nhiên cũng không là ngoại lệ.”

Một đoạn lịch sử này, cô từng có nghe Jason nói qua, nghe bảo khi ấy là năm Khang Hi, một vị lão lão lão tổ tông nào đó trong Quan gia là vương gia Chính Hoàng Kì, từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân, ưa thích mạo hiểm, mười bảy tuổi liền vụng trộm trốn lên thuyền thương nhân lang bạt trên biển, trôi dạt đến nước Anh. Lúc ấy ở Anh đang là vương triều của Stuart, William cùng Mary thông đồng chấp chính, ông ấy cùng với một nữ bá tước người Scotland yêu nhau rồi sống luôn tại đây, từ đó về sau, đời đời Quan gia liền cắm rễ trên đất Scotland.

Khi nghe đến đó, Hướng Phù Nhã liền giật mình, thì ra người mà nàng sắp cưới hóa ra lại là con cháu Vương gia đời Thanh, liệu có còn chuyện gì đáng sợ hơn mà cô không biết nữa không???

“Nhưng mà.....” Đột nhiên nói muốn mang cô đi Scotland, cô căn bản chưa kịp chuẩn bị tâm lý, vừa mới tròn mười tám tuổi, cô cho tới bây giờ đều chưa từng rời khỏi Đài Loan quá nửa bước nha.

“Giấc mộng của em không phải là muốn đi du lịch khắp nơi trên thế giới hay sao?” Anh ôn nhu dỗ dành. “Đi Scotland dưỡng thai trước, chờ em sinh hạ cực cưng xong, anh sẽ đưa em đi khắp một vòng châu u, đương nhiên, bao gồm cả Hy Lạp của em rồi.”

“.....Được.” Thật sự là không có nguyên tắc chút nào, Hướng Phù Nhã thậm chí khinh bỉ mình dưới đáy lòng, nhưng mà đó là châu u, là Hy Lạp nha. Trời ạ!

Phụ nữ mang thai có thể đi máy bay sao? Đáp án cho vấn đề này là, có thể, nếu thời gian mang thai chưa vượt qua tám tháng hoặc không có tình huống gì đặc biệt thì vẫn có thể lên máy bay như thường, nhất là khi đây còn là chuyên cơ riêng của Quan Thần Cực nữa.

Nhưng mà, Hường Phù Nhã say máy bay. Từ nhỏ vốn là đứa trẻ khỏe mạnh, số lần cô sinh bệnh quả thực cực kì ít. Cô đã từng đi trên thuyền, trên xe, một chút vấn đề đều không có, thế nên hoàn toàn không ngờ tới, mình thế nhưng lại say máy bay.

Một hành trình mười mấy giờ, cô say máy bay đến choáng váng cực kì thâm, trên cơ bản là máy bay vừa cất cánh, đầu cô đã choáng váng vô cùng, ăn gì cũng đều nôn ra hết cả, nước uống cũng phun luôn, Quan Thần Cực gấp đến mức thiếu chút nữa bắt máy bay quay về chỗ xuất phát.

Hường Phù Nhã kiên quyết phản đối điều này, dù sao đứa nhỏ của Quan Thần Cực cũng nhất định phải được sinh ra ở Scotland, đây là điều bắt buộc. Hơn nữa cô không muốn bao công sức nôn kinh khủng khiến của mình này giờ lại trở về điểm ban đầu, chuyện thiệt thòi như thế còn lâu cô mới chịu.

Cho nên, suốt mười mấy giờ, cô trừ bỏ việc nôn ói ra thì đều nằm ở trong lòng Quan Thần Cực, thuốc chống say máy bay cũng không dám uống vì sợ ảnh hưởng đến cục cưng, cuối cùng vì mệt mỏi tổn sức nên đã mê man ngủ luôn.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không phải khó chịu nữa. Thế nhưng đến lúc tỉnh dậy, cô thực sự lấp bắp kinh hãi không thôi.

Cô đang nằm trên một chiếc giường có bốn cái trụ lớn, đắp một chiếc chăn mềm mại, mỏng manh, trong căn phòng phẳng phất có mùi hoa thơm, cửa phòng mở rộng, bài trí cũng đơn giản, tao nhã vô cùng, song cũng rất đáng thưởng thức.

Đồ đạc gần như đều mang theo phong cách cổ xưa, Quan Thần Cực là một người cực kì coi trọng hiệu suất làm việc nên phòng của anh hết sức bình thường, gọn gàng sáng sủa, những món đồ gia dụng chạy bằng điện đều đầy đủ không thiếu thứ nào, bố trí cũng cực kì hợp lí.

Đứng dậy khỏi chiếc giường mềm đến độ sắp khiến người nằm lún xuống tận đáy, đầu của cô đã có cảm giác tỉnh táo hơn đôi chút, trên người mặc bộ áo ngủ hoa mà mình thích nhất bất giác khiến cô mỉm cười, nhất định là anh đã thay giúp vì anh biết cô cực kì thích chiếc áo ngủ này.

Vừa mới đi được vài bước, cánh cửa gỗ rất nặng đột nhiên truyền đến tiếng mở khê rất nhẹ nhàng, Hường Phù Nhã quay đầu nhìn, cửa vừa hé ra đã thấy một cô gái mặc chiếc váy dài màu đen cùng áo sơ mi trắng bước vào, khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười sáng lạn: “Phu nhân, người đã tỉnh rồi.”

Phu nhân? Hường Phù Nhã lại lần nữa thở dài, không nghĩ tới đã tách ra khỏi má Diên rồi mà vẫn còn phải nghe hai chữ phu nhân này, cô chỉ còn cách cười yếu ớt, gật gật đầu.

“Tên của tôi là Ruth, cậu chủ bảo tôi đến chăm sóc cuộc sống cho cô.”

“Xin chào, Ruth, tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Từ lúc cậu chủ ôm cô vào trang viên thì...” Ruth nhìn lại đồng hồ. “Cô đã ngủ suốt hơn hai mươi ba tiếng rồi.”

A? Cô có thể ngủ nhiều được như vậy sao? Cảm thấy có chút ngượng ngùng, Hường Phù Nhã đành dời sự chú ý sang mái tóc đỏ của cô gái trước mặt, còn có ánh mắt màu nâu sữa, nói lảng sang chuyện khác. “Tiếng Trung của cô tốt thật!”

Ruth nở nụ cười. “Trước kia nhà của tôi từng có mấy lưu học sinh Trung Quốc đến sống, bọn họ dạy tôi nói tiếng Trung.” May nhờ năm đó học được ít nhiều thứ tiếng này nên hiện tại cô mới có thể tìm được công việc tốt đẹp lại lương cao, nhiều phúc lợi như vậy.

Nói thế nào thì ở nơi xa xôi nghe được thứ tiếng mẹ đẻ quen thuộc vẫn là một cảm giác vô cùng vui vẻ, Hường Phù Nhã gật gật đầu. “Quan Thần Cực đâu rồi?”

Ruth nghe thấy cô gọi thẳng tên cậu chủ của mình, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh đã được che giấu, lễ phép đáp lại: “Cậu chủ đến công ty, cậu có dặn dò, chờ phu nhân tỉnh lại thì để cho cô dùng cơm, phu nhân muốn dùng cơm ở phòng hay đến nhà ăn ạ?”

9. Chương 07 Part 1

Hương Phù Nhã nhìn sắc trời bên ngoài, ánh mặt trời vẫn còn rất chói chang, xem ra đã đến lúc giữa trưa rồi. “Tôi đi nhà ăn vậy!” Ngủ lâu quá nên xương cốt đều mau cứng đờ lại, cô không muốn lại ru rú trong phòng nữa.

Dưới sự dẫn đường của Ruth, hai người đi qua mười mấy căn phòng, lại xuyên qua một cái cầu thang thật dài rồi mới đến nhà ăn nhỏ ở lầu một. Nói là nhà ăn nhỏ kì thật cũng phải rộng tới hai mươi mét vuông, chính giữa là một bàn ăn hình chữ nhật, mặt bàn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, trên đó còn có một bình hoa hồng trắng tỏa hương thơm thoang thoảng xung quanh.

Cá trích sốt cà chua, tôm chiên tẩm vừng, canh bí đỏ thịt bò, rau chân vịt xào tỏi, những món ăn đơn giản mà phong phú đủ kiểu lần lượt được bày lên, Hương Phù Nhã vừa ăn vừa hớn hờ cười vui vẻ, tất cả những cảm giác khó chịu lúc còn trên máy bay đều bay đi mất sạch.

Cắn một miếng trên quả táo vừa được rửa sạch, cô ngồi trên sofa thích thú vô cùng, Ruth dịu dàng cầm điện thoại đưa đến gần. “Phu nhân, là cậu chủ.” Cô liền cầm lấy.

“Bảo bối, tỉnh rồi à?”

“Ừ...m” Miệng nhỏ đầy táo khiến tiếng đáp lại của cô mơ hồ không rõ.

“Lại đang ăn cái gì rồi?” Anh cười khê, có tiếng nói chuyện rì rầm, tiếng lật giấy hỗn loạn truyền tới.

“Quả táo, rất ngọt.” Nuốt xuống một miếng táo nữa, cô vui vẻ nói, hoa quả ở Scotland quả nhiên ăn cực kì ngon. Ngay cả quả táo cũng tuyệt như vậy, vừa giòn, vừa ngọt, vị cũng hoàn toàn khác với bình thường.

“Vật nhỏ này...” Anh thở dài bất đắc dĩ. “Có nhớ anh hay không?”

Thực tế thì, từ lúc tỉnh lại đến giờ, cô bận đến độ không có thời gian nghĩ ngợi lung tung luôn. Hương Phù Nhã thề lười, ngọt ngào làm nũng. “Chừng nào thì anh mới có thể trở về, người ta một mình ở nhà rất nhàm chán.”

Quan Thần Cực bị thanh âm yêu kiều mềm mại này của cô làm cho suýt chút nữa xúc động muốn ném hết đồng văn kiện giấy tờ này đi, trực tiếp chạy về nhà ôm lấy tiểu bảo bối của mình, đáng tiếc là không được. “Tối nay anh mới có thể trở về, em đã quên rồi sao, chúng ta cần kết hôn ngay nên anh cần phải sắp xếp ngày nghỉ, giờ là lúc phải liệu mạng làm cho kịp việc đã, đạo trước ở Đài Loan đã chậm không ít dự án rồi, phải đem bổ sung trước.”

“Thế thì chẳng phải anh sẽ rất vất vả sao?” Cô đau lòng nói.

“Tổng tài, cầu xin ngài mà, đã quá thời gian họp 20 phút rồi, anh có thể ngừng buồn nôn như thế đi nữa được không?” Từ bên kia điện thoại truyền tới tiếng kêu rên rĩ ai oán của Jason.

“Anh cứ làm việc đi, em sẽ chờ anh về.” Cô vội vàng nói, nhất định phải làm một người vợ biết chăm sóc chồng mới được, không thể lúc nào cũng quần quít lấy anh, cần thông cảm cho công việc bề bộn của chồng nữa chứ.

“Cậu đang ngại vì thời gian làm việc quá ít đúng không?” Quan Thần Cực vì kẻ tự cho mình là lá gan lớn dám đánh gãy điện thoại của anh kia vô cùng bất mãn.

“Không cần để ý đến hắn, bảo bối.”

“Không đâu.” Cô ôn nhu trấn an: “Anh đi làm việc sớm một chút đi, như vậy mới có thể về nhà nhanh hơn, em chờ anh mà.”

“Được rồi.” Anh có chút mất hứng nói nốt, rồi không quên cẩn thận dặn dò: “Nếu ở nhà quá nhàm chán thì hãy bảo Ruth cùng em đi dạo trong hoa viên một chút, hoặc là tới phòng nghe nhìn xem chiếu phim đi cũng được.”

“Em biết rồi mà, anh thật quá đông dài!” Cô bật cười kháng nghị, cuối cùng, dưới sự dằn dò liên miên không ngừng nghỉ của anh, dứt khoát cúp điện thoại.

Sắc Vi sơn trang là nơi kỷ niệm mang tên nữ bá tước đệ nhất, tên đầy đủ của bà là Cát Sắc Vi, nghe nói bà vô cùng xinh đẹp, mê người, hấp dẫn được vị quý tộc Đông phương rồi cùng nhau nên duyên vợ chồng, câu chuyện tình yêu xa xưa của họ đã sớm trở thành truyền kỳ nơi đây, không ai không biết.

Tòa sơn trang này đã trải qua hơn bốn trăm năm mà vẫn giữ được những đường nét cổ xưa quý phái, có thể thấy nó được bảo trì rất khá, mọi người cũng hết sức quan tâm chú trọng đến việc đó. Giống như những tòa thành khác ở Scotland, Sắc Vi sơn trang cũng được xây dựng từ những tảng đá lớn vô cùng công phu, rườm rà, có một con sông sạch sẽ, rộng rãi uốn lượn xung quanh để bảo vệ bên trong, Hướng Phù Nhã khẽ vén váy nhẹ nhàng bước lên những bậc tường thành thật dày, khung cảnh lập tức thu vào mắt khiến cô hoàn toàn bị thuyết phục.

Đất đai ở đây rộng rãi vô cùng, khắp nơi đều là những mặt cỏ xanh biếc, rừng cây tươi mát bạt ngàn, còn có cả những bông hoa điểm xuyết bên trên, một cái rồi lại một cái biệt thự nhỏ hai tầng nối tiếp nhau trải rộng trên cỏ, cách tòa thành một đoạn không xa, vừa vặn có thể bao vây xung quanh nó.

Nếu không phải đằng xa kia là một con đường quốc lộ, ô tô chạy bon bon không ngừng, cô thực sự đã nghĩ mình có phải trở về kinh đô Scotland thời kì trung đại rồi hay không, nơi này quả thật đẹp như một bức tranh trung cổ vậy.

Edinburgh không hổ là kinh đô của Scotland, thành cổ du lịch được chào đón nhất châu u, nơi này bất kì cảnh đẹp nào cũng rực rỡ như trong tranh, mang theo phong tình đặc hữu của Scotland làm cho người ta một khi đã nhìn đều luyện tiếu phải dời mắt.

“Nơi này chỉ là một trấn nhỏ tư nhân, thuộc sản nghiệp của ông chủ.” Ruth phủ thêm cho cô một cái áo choàng, tòa thành rất cao, gió rất mạnh nên không thể không cẩn thận được. “Mỗi một đời con cháu của Quan gia đều được xuất thế ở nơi này.”

“Cô nói nơi này...” Bàn tay nhỏ bé của Hướng Phù Nhã bắt chợt vung lên trong không trung. “Là của Quan Thần Cực?!” Trời ạ, đây là cả một thị trấn nha, nhà cửa san sát nối nhau như thế, còn có cả toà thành lớn nhường này mà còn bị gọi là thành nhỏ, ai tin nổi chứ? Quan Thần Cực còn dọa cô như vậy nữa thì cô thực sự sẽ chạy trốn mất thôi.

“Đúng vậy, từ rất lâu trước đây, nơi này đã là sản nghiệp của Quan gia rồi, cư dân của thị trấn trên ước chừng 70% đều làm ở trong các công ty, xí nghiệp trực thuộc Quan thị.” Nhà của Ruth cũng không là ngoại lệ, Quan gia nuôi sống hàng vạn cư dân trong thị trấn nhỏ này, là vị anh hùng của tất cả mọi người. Suốt vài thập niên gần đây, tham quan du lịch của thị trấn phát triển vô cùng tốt, du khách tới thăm nối đuôi nhau không dứt, hấp dẫn nhất đối với bọn họ chính là những cổ vật xa xưa của dòng họ Quan gia, đáng tiếc không ai có được cơ hội tiến vào nhìn tận mắt cả.

“Tôi nhớ Quan Thần Cực hình như vẫn còn ông bà thì phải!” Hướng Phù Nhã vội vàng nói lảng sang chuyện khác, nếu còn nghe thêm nữa, cô sợ mình sẽ nhịn không được mà lập tức mua vé máy bay chạy về Đài Loan mất thôi.

“Lão gia cùng lão phu nhân ở nơi khác, họ thích khí hậu ở đó hơn, bất quá cô cùng cậu chủ cử hành hôn lễ thì hai người sẽ trở về ngay.”

Được rồi, tài phú của Quan gia quả nhiên dọa người, bất quá nhân khẩu lại đơn giản, không phức tạp cho lắm. Hướng Phù Nhã tự an ủi chính mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Những ngày kế tiếp, mặc dù Quan Thần Cực cố gắng để cho cô nghỉ ngơi nhưng cũng có những chuyện Hướng Phù Nhã phải đích thân làm, ví dụ như thử áo cưới chẳng hạn. Nhìn bộ lễ phục trắng muốt được vận chuyển tới từ Paris kia, cô lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm.

“Phu nhân, bây giờ cô có thể mặc thử xem để có vừa lòng không để tôi còn biết đường sửa chữa.” Nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng đến gần, vẻ mặt hòa ái tươi cười, cung kính nhìn cô, bàn tay mảnh khảnh bận rộn sửa sang lại tà váy bên dưới. Ông ta may mắn vì được là người thiết kế áo cưới cho nữ chủ nhân tương lai của

Quan gia, đây quả thực chính là vinh dự lớn lao, bộ áo cưới này cũng là tâm huyết bao ngày ông lao tâm khổ tứ, từng thước vải, từng mũi kim cũng đều được ông tự tay cắt may, thêu dệt mà tạo thành.

Hương Phù Nhã có chút nín thở nhìn bộ lễ phục xa hoa kia, được rồi, cái áo cưới này chắc chắn sang quý đến độ cô không dám hỏi giá nữa, nghe đâu mỗi một tác ren ở mặt trên của váy kia đều do nhà thiết kế tự mình khâu lên, mỗi một viên trân châu sáng bóng được đính vào cũng đều do ông ta chọn lựa kĩ càng trước đó.

Cô thừa nhận, tiền tài đi đôi với địa vị, đôi khi cũng không đại biểu là tục khí, nhìn bộ quần áo cao quý thanh lịch trước mắt, hoa lệ còn mang theo nét thanh thuần khó tả, quả thật cô rất thích nó.

Hương Phù Nhã mặc lễ phục chậm rãi đi ra khỏi phòng thay đồ, nhìn nét mặt sợ hãi kinh ngạc của mấy người đi theo, cô lại một lần nữa thừa nhận, quả nhiên có nhiều tiền cũng không phải là một chuyện quá ư sai trái.

Chiếc váy được thiết kế ngang vai, sau lưng là một chiếc nơ dài tinh xảo, bên vai trái cũng có một cái nơ con bướm điệu đà, mang theo chút thanh xuân nghịch ngợm. Lớp ren trắng muốt tinh tế được tạo thành từng đóa, từng đóa quốc hoa của nước Anh [1] đua nhau nở rộ trước ngực áo, tôn lên đường cong nõn nà của bộ ngực, bên hông còn thêm một chiếc thắt lưng che khuất cái bụng bầu bốn tháng, lại làm lộ ra cả vùng lưng xinh đẹp; tà váy rất dài, thiết kế cũng rất công phu chi tiết mà không chút thô tục, lại mang theo vài phần thành thực, tao nhã, nữ tính.

Nhìn xem Hương Phù Nhã cô, một nữ sinh mới chỉ mười tám tuổi, còn chưa bước chân vào giảng đường đại học đã mặc lên người bộ áo cưới cao sang như thế, quả thực hết như những thiên kim tiểu thư bình thường, khí chất bất phàm.

“Phu nhân, người thật sự là cực kỳ xinh đẹp.” Ruth kéo kéo làn váy dài chấm đất dưới chân cô, sợ hãi nói.

Ngay cả nhà thiết kế Craig cũng kích động cầm lấy bàn tay đang mang chiếc bao màu trắng của cô, dùng thứ tiếng Trung không mấy lưu loát than lên: “Phu nhân, người quả thực đã mang đến sinh mệnh cho quần áo của tôi!” Khóe mắt mang lệ, cô gái phương Đông này quả thật là đẹp như một đóa sen mới nở rộ, nếu cô ấy không phải là vợ sắp cưới của tổng tài Quan thị, ông thật sự rất muốn mời cô trở thành người mẫu cho nhãn hiệu thời trang của mình.

“Cái áo cưới này có phải quá mức long trọng không?” Bị mọi người nhìn quá chăm chú khiến Hương Phù Nhã ngượng ngùng, khuôn mặt ửng hồng, cúi gằm đầu xuống, chuyên chú cởi bao tay.

“Không long trọng, không long trọng, phu nhân nghĩ thử xem, ngay cả nữ hoàng bệ hạ [2] cũng đến để tham dự hôn lễ, người trang điểm như vậy quả thực là không thể tốt hơn được nữa rồi.” Cái gì?

Nữ hoàng? Bao tay trắng nõn giống như đóa hoa hồng trắng rơi xuống mặt đất, ai mau nói cho cô biết, sân bay gần nhất ở nơi nào a???

[1] Quốc hoa của nước Anh: hoa hồng Tudor, có nguồn gốc từ cuộc Chiến tranh hoa hồng (1455-1485). Đây là cuộc nội chiến xảy ra giữa hai dòng họ Lancaster (với biểu tượng hoa hồng đỏ) và York (với biểu tượng hoa hồng trắng). Chiến tranh kết thúc với chiến thắng của Henry Tudor, người nhà Lancaster. Ông đã sáng lập nên vương triều Tudor cai trị nước Anh và xứ Wales trong 117 năm với quốc huy được lựa chọn là hoa hồng Tudor – biểu tượng hoa được thống nhất từ biểu tượng của hai dòng họ.

[2] Nữ hoàng bệ hạ: Nữ hoàng Anh đó mọi người, bạn Nhã chạy là phải rồi, anh Thần Cực quả nhiên thâm tàng bất lộ, giờ nếu bảo anh í là hoàng tử chắc bạn Nhã hóa thành tượng luôn mất thôi

“Anh cút ra ngoài cho em!” Một tiếng kêu nũng nịu rồi cả tiếng bàn tay đánh đập liên hồi vang lên, còn có tiếng đàn ông lo lắng xen ngang, sau đó, đường đường là công tước Anh kiêm tổng tài của tập đoàn tài chính Quan thị – Quan Thần Cực bị người ta đá bay ra khỏi tân phòng!

Chương 7

Bảo bối thân yêu, thì ra tình yêu của chúng mình thực sự đã chuyển biến.

Cục cứng trong bụng của Hường Phù Nhã đã hơn năm tháng, từ một tháng trước đây thông qua kiểm tra siêu âm đã có thể xác định, đứa trẻ trong bụng cô là một bé trai, bác sĩ nói cơ bắp cùng hệ thần kinh của nó đã cơ bản hoàn thiện, thính giác cũng phát triển rất tốt, có thể nghe được tiếng tim đập của mẹ, cũng đã có thể phản ứng được với các tiếng động bên ngoài.

Chuyện này đối với hai ông bố bà mẹ trẻ tuổi đều hết sức đáng mừng, mỗi ngày Quan Thần Cục đều chăm chỉ chịu khó ghé vào bụng của cô nói chuyện với cục cứng, còn việc nói chuyện phiếm với con trai mỗi ngày đã trở thành việc tất yếu trong cuộc sống của Hường Phù Nhã.

Dưới ánh nắng tươi sáng và không khí mát mẻ của tháng chín, từng tiếng sáo du dương hòa theo cơn gió bay khắp chân trời, Hường Phù Nhã chính thức trở thành vợ của Quan Thần Cục, đồng thời cũng trở thành phu nhân công tước Anh.

Danh hiệu này thật sự cho cô kinh sợ không nhỏ, trước giờ cô chỉ biết đến bạn trai mình là một kẻ có tiền nhiều đến kinh khủng mà thôi, nhưng cô thật không ngờ anh thế nhưng còn là một nhà quý tộc, trừ bỏ là hậu nhân của vị vương gia đời Thanh kia, anh còn kế thừa danh hiệu bá tước mà tổ mẫu truyền lại, vài năm trước đây, bởi vì có những cống hiến kiệt xuất cho nền kinh tế nước Anh và sự nghiệp từ thiện liên tục nên đã trở thành một kỳ tích mới, là kẻ hiếm hoi được đích thân nữ hoàng phong vị công tước.

Như vậy có nghĩa là hiện tại cô đã gả cho một vị công tước, trở thành công tước phu nhân tôn quý rồi sao? Tại sao mọi chuyện lại diễn biến thành thế này chứ? Đối với người đàn ông mỗi đêm ngủ bên cạnh mình, làm bạn sớm tối với mình kia, cô quả nhiên một chút hiểu biết cũng không có.

“Cục cứng, ba con thật sự là không đúng, phải không?” Cô vỗ về cái bụng đã lòi ra không ít, chậm rãi tản bộ trong hoa viên rực rỡ sắc màu. “Có người phụ nữ nào như mẹ không, ở ngày kết hôn mới biết được thì ra chồng mình có trông mất màu lam cơ chứ!” Tất nhiên là có, kẻ ấy chính là Hường Phù Nhã cô đây.

Đúng vậy, chuyện này khiến cho cô hết sức tức giận. Khi chiếc sa tràm đầu đính đủ loại kim cương trên châu được chậm rãi nhấc lên, cô thiếu chút nữa hét chói tai ầm ĩ. Đó là một đôi mắt xanh thâm thúy so với biển rộng còn sâu hơn, không phải cái loại màu xanh lam như bầu trời cao rộng, mà là sâu thẳm thần bí như tận cùng nơi đáy biển khơi vậy.

Chồng của cô có ánh mắt màu lam, là màu lam cực kì đặc biệt, cô có thể không tức giận được sao? Ngay cả chuyện này mà cô cũng không biết, như vậy rốt cuộc cô hiểu anh được bao nhiêu đây chứ?

Cô lại nhớ tới ông Quan, một người già râu tóc đã bạc phơ, mặc áo dài Trung Quốc truyền thống mà không phải lễ phục Scotland đến tham dự hôn lễ của bọn họ. Cuối cùng, ông chỉ nói với cô có một câu thôi: “Đối với chồng của mình, con thực sự hiểu hết về nó sao?”

Sau đó ông liền cầm tay người vợ đang có vẻ mất hứng, cũng chính là bà nội của Quan Thần Cục trở về nhà mình, để lại cô với bao suy nghĩ ngổn ngang.

Cô quả thật không hề hiểu gì hết về Quan Thần Cục, điều này khiến cho Hường Phù Nhã cảm thấy rất thương tâm, tình yêu ấy nhoáng cái đã bắt đầu, mọi thứ đến quá nhanh, đứa nhỏ cùng hôn lễ cũng là quá sớm khiến hai người đã bỏ lỡ rất nhiều điều mà những đôi tình nhân nên có, giống như... tìm hiểu về nhau chẳng hạn.

“Bảo bối, chuyện này anh thực sự không phải cố ý giấu em, em cũng biết rồi đấy, ánh mắt của anh đặc biệt như thế nào, mỗi lần đi đến đâu cũng đều khiến cho người khác chú ý, chuyện này khiến cho anh cảm thấy rất không thoải mái nên mỗi khi tới Đài Loan đều mang theo kính sát trùng để che giấu đi.”

Được rồi, cho dù anh nói có chút vô lý nhưng quả thực ánh mắt đặc biệt ấy đi cùng với gương mặt tuấn tú kia đích xác là yêu nghiệt cực kì, đi ở trên đường mà không hấp dẫn sự chú ý của người khác thì mới là lạ. Ngày hôn lễ hôm ấy, cô rõ ràng nhận thấy có vô số kẻ nhìn chăm chú anh không rời mắt, đàn ông phụ nữ đều có cả. Anh muốn che giấu, điều này cô có thể hiểu được, nhưng mà tại sao sau đó khi rời khỏi Đài Loan, hai người đã thân thiết đến thế rồi mà anh vẫn không chịu nói cho cô biết chứ!

“Em đối với thân thể cùng gia sản nhà anh đã muốn miễn cưỡng tiếp nhận như vậy.” Anh thở dài. “Đừng nghĩ là anh không để ý tới, em thậm chí còn vài lần muốn vụng trộm trốn khỏi Scotland nữa cơ.”

Được rồi, anh nói đúng, cô quả thật từng có ý niệm như vậy trong đầu.

“Anh vẫn còn có chút do dự nên nghĩ là chờ tới ngày hôn lễ, em đã hoàn toàn thuộc về anh rồi, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không thể đem em rời khỏi anh được, như thế cho dù anh có trông mắt như thế nào em cũng sẽ không để ý tới nữa.”

Được rồi, được rồi, cô thừa nhận là để ý một ánh mắt có màu sắc khác với bình thường quả thực là có chút ngây thơ nông cạn, cũng thực không đúng, nhưng mà cô chính là cảm thấy khó chịu khi ngay cả việc nhỏ này cũng bị anh gạt mà, thế đã được chưa?

“Nhà chúng ta có gen di truyền hết sức kỳ quái, cho dù năm đó tổ tiên cùng với người Scotland kết hôn nhưng đứa nhỏ sinh ra vẫn sẽ có diện mạo giống hệt với người phương Đông, trừ bỏ ánh mắt lại là màu xanh lam, người nào cũng đều như vậy cả.” Anh đột nhiên cười tà mị. “Em có biết người phương Đông muốn có được ánh mắt màu lam này là không dễ dàng, cho nên không có khả năng đem một đứa nhỏ đến giả mạo là cốt nhục của Quan gia được, không thể nào được không?” Hm, anh là có ý tứ gì đây chứ?

“Vợ à, anh nói nhiều như vậy mà em vẫn còn giận anh sao?” Anh cúi đầu ôn nhu hỏi.

Tức giận, đương nhiên tức giận.

“Ừm, thời gian không còn sớm, đêm nay là đêm tân hôn của hai người chúng ta mà, vợ yêu của anh.” Mang theo giọng nói tà tử như ác ma dụ hoặc, một đôi mắt xanh như đáy biển sâu, tuần mi đến mức khiến người ta cảm giận, anh bắt đầu đòi hỏi đêm tân hôn đã hy vọng từ lâu của mình.

Ôm lấy thân hình mềm mại của cô, ngửi được mùi hương thơm ngát quen thuộc, cảm giác thật sự là tuyệt vời. Đã qua bốn tháng, rốt cục bọn họ đã có thể hưởng thụ một đêm động phòng hoa chúc thực thụ rồi.

“Quan Thần Cực, tay anh đang làm gì vậy?” Cô cắn răng nhìn bàn tay đang hoạt động với tốc độ nhanh đến mức làm người ta lú lẩn, thuần thực chui vào bên trong áo ngủ sờ soạng bộ ngực no đủ của mình.

“Bảo bối, anh đang ôm em nằm trên giường mà.” Giọng nói thuần chất nam tính lọt vào tai ai cũng khiến kẻ đó xôn xao không dứt.

“Anh rút ra ngoài cho em!” Một tiếng kêu nũng nịu rồi cả tiếng bàn tay đánh đập liên hồi vang lên, còn có tiếng đàn ông lo lắng xen ngang, sau đó, đường đường là công tước Anh kiêm tổng tài của tập đoàn tài chính Quan thị – Quan Thần Cực bị người ta đá bay ra khỏi tân phòng!

Thật sự đúng là một đêm tân hôn khó quên a. Sau đó tuy rằng Hường Phù Nhã đối với sự lừa gạt của anh vẫn còn tức giận, nhưng phụ nữ thì làm sao có thể giận người đàn ông của mình quá lâu được.

Công tác của anh bận rộn nhưng ngày nào cũng gọi vô số cuộc điện thoại về nhà hỏi xem cô có ăn no không, có mặc lạnh không, mỗi khi đến ngày kiểm tra thai nhi định kì đều tự mình lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Chạy khắp Edinburgh thậm chí là toàn bộ Scotland để mua cho bằng được điểm tâm mà cô “có vẻ” thích ăn, mỗi một bộ quần áo của cục cưng cũng đều do anh tự tay chọn lựa, khi rảnh rỗi còn chịu khó cùng cô đi tản bộ xung quanh nữa.

Được rồi, Hường Phù Nhã thừa nhận, mình là kẻ không có chí khí, đối với một người đàn ông lúc nào cũng coi cảm giác của mình là ưu tiên hàng đầu trong cuộc sống thì có giận đến mấy vẫn phải thoái lui. Hơn nữa không có vòng ôm của anh, cô cảm thấy chiếc giường lớn hết sức trống trải, lạnh lẽo, bực thêm nhiều chán hơn vẫn ngủ không ngon giấc, ngay cả cục cưng cũng muốn được ba mình ôm ngủ mỗi đêm cơ mà.

Cô mềm lòng tha thứ cho anh, muốn anh cam đoan về sau không được phép giấu giếm mình bất cứ chuyện gì nữa. Vì thế, lúc cô mang thai đến tháng thứ sáu, Quan Thần Cực rốt cục đã trấn an được lửa giận của bà xã thân yêu, thành công chuyển về sống tại tân phòng của hai người.

Từ bữa ăn tối đến giờ, ánh mắt lửa nóng của anh đều gắt gao dính tại trên người làm cho cô có chút không thể chống đỡ. Cái nhìn trần trụi mà trực tiếp như vậy, không bỏ qua nhất cử nhất động nào của cô khiến Hường Phù Nhã thậm chí còn cảm thấy ngọn lửa tình trong mắt anh sắp thiêu cháy mọi thứ đến nơi rồi.

Cảm giác thẹn thùng bao phủ toàn thân, cô biết anh muốn, từ lúc thiếu chút nữa hại cô sảy thai đến giờ, anh luôn luôn nhấn nạt hết mức. Dục vọng của anh mãnh liệt bao nhiêu, cô là người hiểu rõ nhất, hai tháng cấm dục này anh ngay cả âu yếm cô cũng không dám làm, sợ thai nhi sẽ chịu không nổi, chắc chắn là anh đã nhịn rất vất vả.

Hiện giờ cô đã bước vào thời kì trung tuần mang thai, cục cưng cũng có vẻ ổn định hơn trước, có lẽ đã đến lúc chiều cổ một chút đến...như cầu của anh rồi.

Ăn xong bữa tối, Hương Phù Nhã cầm lấy miếng dưa mật trong veo cắn ngon lành còn Quan Thần Cực thì ngồi ở bên cạnh, vừa bóc từng cái cùi nhãn ngọt vô cùng vừa đưa vào miệng của vợ mình.

Trong tay cô đang nắm chiếc điều khiển từ xa của cái TV LCD trước mặt, trên đó đang chiếu phim lúc tám giờ ở Đài Loan. Có thể ở tận Scotland xa xôi xem được những chương trình của Đài Loan như thế này, dụng tâm chăm sóc của anh quả thực chu đáo hết mức, cô thật sự rất cảm động.

Thỉnh thoảng cô vươn tay đưa miếng dưa mật qua cho anh cắn một ngụm, miễn cho anh chỉ chăm chăm bón cho mình mà quên mất bản thân, từ lúc mang thai đến giờ, thân thể của cô trên cơ bản không thay đổi nhiều lắm, trừ bỏ cái bụng cứ phình lên theo tốc độ kinh người mà thôi. Khẩu vị cũng tốt hơn, một ngày ba bữa dưới tay nghề của đầu bếp Trung Hoa danh tiếng, cô ăn hết sức ngon miệng, điểm tâm buổi sáng cùng trà chiều và ăn khuya mỗi ngày, thứ gì cô cũng không thiếu.

Đương nhiên, không thể không kể đến công của má Điền đã được Quan Thần Cực cất công mang đến từ Đài Loan, canh bổ thai cùng thuốc uống lúc nào cũng đầy đủ, không hề gián đoạn. May là hiện giờ cô đã hết nghén rồi, bằng không nhất định mỗi ngày trôi qua sẽ thật thống khổ cho xem.

Ăn rồi lại ăn, thời gian qua đi, cô bị thẩm phát hiện mình thể nhưng đã béo lên tới tận mười lăm ký. Đây là một con số đáng sợ cỡ nào cơ chứ. Nháy mắt lúc nhìn thấy cân nặng của mình, cô liền ngất người, ngơ ngẩn đứng yên không động đậy trên bàn cân mãi đến lúc anh ôm cô xuống dưới, kéo vào trong ngực ôn nhu dỗ dành: “Bảo bối, em béo lên nhìn trông mới xinh đẹp, bây giờ anh chỉ cần nhìn một cái đã thấy yêu rồi.” Bàn tay to dài vuốt ve gương mặt có chút phúng phính hồng nộn, cảm xúc mềm mại thật sự khiến anh yêu thích không thôi.

Được rồi, được rồi, nếu anh đã thích ôm bà béo, còn đứa nhỏ trong bụng lại tiêu hóa tốt như vậy thì cô cũng chả khách khi làm gì, cứ việc thoải mái ăn đến no là được.

Ví dụ như bây giờ, cô đã ăn hết hai quả táo vừa to vừa ngọt, một quả dưa mật tròn xoe, cả một chùm nhãn mọng nước nữa, vị giác cùng thị giác đều song song thỏa mãn làm cho toàn thân thư thái vô cùng.

Chẳng qua là, cái người đàn ông đang bón hoa quả cho cô kia vẫn cứ giữ nguyên ngón tay trong miệng cô, thậm chí còn...

“Ông xã, em không thích ăn ngón tay...” Cô lôi ngón tay đang đùa giỡn trong miệng mình ra.

10. Chương 07 Part 2

“Bảo bối, em đã ăn no chưa?” Anh tiến sát lại gần, bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cô.

“Ừm, không sai biệt lắm.” Cô gắt gao nhìn chằm chằm màn hình tivi, người kia đang mắng một kẻ cứ cười hề hề không ngừng, tiết mục thú vị như vậy được xem ở nơi xa cách quê hương khiến mọi cảm giác với không khí ái muội lúc ăn tối của cô đều biến mất không còn chút nào.

“Chúng ta trở về phòng được không?”

“Không cần, em muốn xem tivi.” Buổi chiều cô ngủ đến tận bốn giờ mới rời giường, bây giờ còn chưa đến chín giờ, cô làm sao mà ngủ được, hơn nữa bộ phim truyền hình này cô mỗi ngày đều xem hết mới thôi nha.

“Trở về phòng lại xem tiếp?”

“Không cần.” Lười động.

“Tiểu nha đầu, em đang cố ý phải không?” Thanh âm căn rặng từ trên đỉnh đầu truyền đến, sau đó cô bị một cánh tay rắn chắc hữu lực ôm lấy đứng lên.

“A, anh làm gì vậy?” Anh cứ thế bế cô mà đi, đang muốn hù chết vợ mình đấy à? “Sớm như thế đã về phòng để làm gì?” Cô bất mãn chụp lấy cánh tay anh, thật là bá đạo quá mức!

“Làm tình!” Ngắn gọn, sạch sẽ, đơn giản, rõ ràng.

Làm..... Làm..... Anh còn có thể lớn mật thêm đến mức nào được nữa? Trong phòng khách vẫn còn vài người hầu đang thu dọn mọi thứ, cô thậm chí còn nhìn thấy họ che miệng cười trộm đứng ở một bên, thật sự là muốn giết người mà!

Lúc này, Hương Phù Nhã không ầm ỹ nữa, khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng, rốt cục cũng nhớ tới mục đích mà chồng mình mới năm giờ đã hăm hở chạy về nhà.

Một cước đá tung cửa phòng ở tầng ba của hai người, không chút chần chờ, anh trực tiếp ôm cô đến cái giường lớn bên trọng, nhẹ nhàng đặt xuống.

Mặt cô ửng hồng, ánh mắt mềm mại đáng yêu, đối với ái tình triền miên nơi khuê phòng đã lâu không đụng tới, bản thân cũng có chút mong chờ.

Khí trời đầu thu se lạnh, cô mặc một chiếc váy dài dành cho phụ nữ có thai, bên trên có những bông hoa nhỏ điểm xuyết nhẹ nhàng, vải nhung ấm áp bảo hộ da thịt không bị khí lạnh xâm nhập vào khiến cho cô có loại hơi thở trong trẻo dịu dàng, mười phần thơm ngát lại có chút hương vị của người thành thực hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của người đàn ông bên cạnh.

Quan Thần Cực cởi bỏ từng cái từng cái nút áo trên váy của cô, đang muốn cởi bỏ nó ra hoàn toàn thì bỗng nhiên bị cô giữ chặt tay lại, gương mặt đỏ bừng càng lúc càng hồng hơn. “Em...em bây giờ rất béo, xấu lắm!”

Bụng của cô trở nên thật lớn, thân mình cũng càng thêm mượt mà, mỗi ngày khi tắm, nhìn cơ thể càng lúc càng nặng lên của mình, cô luôn cảm thấy rất tự ti. Đã có một thời gian dài không cùng anh chung phòng nữa, trước đó trừ bỏ vì muốn trừng phạt kẻ gian dối này, còn bởi vì cô không tự tin về bản thân nữa.

Anh nở nụ cười, cười đến ôn nhu, thâm tình. “Bảo bối, em làm sao có thể cảm thấy một người phụ nữ mang thai con của anh, thân thể biến đổi chỉ vì muốn ăn cho con mau khỏe là thật xấu được!” Cúi đầu, anh hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô. “Nơi này vẫn ngọt ngào như vậy, mê người như vậy, mỗi lần chạm đến anh đều không muốn buông ra.”

Đầu lưỡi tham lam đi vào, hút thật sâu, mùi hương hoa quả ngọt ngào thơm ngát vẫn là tư vị độc đáo chỉ của riêng cô khiến anh từng chút từng chút không sao tách môi mình ra được.

Ôn nhu hôn xuống cái cằm thanh tú, vừa hôn vừa liếm đến tận vùng cổ non mịn của cô.

“Bảo bối, nơi này vì sao vẫn thơm, vẫn mềm như vậy?”

Cô rên rỉ, ngẩng cao đầu đều anh có thể duyên hôn càng sâu hơn, người đàn ông này quả nhiên rất biết cách tán tỉnh, thân thể của cô dưới những nụ hôn của anh trở nên yếu mềm, vô lực.

Lớp vải bông xóp dưới tay anh chậm rãi mở ra, da thịt tuyết trắng non mịn từng chút từng chút một hiện ra trước mắt, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn bên cạnh trở nên giống như những viên trân châu bình thường, mượt mà sáng bóng.

Nụ hôn của anh tinh tế rơi xuống trên bả vai mảnh khảnh, mỗi một tác da thịt tơ lụa trên cánh tay cũng không chịu buông tha, từng nụ hôn đều mang theo sự tán dương nồng ấm làm cho cô cảm thấy thân thể của mình tốt đẹp, mê người đến mức nào. Anh quả thực yêu thích từng đường cong trên thân thể của cô.

Tâm tình khẩn trương, lo lắng, tự ti chậm rãi trầm tĩnh lại, khi môi anh dừng lại trên bầu ngực no đủ, cô miễn cưỡng kêu lên thành tiếng hết sức yêu kiều.

“Em thật sự lớn hơn rất nhiều.” Anh sợ hãi than thẳm. “Nhìn xem, hiện tại tay của anh cầm cũng không đủ nữa.” Nụ cười tà mị từ từ xoa nắn, vuốt ve vùng trắng mịn.

Cô kháng nghị lấy tay đánh anh một cái.

Anh lập tức cúi đầu ngậm hôn khiến cô kinh hô thêm lần nữa.

Bàn tay to tách đôi chân thon dài của cô để nơi tối tư mật hoàn toàn lơ lửng trước đôi mắt thèm khát của anh.

“Không cần!” Cô phát hiện anh vẫn đang gắt gao nhìn chằm chằm nơi riêng tư của mình, nơi bí ẩn như vậy đến cả cô cũng không dám xem cứ như vậy sáng ngời dưới ánh sáng của ngọn đèn, hoàn toàn trần trụi hiện ra trước mắt anh, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, dùng sức khép đùi lại, bàn tay đi xuống muốn ngăn trở tầm mắt của anh.

“Anh muốn xem.” Khát vọng lộ liễu trong giọng nói khiến người ta cảm thấy mềm lòng.

“Chán ghét. Nơi đó rất xấu, có cái gì đẹp đâu chứ?” Đôi môi đỏ mọng chu lên, cần

rằng làm nũng, bắt đắ dĩ ông xã đại nhân không chịu lùi bước. Hương Phù Nhã đành buông tay để bản thân hoàn toàn lộ liễu trước mặt anh.

Anh nở nụ cười vừa tà ác vừa mỉa mai, bộ dáng nhu thuận đáng yêu lại nghe lời của cô quả thật khiến người ta yêu thương không dứt, thật sự làm cho anh cảm xúc dâng trào.

Hô hấp dần nặng nề hơn, anh nhịn không được hôn lên nơi đó, trên môi thoáng dùng sức.

Loại kích thích này quá mức mãnh liệt, cô liên tục vận vẹo thắt lưng muốn né tránh khoái cảm mãnh liệt đang dâng trào không ngừng, lại muốn càng tiếp cận gần hơn để nó được tiếp tục.

Đầu lưỡi của anh mang đến cho cô từng đợt từng đợt sóng mắt hồng, thân hình mang thai vốn đã mẫn cảm vô cùng, không quá lâu sau, cô liền đến cao trào.

Anh buông miệng ra, ôm lấy cô cả người vô lực, đổi vị trí để cô quỳ úp sấp.

Cô không vui hề nhẹ kháng nghị, mộng nhỏ đang đưa muốn nằm xuống giường, cô bây giờ không có khí lực phối hợp anh làm cái loại tư thế này.

“Ngoan, hiện tại không thể nằm.” Tay anh kiên định nắm lấy vòng eo cô.

Cô không có khí lực, tính tình bướng bỉnh nhất quyết không chịu phối hợp, xoay đến xoay đi, làm cho anh luôn vào không được, không đến 1 phút sau, người đàn ông cảm dục đã lâu rốt cuộc mất hết tính nhẫn nại!

“Nghiêm túc vào cho anh!” Một bàn tay không khách khí đánh vào mộng của cô, “ba” một cái, tiếng kêu thanh thúy vang dội, trên da thịt trắng nõn lập tức hiện lên những dấu tay hồng nhạt, anh đã kiềm nén lực tay của chính mình, một cái đánh này chỉ là để cảnh cáo, kỳ thực cũng không quá đau.

“Ô!” Cô ủy khuất chu chu môi, trong khóe mắt đã ngân ngấn nước nhưng cũng bị anh quát cho không dám động đậy nữa.

Cô nhóc này, anh thiếu chút nữa vô lực phải nằm úp xuống đến nơi rồi, thật là biết cách dày vò người khác mà, sớm muộn cũng có một ngày anh bị cô ép cho vô lực mất.

Ánh mắt dời đến nơi thần bí cực lạc giữa hai chân cô kia, anh lập tức đi vào, hơi chút kích thích một chút, hít vào một hơi –

Đã lâu chưa hưởng thụ cảm giác kết hợp khiến hai người đồng thời kêu ra tiếng.

Quả nhiên, cảm giác này chết tiệt quá mức tốt đẹp!

Cô cau mày, chịu đựng đau đớn dưới thân, một lúc đầu khó có thể thừa nhận anh, hô hấp có chút khó khăn. May mắn, không đến một phút sau, khoái cảm mãnh liệt truyền tới khiến cô mở mắt, hé môi, yêu kiều rên rỉ.

Đại khái 10 phút sau, cao trào tuyệt mỹ lại một lần nữa đến với mình, cô gắt gao nắm chặt bàn tay nho nhỏ, răng nanh cắn sâu vào cái gối đầu, toàn thân buộc chặt.

Hít vào một hơi thật sâu, khoái cảm tê dại từ dưới thân khiến anh không thể khống chế được, bắt đầu đóng đưa theo luật động mà mình ưa thích.

Cô bị dọa sợ, bị người đàn ông đang điên cuồng phía sau làm cho sợ hãi, bàn tay vươn ra vỗ về bụng, ai oán cầu anh chậm một chút. Lực của anh quá mạnh, quá lớn, cánh tay của cô căn bản không thể chống đỡ được, không ngừng mềm nhũn xuống đệm giường, nhưng anh vẫn kiên trì ôm lấy, không cho cô nằm xuống.

Anh làm sao có thể chậm lại? Cô càng chặt, khoái cảm mang đến cho anh càng mãnh liệt hơn, động tác dưới hông càng thêm mạnh mẽ.

“Cực cực!” Cô kinh hô, nước mắt cũng chảy ra, sợ hãi loại kích tình quá mức cường đại này.

Anh vươn tay xoay cầm cô lại, hôn lên môi cô, dùng đầu lưỡi nuốt hết tiếng la trong miệng, hương vị tình dục nồng đậm bên trong khiến cô mất hết lí trí.

Hướng Phù Nhã chỉ có thể phát ra những tiếng kêu rên không rõ lời, khoái cảm dưới thân không ngừng tăng lên, sợ hãi trong lòng càng lớn, hai loại cảm giác mâu thuẫn liên tục va chạm trong cơ thể khiến thần trí cô dần dần trở nên hoảng hốt, ánh mắt cũng trắng bệch.

Anh nhắm mắt lại hưởng thụ, khi cô một lần nữa đạt tới cao trào, cực lạc của anh cũng theo đó mà đến.

Mất đi bàn tay to chống đỡ, cô vỗ về bụng, mềm nhũn nằm xuống giường, đáng thương hề hề thở gấp, gương mặt ửng hồng toàn bộ ướt nhẹp nước mắt, chặt vật đến tột cùng.

Trên giường một đống hỗn độn, dấu vết sâu nhạt khắp nơi, trong không khí cũng tràn ngập hơi thở tanh ngọt hòa lẫn mùi xạ hương thơm ngát.

Cuộc sống của cô ấy trở nên bận rộn và phong phú vì công tác cùng việc học, còn cô thì sao, cả ngày không ăn thì ngủ, đến bây giờ đi vài bước đã thở dốc không ngừng, mỗi ngày bụng đều nặng nề đến mức đòi mạng, ngủ cũng ngủ không được.

11. Chương 08 Part 1

Bảo bối của anh, tình yêu là cái gì vậy nhỉ? Một khi ngọt ngào đã qua đi, chờ đón chúng ta sẽ là điều gì nữa?

Mang thai đến tháng thứ bảy, bụng của Hướng Phù Nhã càng ngày càng nặng, khi đi kiểm tra, bác sĩ chỉ cười bảo, cô mang thai một cục cứng rất tham ăn nên phát triển cực kì tốt, thể trạng cũng rất ổn định. Mang bầu một cục cứng mập ú thì kết quả chính là cô hết sức vất vả, bụng lúc nào cũng cảm thấy áp bách hết sức rõ ràng, chỉ hơi đi lại một chút thôi đã thở hồng hộc rồi. Mỗi tối ngủ cũng không thoải mái, không thể nằm lâu quá một tư thế được. Mỗi lần xoay người, cô thậm chí còn khoa trương cảm thấy toàn bộ bụng mình cũng “xôn xao” theo động tác luôn.

Cô cảm thấy mình vừa ngốc vừa nặng, động tác chậm chạp đần độn, điều này khiến Hướng Phù Nhã vô cùng uể oải, thường xuyên nước mắt lưng tròng. Mỗi lần nhìn đến cái bụng lớn đùng của cô, Quan Thần Cục đều đau lòng vô cùng.

Mỗi khi cô lên cầu thang dù cao hay thấp đều cẩn thận đi, nếu không phải bác sĩ đề nghị trong thời gian mang thai nhất là trước khi sinh cô cần đi lại nhiều một chút sẽ có lợi cho việc sinh con hơn thì chỉ sợ anh sẽ ôm cô suốt ngày, một bước cũng luyến tiếc không cho đi mất.

Ban đêm, cô bởi vì bụng to mà khó ngủ, anh sẽ ôm cô vào ngực mình, bàn tay ôn nhu vuốt ve vòng eo đau nhức, ở bên tai cô thì thào tí mỉ nói lời an ủi để làm giãn ra thần kinh luôn buột chặt của cô.

Tình ái bởi vì mang thai đang tiến vào thời gian chuẩn bị sinh mà trở nên thiếu thốn, từ lúc ban đầu một tuần vài lần giảm bớt còn một lần, sau đó thậm chí là hai ba tuần liền cô mới chịu cho anh làm một chút.

Chủ yếu là vì mỗi lần anh kích động nổi lên thì cái gì cũng không quản, động tác hung mãnh dọa cô sợ chết khiếp mới thôi. Khoái cảm đạt được cùng sự sợ hãi cứ tăng lên theo cấp lũy thừa, cô sợ anh sẽ làm hại đến đứa nhỏ mặc dù anh cứ cam đoan mãi, nói mình đã hỏi qua bác sĩ để nghe lời khuyên rồi, tử cung nằm ở nơi kín đáo, cục cứng lại nằm trong nước ối nên anh có thể bảo hộ cục cứng khỏi bị chấn động vì va chạm.

Nói thì chuyên nghiệp, lại êm tai nhưng có ích lợi gì chứ? Còn dám đến hỏi bác sĩ loại chuyện này, anh quả nhiên không biết xấu hổ mà!

Hướng Phù Nhã nói thế nào cũng không chịu thông suốt, ngẫu nhiên, nếu thấy anh quá mức khó chịu, cô mới đồng ý để cho anh làm. Đương nhiên, người đàn ông tà ác này còn thường xuyên dụ dỗ cô lấy tay hoặc miệng đến giải quyết giúp mình, nghĩ đến vô số lần trước đây tuy không có làm chuyện gì nhưng lại ái muội như thế, khuôn mặt của cô liền đỏ ửng cả lên.

Ai! Lại thở dài trong lòng lần nữa, cô nhẹ nhàng nghiêng người, động tác nhẹ nhàng mà tốn hết sức, ngủ mãi cũng không được.

Chớp chớp đôi mắt to, lại chớp chớp, nghe thấy tiếng hít thở đều đều vững vàng của người bên cạnh, cảm giác an tâm trong quá khứ liền lập tức biến hết thành ủy khuất, áp lực và khổ sở. Vì sao, vì sao? Cô mới mười tám tuổi mà thôi, Bối Bối cùng Thủy Tinh vẫn còn đang hưởng thụ cuộc sống đại học sung sướng của sinh viên, hôm nay Bối Bối còn gọi điện thoại nói với cô mình đã tìm được một công việc làm thêm mới ở một tiệm cà phê, làm bán thời gian, tiền lương rất được, ông chủ còn là một kẻ tốt bụng nhưng hay thẹn thùng nữa.

Cuộc sống của cô ấy trở nên bận rộn và phong phú vì công tác cùng việc học, còn cô thì sao, cả ngày không ăn thì ngủ, đến bây giờ đi vài bước đã thở dốc không ngừng, mỗi ngày bụng đều nặng nề đến mức đòi mạng, ngủ cũng ngủ không được.

Tất cả mọi chuyện đều là do người đàn ông bên cạnh này mang đến, ai bảo anh tham hoan mà không chịu làm công tác phòng hộ, thích là cứ nhào tới làm thôi, thống khổ thì để lại mình cô thừa nhận. Cô rất phiền lòng, rất khổ sở.

Tiếng khóc thút thút bỗng nhiên cứ thế phát ra từ miệng cô, một khi đã bắt đầu liền ngừng cũng không được.

Tiếng khóc của cô nhanh chóng đánh thức Quan Thần Cực từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, con người xanh lam mặc dù trong đêm tối vẫn lóe ra ánh sáng độc đáo như cũ.

“Bảo bối, làm sao vậy?” Anh lập tức hoảng hốt không ngừng, bật sáng đèn đầu giường, ôm lấy cô nhìn một lần từ trên xuống dưới, xác định là cô vẫn mạnh khỏe, không có dấu hiệu muốn sinh non, cũng không thoải mái ở chỗ nào mới an tâm hơn chút. “Bảo bối ngoan, nói cho anh biết, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Anh cúi đầu dụ dỗ, đau lòng thương tiếc lau nước mắt cho cô, từ khi ở cùng một chỗ cho đến nay, những cảm giác chưa từng thể nghiệm cô đều cho anh trải qua một lần, lo lắng đề phòng vì một người con gái đến thế, cho dù là một giọt nước mắt thôi cũng có thể khiến cho tâm anh như thất lại, khó chịu vô cùng.

“Đều tại anh, đều tại anh!” Cô ở hẳn trong lòng anh khóc nức nở, tóm lấy cánh tay anh vừa cào vừa cắn.

“Bảo bối, đừng cắn nữa, sẽ hồng răng nanh đấy.” Anh không lo lắng sẽ làm mình đau tay, chỉ lo cho hàm răng trắng chỉnh tề của cô thôi, anh nhớ bác sĩ có nói qua, khi mang thai răng nanh của phụ nữ sẽ bị tổn thương, cô cắn như vậy liệu có làm sao không đây?

12. Chương 08 Part 2

Anh nhẫn nhục chịu đựng như vậy, cô làm sao có thể tiếp tục phát giận được nữa đây? Mỗi lần đều như thế, rõ ràng là cô cố tình gây sự trước nhưng anh lúc nào cũng bao dung, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô,

hại một thân lửa giận ngút trời của cô lập tức biến thành chột dạ đau lòng cùng cảm động.

“Có đau không anh?” Vỗ về cánh tay bị mình cắn hồng, nhìn dấu răng thật sâu trên đó, cô hình như càng lúc càng khó khống chế tính tình của bản thân, cứ tức giận vô cớ.

“Không đau, đương nhiên không đau.” Anh cười, sức lực nho nhỏ của cô như vậy căn bản anh chẳng có cảm giác gì. Nhìn gương mặt biến hóa cực nhanh của cô, anh âm thầm thở dài trong lòng, bác sĩ Smith căn dặn quả nhiên chính xác. Trong thời gian trước khi sinh, thân thể của phụ nữ có thay đổi mỗi ngày một lớn, gánh nặng cũng nhiều lên, tính tình cũng vì thế mà hết sức bất định.

Vốn là một thiếu nữ ôn nhu ngọt ngào, giờ đã biến thành một người đàn bà đánh đá, chua ngoa mất rồi, nhưng mà, cũng là một người đàn bà đánh đá, chua ngoa đáng yêu nhất trên thế giới này.

“Đến đây nào bảo bối, nói cho anh biết, có phải lại không thoải mái hay không?” Bàn tay to theo thói quen lại vỗ về thắt lưng của cô, biết nơi này gần đây rất hay nhức mỏi: “Hay là cục cứng không chịu ngoan ngoãn ngủ, lại luyện quyền cước trong bụng em rồi?”

Con của anh nhất định là thai nhi không chịu an phận nhất trên đời, lúc nào cũng ở trong bụng mẹ lăn lộn khắp nơi, ép buộc không ngừng, có đôi khi cô nằm trên giường còn có thể thường xuyên nhìn thấy trên cái bụng tròn lồi ra những điểm nho nhỏ, đó chính là cái tiểu tử thối kia đang ở bên trong vùng nắm đấm bé tẹo của mình.

“Không có.” Biết anh lại mất hứng vì tưởng con ép buộc cô, Hướng Phù Nhã liền vội bào chữa, lần này không hề liên quan tới con, chỉ là cô không ngủ được mà thôi, mà nguyên nhân không ngủ được chính là.....

Mặt cô đỏ ửng lên.

“Vậy là làm sao, nói cho anh biết đi.”

“Em.....” Cô há mồm, nhìn ánh mắt cổ vũ của anh, rốt cục chịu nói hết. “Em...đã đói bụng rồi.” Vừa nói xong, cô lập tức xấu hổ nước mắt lưng tròng.

Đúng vậy, cô chính là đã đói bụng mà thôi, ngủ thế nào cũng không được, lăn qua lộn lại vẫn cảm thấy bụng trống rỗng. Rõ ràng bữa tối ăn ngon miệng như thế, còn uống hết cả một bát canh cá trích đậu đỏ, đừng nói sau đó còn theo anh ăn một đồng hoa quả đủ loại làm cho bụng tưởng sắp nứt ra rồi.

Nhưng mà, sau khi ăn xong còn chưa đến ba giờ, cô đã đói bụng.

Nhìn ánh mắt ủy khuất đáng thương kia của cô, anh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, tiểu nha đầu này sao có thể đáng yêu như thế chứ, làm cho anh rối tinh rối mù cả lên rồi. “Chỉ là đói bụng thôi?”

Thấy cô gật đầu, anh nhẹ nhàng thở ra. “Nha đầu ngốc, chuyện này cũng đáng để khóc sao? Muốn ăn cái gì, anh bảo nhà bếp làm cho em.” Chỉ cần cô muốn, đừng nói là ăn, cho dù là sao trên trời, anh cũng sẽ mua phi thuyền vũ trụ bay lên cung trăng hái xuống cho cô.

“Nhưng mà.....” Cô chu chu môi, muốn nói lại thôi.

“Sao?”

“Em, em muốn ăn.....” Mặt lại đỏ.

“Muốn ăn cái gì nói cho anh biết là được.”

“Em muốn ăn hà tử tiên [1], gà rang muối, còn có cả đại tràng bao ruột non [2], bánh máu heo [3] nữa.” Cô ngủ không được, ngủ thế nào cũng không được, trong đầu luôn không ngừng hiện lên hình ảnh những món ăn mê người này khiến cô đói muốn chết, thèm ăn không thể chịu nổi.

“Henry có thể làm những món này được sao?” Anh cau mày, nghĩ thử xem đầu bếp năm sao của nhà mình có thể làm được không, Henry thường nghiên cứu những món đồ ăn ngon ở khắp nơi, đối với thức ăn Trung Hoa càng cuồng nhiệt hơn nữa, tinh thông đủ loại, đồ ăn Đài Loan cũng quen thuộc vô cùng. Năm năm qua nhờ có ông chăm sóc đến vấn đề ẩm thực của Phù nhĩ mới khiến cô ăn đến vui vẻ quên hết trời đất, khen đầu bếp Henry không ngớt miệng.

Nhìn khuôn mặt cô càng ngày càng mượt mà, anh cũng chấp nhận với số lương mỗi ngày một tăng của Henry, không hề khoa trương khi nói, tiền lương hiện tại của ông ta so với quản lý cấp cao trong công ty anh chỉ hơn chứ không kém được.

Nhưng mà, đầu bếp danh tiếng năm sao kiêu ngạo này sẽ chịu làm những món ăn vặt ở chợ đêm của Đài Loan sao?

“Ông ấy sẽ không chịu làm đâu!” Kỳ thật từ hai tháng trước, cô đã từng hỏi qua Henry, khi ấy chỉ là đột nhiên nghĩ tới thôi, ham muốn cũng chẳng mãnh liệt lắm. Nhưng mà hôm nay không hiểu sao cô lại nhớ chúng đến kinh di được, nhin cũng nhin không nổi.

Quan Thần Cực nhíu mày, vươn tay cầm lấy cái di động ở đầu giường, tiếng bấm bàn phím thanh thúy vang lên. “Jason.”

“Cho cậu một giờ, lập tức mang tới cho tôi một đầu bếp có thể làm những món ăn vặt của Đài Loan, mặc kệ dùng cách nào hay xài bao nhiêu tiền cũng đều không sao cả.”

Đầu kia di động lập tức truyền đến những tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ của Jason. Làm ơn đi mà, Quan đại gia, nơi này là Scotland hử hoi đây, ngài tưởng là vẫn ở Đài Loan sao? Muốn tìm một người chịu làm những món đồ ăn của Đài Loan còn khó nữa, huống chi đây còn là đồ ăn vặt hả giờ?

“Ông chủ, trong vòng một giờ không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này được.”

“Vây 30 phút cũng tốt. Tìm không thấy, ngày mai cậu cũng không cần tới công ty nữa đâu.” Anh thực sắc khoải ngắt điện thoại.

Ngẩng đầu, nhìn bà xã thân yêu của mình đã sớm hai mắt đầm lệ. “Ông xã, có phải em rất tùy hứng hay không?”

“Không có.” Anh cười đến vừa ôn nhu lại tuấn mỹ. “Em là người vợ ngọt ngào, đáng yêu nhất trên thế giới này.”

Một người đàn ông ma mị, quyền thế, chỉ vì người vợ của mình mà một đêm kia đem toàn bộ Scotland náo loạn đến tận trời. Jason trực tiếp phát động toàn bộ nhân viên ở Anh dùng đủ phương thức để tới xét từng nhà, thăm thiết tìm kiếm, cuối cùng rốt cục ở Dandy tìm được Trịnh Đại Khoan, một người Đài Loan từng mở một quán ăn ở chợ đêm, về sau đóng quán, di cư sang Scotland.

Người họ Trịnh đáng thương, nửa đêm nửa hôm cứ thế bị người kéo ra khỏi ổ chăn ấm áp, rồi ngồi lên phi cơ trực thăng xa hoa đi tới biệt thự uy danh hiển hách của công tước, được nhận một số tiền cực lớn chỉ để bảo hấn làm những món ăn vặt của Đài Loan nhiều năm qua chưa từng làm lại.

Khi hấn nhìn đến những nguyên liệu nấu ăn quen thuộc lại có chút xa lạ kia, thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt, rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra a?!

Những món ăn nóng hằm hập, thơm ngào ngạt được đưa lên bàn, Hương Phù Nhã cao hứng hô lên một tiếng, nhào vào trong lòng Quan Thần Cực cho anh một nụ hôn thật kêu. “Ông xã, em yêu anh chết mất.”

Sau đó, bay nhanh tới chỗ bàn ăn, ngấu nghiến thưởng thức những món ăn vặt đã lâu không được đụng tới, hương vị tuyệt vời kia làm cho cô cảm động đến mức hai mắt đầm lệ lưng tròng nhưng gương mặt vẫn vui vẻ nở nụ cười.

Jason gắt gao nhìn chăm chăm Quan Thần Cực, nghiêng răng nghiêng lợi, kháo! Từ đầu năm tới giờ, lão đại suốt ngày chỉ biết mở miệng ra lệnh với ngời đó thu tiền, làm thủ hạ của người như thế bị hại đến mức thế thâm vô cùng, không có một bữa ngủ ngon, thật sự là x hấn mà! Jason ở trong lòng hung hăng mắng.

Lẳng lẳng nhìn Hương Phù Nhã đáng yêu lại tham lam ăn uống, vẻ mặt cô hớn hở như con nít khiến Quan Thần Cực cũng phải bật cười.

Khi Jason nhìn thấy gương mặt tươi cười kia, mọi bất mãn oan ức trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Hấn giống như là nhìn thấy chuyện trọng đại hiếm thấy, cứ trợn tròn mắt nhìn ông chủ của mình tươi cười, rồi lại nhìn đến cô gái đang vui đầu ăn lấy ăn để kia, sau đó mới hiểu ra.

Không biết Hương Phù Nhã có biết hay không, cô thế nhưng bất tri bất giác đã sáng tạo ra một kỳ tích rồi.

Mùa đông ở Edinburgh, mặc dù không có tuyết rơi nhưng mùa đông dù sao cũng là mùa đông, không khí tiêu điều khiến nơi đây mang theo vẻ cổ xưa cùng những nét hiện đại kết hợp lại hoàn mỹ, trắng lẹ vô cùng. Tòa thành đã đi vào lịch sử càng nổi bật hơn trong khí trời mùa đông, tang thương mà giản dị.

Hương Phù Nhã quần quanh một chiếc chần thật dày, miễn cưỡng ngồi trước lò sưởi đang hùng hực bốc cháy. Ngọn lửa vù vù bốc lên đem mặt cô nướng hồng toàn bộ, cô chậm rãi ách xì một cái, tiện tay lấy một que gỗ nhỏ ở bên cạnh ném vào bên trong lò sưởi, miếng gỗ khô cong ở trong lửa phát ra những tiếng “tách tách” thanh thúy, mùi hương gỗ tùng thơm ngát nhanh chóng tràn ngập không khí xung quanh.

Khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn thò ra bên ngoài chiếc chần thô có những hoa văn hình ô vuông, lại ách xì một lần nữa, giờ đã sau giữa trưa, ở mùa đông, bởi vì nhiệt độ không khí có vẻ thấp, mới qua bốn giờ mà sắc trời bên ngoài đã u ám tối tăm, có lẽ sắp mưa. Thời tiết như thế này, ngoại trừ việc ngồi ru rú bên cạnh lò sưởi ấm áp, cô chẳng muốn đi đâu cả, hơn nữa bây giờ thân thể càng lúc càng nặng, chỉ chuyển mình thôi đã thấy ngại rồi.

Khí hậu Edinburgh thực hợp lòng người, mùa hè nhiệt độ không khí bình thường không vượt qua hai mươi lăm độ, mà mùa đông cũng chẳng thể dưới mười độ được. Ở nơi này không cần phải chịu đựng ngày hè nóng bức cũng không cần đối mặt với giá lạnh căm căm, lão tổ tông Quan gia quả nhiên là một người ham hưởng thụ, chỉ cần nhìn nơi ông chọn ở là biết ngay mà.

Nằm trên chiếc thảm Ba Tư trắng như tuyết, cô cảm giác có chút buồn ngủ. Cái mũi tròn tròn khê đi đi trên lớp lông mềm mại của thảm, ngáp không ngừng.

Bỗng nhiên, một mùi hương nồng đậm bay vào trong khoang mũi, không cần ngẩng đầu, Hương Phù Nhã cũng biết là má Điền đã mang theo canh bổ thai đến cho mình uống.

“Má Điền, bà thật sự rất là đúng giờ.” Buổi sáng mười giờ, buổi chiều bốn giờ, trừ phi cô đang ngủ, nếu không sẽ phải uống đủ kiểu thuốc trên trời dưới đất.

“Thiếu phu nhân, hiện tại người bây giờ là một người ăn hai người bổ, hơn nữa nước canh uống cũng dễ chịu, chờ người sau hai tháng nữa nhất định sẽ sinh ra một tiểu thiếu gia vừa béo tròn lại trắng trẻo cho xem.” Gương mặt tròn tròn của Má Điền vì tươi cười mà trở nên càng thân thiện, bà rất thích vị thiếu phu nhân đơn thuần lại đáng yêu, lễ phép này, mỗi ngày vì cô đun canh sắc thuốc cũng trở thành chuyện vô cùng vui vẻ.

“.....” Cô có thể cự tuyệt được sao? Hương Phù Nhã vô lực thở dài, cái tiểu tử trong bụng kia giống như cũng nghĩ thấy được mùi vị quen thuộc, đá dầm lung tung cả lên, nếu cô không uống chỉ sợ nó sẽ không chịu dừng mất. Thế nên cô đành vươn tay tiếp nhận cái bát sứ kia, may mà má Điền không múc cả một cái bát to to đến dọa mình. Mỗi lần đều chỉ là một chén nho nhỏ, ăn ngon cũng không thấy quá ngấy.

“Đây là canh thịt lợn kỷ tử đương quy đại táo, bổ khí bổ huyết, đối với tim thận đều vô cùng hữu ích.” Nhìn cô gái nhu thuận trước mắt, má Điền vô cùng vừa lòng. Chồng bà mất sớm, dưới gối lại không có con gái con trai, thiếu gia năm đó thu nhận bà, cho bà công việc, khi đó bà liền quyết tâm sẽ toàn tâm toàn ý báo đáp cậu chủ, đối với người vợ vừa dịu dàng vừa ngọt ngào này của cậu cũng hết sức thuận mắt.

Bát canh nồng đậm uống vào miệng có vị rất tuyệt vời, cô cảm giác nước canh nóng trôi qua cổ họng xuống đến dạ dày rồi chậm rãi tiêu tán, tinh thần cũng sáng khoái lên không ít. Chờ cô uống xong một chén canh, khuôn mặt đã bị hơi nóng làm cho phồng hồng, thân mình cùng tay chân đều ấm hần lên, ánh mắt trong trẻo, cơn buồn ngủ khi này cũng hoàn toàn biến mất.

“Thiếu phu nhân, người nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Má Điền tay chân lưu loát thu thập chén bát.

Hương Phù Nhã nhú nhú mày, cô bây giờ rất có tinh thần, không chút buồn ngủ mà lại muốn tìm chuyện gì đó để làm.

Nhìn chén sứ xinh đẹp, hai mắt cô liền sáng ngời. “Má Điền, cháu muốn làm sushi” Cô cười tủm tỉm người phụ nữ đang bận rộn trước mắt, nhỏ giọng thổ lộ yêu cầu.

Trước kia ở Đài Loan sống cùng Quan Thần Cực, thi thoảng cô cũng sẽ xuống bếp nấu cơm. Đã sống một mình cũng lâu, nấu cơm là một việc bắt buộc phải biết, tuy rằng tay nghề của cô so với những đầu bếp nổi danh trong này là cực kì kém nhưng Quan Thần Cực từ nhỏ đã sống cẩm y ngọc thực* lại hết sức cổ vũ cô, mỗi lần đều ăn hết những món cô làm, một chút cũng không thừa làm cho cô hết sức vui vẻ.

(*cẩm y ngọc thực: chỉ cuộc sống sung túc, có thể hiểu là ăn ngon mặc đẹp)

Cô nhớ rõ, Quan Thần Cực thích nhất là sushi do chính tay mình làm, mà cô đã lâu không làm lại cho anh ăn, lại nhớ tới mấy ngày gần đây mình tùy hứng và vô lại hết mức, anh vẫn cứ ôn nhu, bao dung, cô đột nhiên muốn vì anh làm một chuyện gì đó.

“Khó mà làm được.” Má Điền biến sắc, hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của thiếu phu nhân là chăm sóc tốt cho bản thân, tương lai có thể thuận lợi sinh hạ người thừa kế cho Quan gia, những việc nặng như thế này sao có thể làm được chứ?

“Làm ơn đi, má Điền, cháu muốn làm gì đó, cả ngày nhàn rỗi ở trong này thực sự rất nhàm chán, đi mà, đi mà.” Độc chiêu vô địch chuyên dùng để đối phó với Quan Thần Cực vận dụng trên người má Điền vẫn hữu dụng cực kì như thế.

“Vậy người không cần quá mệt mỗi cổ sức.” Bác gái năm mươi tuổi không địch nổi tiểu cô nương thanh xuân tươi trẻ, chỉ có thể nhượng bộ lùi một bước.

“Má Điền tốt nhất.” Cô vui vẻ dùng sức nâng bác gái lên một chút, rồi vội vã đi tới chỗ nhà ăn nhỏ. Đây là nhà bếp chuyên dùng cho má Điền nấu canh, sắc thuốc, còn phòng bếp chuyên dụng của Henry là ở mặt sau của biệt thự, đó là lãnh địa tư nhân của ông ta, ai cũng không được tùy tiện bước vào.

Nấu cơm, chuẩn bị tốt dấm chua để làm sushi tự chế, cô cực kì vui vẻ. Nhưng mà, lúc bắt tay vào xử lí cá, mùi vị tanh tưởi này khiến cô có chút chịu không nổi, má Điền lo lắng đề nghị để bà hỗ trợ nhưng Hướng Phù Nhã kiên quyết lắc đầu, cô muốn tự tay vì người mình âu yếm chuẩn bị đồ ăn.

Trộn lẫn cơm cùng dấm chua cho tốt, đặt vào tay nắm lại thành nắm nhỏ, trải tiếp trứng cá hồi, cá muối, sò lông, vây cá, tinh dịch cá, bào ngư đã được cắt thành từng lát nhỏ đặt lên trên lớp cơm tuyết trắng, ngón tay mảnh khảnh khẽ xếp lại cho đều, rồi nhẹ nhàng phủ thêm một lớp tương mù tạt lên [4].

Mùa này cá là ngon nhất bởi vì muốn tránh giá rét của khí lạnh xâm nhập, quanh thân cá sẽ có rất nhiều lớp mỡ, lớp thịt thật dày, tư vị khi ăn quả thực chính là cực phẩm của nhân gian.

Ánh sáng tiên diễm của sushi Nhật được đặt cân xứng trên bàn ăn giống như một tác phẩm nghệ thuật bình thường vậy.

Cô cởi bao tay mỏng manh ra, nhìn thành quả của mình, khe khẽ thở thắt lưng có chỗ đau nhức, nở một nụ cười thật ngọt ngào, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng cảm thấy mẹ mình đang vui vẻ liên huy động nắm đấm nhỏ đến tác oai tác quái.

“Cực cưng, con cũng muốn ăn sao?” Nhẹ vỗ về những điểm nhỏ đang lồi lên trên bụng mình, cô cười “Không được bướng bỉnh nha, đây là dành cho ba thưởng thức, không biết anh ấy có thích hay không nữa.” Trên gương mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, đã lâu rồi cô không làm sushi nên tay nghề liệu có tụt giảm đi không nhỉ?

Ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô liền đi tới vài bước, đẩy cửa sổ nhỏ ra, khi nhìn thấy hai chữ M quen thuộc trên mũ xe liền biết đó chính là chiếc xe Quan Thần Cực thích đi nhất, anh đã trở về rồi.

Giờ cũng đã sắp tối, gió lạnh thổi ngược về bí ẩn mang theo hơi lạnh, chân trời mây đen ngàn ngạt đổ tới, có lẽ sắp tới sẽ có một cơn mưa to đấy.

Đóng kín cửa sổ cho tốt, bưng lên những món ăn đã làm vất vả hai tiếng đồng hồ, Hướng Phù Nhã vui vẻ bước đến phòng khách, muốn cho anh một sự kinh ngạc.

Cánh cửa nặng trĩu được đẩy ra, Quan Thần Cực đi đến, bộ âu phục màu đen càng làm tôn lên dáng người cao ngất tiêu sái, bất phàm, mỗi bước đi đều ẩn hiện sự tao nhã, tuấn tú trời sinh. Đôi mày xinh đẹp mang theo tia sáng lạnh lùng, nhưng mà cô biết, chỉ cần đối mặt với mình, anh sẽ trở thành một người chồng ôn nhu, săn sóc nhất trên đời này.

Đôi khi không thể không thừa nhận, huyết thống quý tộc ở một trình độ nào đó mà nói, quả thực là trời sinh. Ví dụ người đàn ông như Quan Thần Cực vậy, dù đứng ở đâu cũng có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Cô cảm thấy có chút nhuễn chân, thật sự là bi thảm, bọn họ đã kết hôn gần năm tháng nhưng lúc nhìn đến người chồng anh tuấn của mình, cô thể mà vẫn cảm thấy khó thở, ác ma này trời sinh chính là đến làm vận kiếp của phụ nữ mà.

Anh nhìn thấy cô đang đứng ở trước cửa nhà ăn, một thân váy nhung dài thuần trắng, đi chiếc dép bông con thỏ thật dày, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào vừa hồn nhiên vừa đáng yêu, bởi vì mang thai nên đầu tóc của cô đều bị cắt hết chỉ còn để lại một mái tóc ngắn ngắn như trẻ con.

Trải qua một ngày công tác mệt mỏi, về đến nhà có ngọn đèn ấm áp, vợ con ngọt ngào, ánh mắt anh âu yếm lướt qua cái bụng tròn thật lớn của cô, con của bọn họ được một người mẹ như vậy sinh ra, anh còn cầu thêm điều gì khác nữa chứ?

Hàng mi nhiệm đầy nhu tình, ánh mắt cùng ý cười trong mắt bà xã chạm tới nhau rồi cuộc tách không ra được, anh nhấc chân, chuẩn bị đi tới chỗ vợ của mình.

Một luồng sáng chói mắt quét đến cùng với tiếng động cơ ô tô vang lên đánh vỡ cái nhìn triền miên chăm chú của hai người trong lúc đó.

Quan Thần Cực cau mày, đối với sự thất trách của bảo vệ hết sức bất mãn, dám tùy tiện cho người tiến vào toà thành, mà anh cũng không biết là kẻ nào sẽ đến thăm vào lúc này.

“Cực, là ai đến vậy?” Hướng Phù Nhã chậm rãi đi đến bên người anh, nhìn vẻ mặt quái dị kia liền lo lắng hỏi.

Anh không trả lời cô mà chỉ gắt gao nhìn chăm chăm chiếc xe đang đi tới càng lúc càng gần kia, rồi cực dừng lại ngay trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở ra, thứ đầu tiên Hướng Phù Nhã nhìn thấy chính là một đôi chân thon dài xinh đẹp không thể tin được, đôi giày cao gót màu vàng sáng bóng, từng bước đi khiến cô liên tưởng đến một thiên sứ tuyệt diễm vừa mới giáng trần, thật sự, đó chính là một thiên sứ mắt xanh tóc vàng.

Mái tóc quăn vàng như ánh trăng nhu hòa lại được cuồng đã thả tung trên vai, ánh mắt xanh thẳm như bầu trời vừa được gột rửa sạch sẽ, nhìn thấu lòng người, một đôi môi so với cánh hồng càng tiên diễm hơn, đường cong hoàn mỹ hơi hơi nhếch lên đã đủ quyến rũ đến cực đỉnh.

Dáng người nóng bỏng khóa chặt trong chiếc váy ngắn màu đen đứng trước cửa một chiếc ô tô đỏ tươi nhìn giống như một model quảng cáo đầy ma lực không lời nào diễn tả nổi, chỉ có thể thốt lên là dụ người tình nguyện thân phục dưới chân cô mà thôi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Hướng Phù Nhã nhìn một người phụ nữ đến ngây ngốc, cô rốt cục cũng hiểu vì sao người mẫu thế giới lại hầu hết là người phương Tây, trừ bỏ bởi vì dáng người cao ráo ra, kỳ thật quan trọng nhất chính là ngũ quan.

Giống như cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này vậy, ngũ quan khắc sâu, chỉ cần liếc qua một cái thôi đã đủ hấp dẫn ánh mắt của bao người, nhất là khi cô gái hoàn mỹ ấy còn đang cười duyên đáng với mình.

Có một câu nói của người phương Đông rất thích hợp dùng vào lúc này, đó chính là nụ cười khuynh quốc.

“Delos.” Mỹ nữ yêu kiều gọi, cô nói tiếng Anh tiêu chuẩn của người Luân Đôn, mang theo phong thái quý tộc, thanh âm mềm mại đến tận xương tủy.

Khi cô gái ấy chậm rãi đi tới gần, Hướng Phù Nhã bất chợt cảm thấy đứa nhỏ trong bụng bỗng nặng nề đá mình một cái, thiếu chút nữa làm cho cô thở dốc mà chết, cô thở hổn hển, nhẹ nhàng dựa vào tường. Mà Quan Thần Cực luôn luôn đối với sức khỏe của cô chú ý từng ly từng tí, bây giờ lại hoàn toàn không hề để tâm. Trên thực tế, từ lúc mỹ nữ xinh đẹp kia xuất hiện, sắc mặt của anh trở nên trầm trọng hơn rất nhiều.

Cô thậm chí còn nhìn thấy tay trái của anh lén lút nắm lại thành quyền, cô gái này là ai vậy?

Mỹ nữ càng đi càng gần, mãi cho đến khi tới trước cửa lớn, cô ta cười đến vô hạn phong tình. “Thật sự đã lâu không gặp rồi.”

“Khiết nhi.” Giọng nói của Quan Thần Cực vang lên vừa thấp vừa khó chịu, hai chữ này trong miệng anh nhỏ ra dường như hết sức vất vả.

“May mắn, anh không quên em.” Cô gái vẫn cười, nụ cười diễm lệ khiến gương mặt xinh xắn càng thêm bức người, mà cô ta giống như vô cùng hiểu biết về mị lực của bản thân nên sử dụng nó hết sức thuần thục. Quay đầu nhìn Hường Phù Nhã đứng ở một bên. “Hi, cô nhất định là vợ của Delos rồi, rất vui được quen biết, tôi là.....”

Cô nhìn thoáng qua Quan Thần Cực đang lẳng lặng đứng thẳng ở một bên. “Bạn thân của Delos, Phỉ Khiết Nhi.”

Ngoài cửa sổ bất chợt có một tia chớp sáng ngời vụt qua, quả nhiên, trời đã muốn mưa rồi.

[1] Hà tử tiên: Là một món ăn Đài Loan, dùng con hào sạch, rau cải (thường là tần ô), trứng gà, bột trắng, gia vị, nước tạo thành.

[2] Đại tràng bao ruột non: Đừng hỏi tổ cái này, tổ chỉ nhìn hình, đoán không ra tên. Mọi người cũng nhìn hình đi vậy TT____TT

13. Chương 09 Part 1

Bảo bối thân ái, tình yêu là cái gì, xin em hãy nói cho anh biết.

Mang thai tiến vào tháng thứ chín, bác sĩ nói, đây là giai đoạn phụ nữ có thai vất vả và phiền não nhất. Hường Phù Nhã đã cảm nhận được rõ ràng những lời mà ông nói. Bởi vì tử cung không ngừng hướng lên trên mà lớn, lên tới tận ngực, cô thường xuyên cảm thấy không thở nổi, tần suất tim đập cũng cực kì nhanh. Khẩu vị ăn uống càng ngày càng thấp, phần eo cũng thường xuyên bủn rủn.

Thân mình càng ngày càng ngốc, bụng cũng càng ngày càng trề. Bất quá khi đi kiểm tra định kì Smith lại cười rất hồ hởi. Vị bác sĩ phụ khoa nổi tiếng nhất Edinburgh khen ngợi cô hết lời, nói cô là người mẹ cực kì tốt. Cục cưng của cô tốt lắm, cũng thực khỏe mạnh, hơn hẳn tiêu chuẩn rất nhiều.

Tốt lắm, còn chưa bắt đầu thi chạy, cục cưng của cô đã dẫn đầu rồi. Nhưng mà, cô cũng rất bi thảm a. Bây giờ mỗi lần nằm xuống là chuyện vất vả nhất trên đời này, chỉ cần nằm xuống liền cảm thấy bị thứ trong bụng mình ép tới không thở nổi, hiện tại cô chỉ thích ngồi, thậm chí còn muốn cứ ngồi như vậy mà ngủ luôn.

“Cục cưng không ngoan!” Khẽ xoa xoa bụng, cô ngồi trên giường, thì thảo nói chuyện với đứa nhỏ bên trong. Đạo này nó cực kì bướng bỉnh, lúc nào cũng đá cô một cước lại một cước, giống hệt như đang đánh bóng bàn vậy. “Mẹ với con thương lượng một chút nhé, con để mẹ nghỉ ngơi một chút cũng không được sao?” Có một đứa con dư thừa tinh lực, còn chưa có ra đời đã giầy vò thành như thế rồi.

“Hi.” Một giọng nói nữ tính mê người vang lên bên cạnh cô, Hường Phù Nhã ngẩng đầu, lại một lần vì sắc đẹp kia mà bị mê hoặc. Cho dù đã qua một tháng, cô vẫn không thể thích ứng được với chuyện mỹ nhân đẹp như vậy xuất hiện trước mặt mình, còn ở cùng một nhà với mình.

“Em lại đang nói chuyện với cục cưng sao?” Cô gái ngồi xuống trên cái ghế bên cạnh, hai chân vắt chéo, tao nhã gợi cảm vô cùng. Tiếng Trung của Phỉ Khiết Nhi cực kì tốt, từng câu từng chữ đều rõ ràng.

“Vâng.” Hường Phù Nhã cười ôn nhu, mang theo vẻ đẹp độc đáo ý nhị riêng biệt của người sắp làm mẹ. “Em đang cùng con thương lượng một chút.”

“Nó nghe hiểu được?” Cô ta rất ngạc nhiên.

“Đương nhiên, bác sĩ nói, cục cưng kỳ thật đối với thế giới bên ngoài rất mẫn cảm, nó có thể xuyên thấu qua bụng mẹ để nhìn được mọi thứ bên ngoài.”

“Em nói nghe thật thần kỳ quá!” Bộ dáng không dám tin của Phỉ Khiết Nhi vẫn mê người như thế.

Hương Phù Nhã nở nụ cười, chậm rãi ngồi dậy, cầm lấy cái bình thủy tinh bên cạnh. “Nước trái cây?”

“Cám ơn. Chị thích uống cà phê hơn.” Cô nhìn thoáng qua bên cạnh một chút.

Ruth vẫn đang đứng ở một bên lập tức hiểu ý, đi hướng phòng bếp pha cà phê.

Đây có thể gọi là khí chất quý tộc bẩm sinh đi, Hương Phù Nhã mỉm cười nhìn nhất cử nhất động của cô gái kia, chỉ cần một ánh mắt đã có thể sai khiến kẻ khác làm việc cho mình, vẻ mặt như thế khiến Hương Phù Nhã bất chợt nghĩ đến ông xã.

Phỉ Khiết Nhi nhìn thân ảnh Ruth xa dần, cười cười nói. “Delos thật sự rất yêu quý đứa nhỏ, phải không?”

“Vâng.” Tuy rằng, cô vẫn không quen nghe Phỉ Khiết Nhi gọi Quan Thần Cực là Delos nhưng mà đó là tên tiếng Anh của anh, kế thừa dòng họ và danh hiệu của tổ tiên, đó là sự thật không thể nào thay đổi. Nghĩ đến sự săn sóc và ôn nhu của chồng, Hương Phù Nhã ngọt ngào cười. “Anh ấy so với em còn khấn trương hơn.”

Càng gần đến ngày lâm bồn, Quan Thần Cực lại càng khấn trương, cùng cô đi kiểm tra thai nhi đều hỏi kỹ từng chi tiết cần thiết, ngay cả ảnh siêu âm bác sĩ chụp cho họ anh cũng cẩn thận cất đi, thỉnh thoảng lấy ra xem rồi cười cười nói với cô, con của hai người đang lớn thật nhanh.

Ừm, nói thật, cô thực sự có chút xem không được.

“Đừng nhìn bộ dáng lãnh khốc của Delos, kỳ thật anh ấy đối với trẻ con rất tốt, rất nhẫn nại.” Những ngón tay thon dài sơn màu tím của Phỉ Khiết Nhi nhẹ nhàng gõ gõ. “Chị nhớ rõ trước đây mình đặc biệt dính anh ấy, mà anh ấy thì...” Mỉm cười “Luôn phi thường bao dung.” Hương Phù Nhã nghe đến mê mẩn, cô đối với chuyện lúc nhỏ của Quan Thần Cực rất có hứng thú.

“Em có biết không, người này có ý muốn bảo hộ rất mạnh, đối với những bạn nam nhỏ tuổi ái mộ chị đều lộ ra vẻ mặt lãnh khốc vô tình, dọa bọn họ chạy đi hết.” Khóe mắt cô mang theo vẻ nhưng nhớ tốt đẹp. “Để trả thù anh ấy đã phá hư duyên tình của mình, chị liền chạy đi nói với cô gái mà anh thích là, tôi là bạn gái của Quan Thần Cực.”

Hương Phù Nhã bật cười, nghĩ đến mới trước đây Quan Thần Cực cũng là cái vẻ mặt lãnh khốc như thế, cô liền nhịn không được. Cảm giác quái dị lúc ban đầu với Phỉ Khiết Nhi theo thời gian tiếp xúc chậm rãi tiêu tan. Cô biết Phỉ Khiết Nhi và Quan Thần Cực là bạn bè từ nhỏ lớn lên bên nhau, cảm tình rất tốt, mà Quan Thần Cực trừ bỏ có nhiều phản ứng kỳ quặc lúc mới gặp mặt, sau đó tất cả đều bình thường. Anh đối xử với cô còn săn sóc, cẩn thận hơn trước kia rất nhiều.

Hương Phù Nhã trời sinh tính đơn thuần, sẽ không nghĩ đông nghĩ tây, cô yêu Quan Thần Cực thì sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Nếu Quan Thần Cực yêu Phỉ Khiết Nhi thì sẽ không kết hôn cùng Hương Phù Nhã cô. Cho nên mặc dù Phỉ Khiết Nhi ở ngay trước mắt, ở tại nhà bọn họ, Hương Phù Nhã cũng đem cô ấy trở thành bạn bè mà đối đãi.

Cô cảm thấy Phỉ Khiết Nhi thoát nhìn xinh đẹp không tỳ vết, tính cách cũng thẳng thắn khiến mọi người đều yêu thích.

“Nhìn xem, chị lại nói linh tinh rồi, may mắn em là Tiểu Nhã chứ nếu là người khác, nghe chị kể đủ chuyện cũ ngày xưa như thế nhất định sẽ hiểu lầm chị và Delos có điều gì đó ái muội mất thôi.” Phỉ Khiết Nhi ghé sát người vào cô. “Em sẽ không như thế, đúng không, Tiểu Nhã?”

Hương Phù Nhã nhìn hàng lông mi vừa cong vừa dài, lại nghĩ đến quảng cáo lông mi trên tivi, mỹ nữ trời sinh như Phỉ Khiết Nhi thế này, mỗi bộ phận trên người đều có thể đem đi quảng cáo được rồi. “Đương nhiên sẽ không.” Cô tin tưởng chồng mình, cũng tin tưởng người bạn mới quen biết không lâu này.

“Tiểu Nhã, em thật tốt.” Phỉ Khiết Nhi cầm tay cô. “Tìm một ngày đẹp trời nào đó, chúng ta đi dạo phố đi, em biết không? Chị rất ít khi đi dạo phố cùng bạn gái đấy.”

“Vì sao ạ?”

“Không biết.” Cô tùy ý quăn quăn mấy lọn tóc quăn của mình. “Từ nhỏ đến lớn, chị chưa từng có bạn bè là con gái bao giờ.” Có thể tưởng tượng được, nữ sinh không ai thích cùng người xuất sắc như thế đứng cùng một chỗ, bởi vì so với người tài giỏi và xinh đẹp như cô ấy, người nào cũng đều ảm đạm thất sắc cả.

“Được thôi.” Hường Phù Nhã vuốt ve cái bụng thật lớn của mình. “Nhưng mà khả năng phải chờ em sinh cực cứng xong, chị nhìn em bây giờ, đi vài bước đã khó lắm rồi, huống chi là đi dạo phố.”

“Ừm, thực sự rất lớn.” Phỉ Khiết Nhi chăm chú đánh giá bụng của cô. “Dáng người thay đổi nhiều như vậy, em có hối hận không?”

“Vì người đàn ông mình yêu sinh đứa nhỏ là một chuyện rất hạnh phúc.” Cô cười thật ngọt ngào, ngọt đến tận tâm can.

“Vậy còn Delos thì sao?” Đôi mắt xanh lam to đẹp mang theo vẻ hiếu kỳ. “Anh ấy có hay không đã nói...yêu em?” Tạm dừng một chút, tiếng nói có vẻ trầm thấp hơn.

Cực, nói yêu cô? Hường Phù Nhã ngáy ngẩn cả người, nói thật, cô chưa từng có nghĩ tới vấn đề Quan Thần Cực yêu hay không yêu mình. Cô vẫn luôn chắc chắn cho rằng anh yêu cô, bằng không lúc trước sẽ không cầu hôn cô, càng không ôn nhu săn sóc với cô sau khi kết hôn như thế. Nếu không thương cô, anh nhất định sẽ không có khả năng làm được những việc này.

Anh nhất định là có yêu cô, mặc dù vẫn còn chút đắn đo, anh quả thực chưa từng nói qua ba chữ ấy, có khả năng, người đàn ông này trời sinh không am hiểu phương thức biểu đạt tình cảm của mình, Quan gia tuy rằng đã định cư ở Scotland mấy trăm năm rồi nhưng dòng máu chảy trong người vẫn là của phương Đông, điều này cô có thể lý giải.

14. Chương 09 Part 2

Phỉ Khiết Nhi nở nụ cười mỉa hoặc làm cho người ta không mở mắt ra được. “Xem chị ngọc chưa kìa, Tiểu Nhã, em không cần để ý. Kỳ thật đây là việc riêng giữa hai vợ chồng, chị đáng lẽ không nên hỏi đến, chẳng qua Delos là một người...bạn rất tốt của chị nên nhìn không được muốn quan tâm sâu hơn một chút thôi.” Hường Phù Nhã lắc lắc đầu, tỏ vẻ không ngại.

Lúc này Ruth bưng tới một ly cà phê mùi nồng đậm đến, đánh gãy cuộc trò chuyện của hai người, một chiếc ly xinh đẹp, sạch sẽ được từ từ cẩn thận đặt lên bàn. “Khiết nhi tiểu thư, cà phê Mocha của cô.” Đề tài này cứ như vậy mà gián đoạn.

Buổi tối lúc chín giờ Hường Phù Nhã đều phải uống một ly sữa tươi, thói quen tốt này tạo thành đều là vì sự đốc thúc chăm chỉ của Quan Thần Cực. Trước giờ đều thế, đối với chuyện của cô anh đều không qua loa, quán triệt mọi thứ thật cẩn thận.

Nghĩ đến chuyện mới nói hôm nay cùng Khiết Nhi, Hường Phù Nhã định xuống lầu tự uống sữa, thuận tiện vận động gân cốt, nhất cử lưỡng tiện. Cô cảm thấy rất có lý nên đã phân phó Ruth không cần đi xuống lầu lấy sữa mà tự mình chậm rãi đi.

Chống thất lưng, dưới sự nâng đỡ của Ruth, cô chậm rãi đi xuống lầu dưới, phòng ngủ của bọn họ ở lầu hai, đi qua một thang lầu rồi đi tiếp mấy chục mét nữa, vòng theo một đường hình cung, bước qua mười mấy cái phòng. Khi cô một lượt đi qua hết xong, bỗng nhìn thấy một thân ảnh màu đen xuất hiện dưới cầu thang, lóe lên rồi biến mất ngay, định thần nhìn kỹ lại, cô không biết mình liệu có nhìn lầm hay không.

“Ruth, người mới vừa rồi.....”

“Phu nhân, cô vẫn đừng nên xuống lầu, đi từ trên xuống dưới như vậy sẽ khiến người ta dễ dàng mệt hơn.” Về mặt Ruth bình thản giống như không hề nghe thấy cô vừa mới nói gì.

Không thích hợp, phi thường không thích hợp, Hướng Phù Nhã nhìn cô hầu một cái, không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, lớp thảm xốp dày khiến bước chân của cả hai trở nên nhẹ nhàng, càng đến gần, hành lang càng im lặng tĩnh mịch hơn, tiếng nói chuyện trong phòng càng trở nên rõ ràng, nhất là khi cửa phòng căn bản không hề đóng lại.

Đó là thư phòng của Quan Thần Cực. Sắp tới cuối năm, chuyện tình ở công ty anh hết sức bộn bề, chiều nào về nhà, Jason cũng cầm theo một đồng văn kiện cho anh phê duyệt, trước kia anh không hay mang tài liệu về nhà nhưng dạo này thật sự bận quá, nếu không phải anh muốn ăn tối cùng cô thì sẽ không làm như thế.

Cho nên, bình thường cùng cô ăn cơm, ăn hoa quả xong, anh sẽ ở lại thư phòng lâu hai làm việc còn cô thì trở về phòng xem tivi.

Nếu vừa rồi không phải cô hoa mắt thì thân ảnh màu đen ban nãy đã vào trong thư phòng của Quan Thần Cực, thư phòng của anh ngay gần cầu thang, mà bóng lưng ấy...

“Em rất nhớ anh, Delos.” Thanh âm nỉ non như tiếng thở dài, tiếng Anh chính gốc của người Luân Đôn nghe qua quen thuộc đến mức khiến người khác đều phải động lòng.

“Phu.....” Một ánh mắt nghiêm khắc khiến Ruth vội vàng ngậm miệng lại.

“Anh có nhớ em không?”

Sau một lúc lâu, thư phòng không có tiếng động nào nữa. Ngọn đèn sáng ngời chói mắt từ bên trong chiếu qua cánh cửa, Hướng Phù Nhã lặng lẽ đứng một bên, sắc mặt trắng bệch, tim đập như sấm.

“Em thật không ngờ, anh sẽ làm như vậy để trả thù em.” Giọng nói nữ tính nhuốm vẻ đau thương, mặc dù có chút cao nhưng vẫn khiến người ta thương xót. “Tính tình của anh vẫn luôn cường ngạnh như vậy, cho dù là em, cho dù là em, anh cũng không chịu nhận thua.” Ngữ khí rất bi thương, thực sự rất bi thương.

“Nhưng mà lần này, anh đã làm em tổn thương. Em chịu không nổi, em nhận thua, được chứ? Em thực sự nhận thua rồi.”

“Em chịu không nổi, anh rõ ràng là của em, của một mình em, vì sao lại trở thành như vậy? Người anh yêu không phải là em sao? Tại sao lại như thế chứ?”

“Khiết Nhi.” Rốt cục có tiếng nói khác vang lên, trầm thấp khàn khàn giống như mở miệng là một chuyện hết sức khó khăn.

Thanh âm như thế, Hướng Phù Nhã đã từng nghe qua, chính là ngày đó, cái ngày đầu tiên cô nhìn thấy Phỉ Khiết Nhi. Tay cô nắm chặt thành quyền, nghĩ đến mâm sushi mình tỉ mỉ làm nên cuối cùng rơi vào quên lãng, trong lòng đau đớn vô cùng, cô cảm giác có chuyện sắp xảy ra, một cảm giác hết sức đáng sợ.

Cô hẳn là nên đi thôi, bước thêm vài bước nữa là có thể xuống lầu, như vậy tất cả mọi thứ đều sẽ trở về bộ dáng ban đầu của nó. Cô vẫn là vợ của Quan Thần Cực, anh vẫn là người chồng ôn nhu bá đạo như xưa, tất cả đều như chưa từng thay đổi, nhưng chân của cô không nghe lời, không hề động đậy.

“Delos, anh mau nói cho em biết, vì sao anh lại muốn kết hôn?” Tiếng khóc nức nở nghe qua đã tan nát cõi lòng. “Anh có biết không, khi em nghe được tin tức này thương tâm biết bao nhau? Thậm chí ngay cả dũng khí sống sót cũng không còn nữa.”

“Năm, suốt năm, em vẫn sống ở nước Pháp, không dám trở về, em cố gắng lâu như vậy, vất vả lâu như vậy mới dám tới gặp anh. Bởi vì em đã đáp ứng anh, ngày đầu năm mới đều sẽ cùng anh trải qua. Cho dù năm nay, anh đã chẳng còn là anh như ngày trước, em vẫn sẽ tuân thủ ước định của hai người mà trở về.”

“Em luôn nói với mình, nếu anh sống rất tốt, em sẽ chấp nhận chỉ đứng một bên làm bạn bè của anh, yên lặng nhìn anh, chúc phúc cho anh là được rồi, nhưng không được, em không thể làm được.”

“Đừng nói nữa, Khiết Nhi.” Thanh âm của anh có chút ưu thương, sự ưu thương cô chưa từng được nghe lấy một lần.

“Nếu anh có thể nhìn thẳng vào mắt em đây, có thể bình tĩnh một chút, em nhất định sẽ làm được. Nhưng mà Delos, anh làm không được, cho nên em cũng không thể làm được. Đêm nay em đến đây chỉ muốn hỏi anh, em còn có thể ở bên anh được sao? Delos của em.”

“.....”

“Anh còn yêu em không?”

“.....”

“Anh chẳng lẽ là sợ sẽ làm tổn thương cô gái đó? Nếu...”

“Khiết Nhi, nếu em dám lôi cô ấy vào chuyện này, anh thề, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em.” Thanh âm kiên định biểu lộ ý chí quyết tâm của bản thân.

“Được, sẽ không liên lụy đến cô ta, vậy anh hãy nói cho em biết, anh có yêu cô ta hay không, nếu anh yêu cô ấy, em sẽ chết tâm, sẽ không quấy rầy anh thêm nữa.”

“.....”

“Được rồi, anh chỉ cần nói cho em biết, khi trước vì sao kết hôn cùng cô ta cũng được!”

“..... Cô ấy có đứa nhỏ.”

“Nguyên lai là bởi vì cô ta có đứa nhỏ, như vậy yêu thì sao? Delos, anh không yêu cô ta, đúng không?”

“.....”

“Delos, anh không muốn trả lời, hay là...nói không thành lời?”

“Vấn đề này, tôi cũng muốn biết.” Tiếng nói lảng lảng nữ tính vang lên, cánh cửa khép hờ bị đẩy ra hoàn toàn. Hướng Phù Nhã đứng ở cạnh cửa, ánh mắt mở thật to, môi mím chặt lại, trừ bỏ hơi thở có chút nhanh hơn bình thường, biểu tình của cô vẫn bình tĩnh, câu hỏi thốt ra cũng cực kì lý trí.

Hai người ở trong phòng đối với sự xuất hiện của cô, phản ứng không hề giống nhau.

Sắc mặt Quan Thần Cực trong nháy mắt liền thay đổi, gương mặt tuần tú giờ phút này tái nhợt hẳn đi, mà vẻ đẹp tuyệt mỹ của Phi Khiết Nhi giờ đông đầy nước mắt, hoa lê đài vũ*, đẹp đến muốn đòi mạng mọi người. Thật sự kỳ quái, giờ này khắc này, trong đầu Hướng Phù Nhã thế nhưng hiện lên bốn chữ như thế này.

(*hoa lê đài vũ: tức là hoa lê tắm mình trong mưa. Xuất phát từ việc miêu tả vẻ đẹp của Dương Quý Phi khi khóc, sau được dùng để miêu tả gương mặt của một người con gái đẹp khi rơi lệ)

“Cực, anh mau nói cho em biết, anh yêu hay không yêu em?” Cô phi thường bình tĩnh, phi thường tỉnh táo hỏi, trên thực tế, sau khi nghe được cuộc nói chuyện trên, cô hẳn là nên khóc như điên mà chạy đi mới đúng, như thế mới phù hợp với mấy tình tiết máu chó trên phim truyền hình cùng những cuốn tiểu thuyết tình yêu kinh điển. Chỉ tiếc, tình trạng thân thể của cô lúc này, động tác đòi hỏi độ khó cao nhằm thỏa mãn ánh mắt của người xem đây không thể thực hiện được, mà cô căn bản không muốn đi, cũng không muốn nghe lại chuyện này thêm lần nữa, có nghi vấn thắc mắc gì, có điều gì muốn nói ra, cô tình nguyện hỏi một lần để hiểu được toàn bộ.

“Phù Nhi.” Quan Thần Cực đứng ở bên bàn làm việc, trong tay gắt gao nắm chặt tờ tài liệu gần như muốn xé nát nó. Đây là lần đầu tiên từ lúc hai người quen nhau, cô nhìn thấy anh biểu lộ ra vẻ khẩn trương như vậy, thật chăm chọc, hôm nay rốt cuộc Hướng Phù Nhã cô đã nhìn được, nghe được bao nhiêu Quan Thần Cực mà mình không quen đây?

“Anh chỉ cần trả lời em là tốt rồi, cái gì khác cũng không cần nói.”

“.....” Anh vẫn trầm mặc như cũ giống như lúc nói chuyện Phi Khiết Nhi, trầm mặc chiếm đa số.

Giống như đã qua thật lâu thật lâu, ba người đang giằng co trong thư phòng đều không hề mở miệng.

Rốt cục, Hường Phù Nhã dùng sức nuốt một chút nước miếng, có vài phần tối nghĩa nói: “Tốt lắm, như vậy mời anh nói rõ cho em biết, lúc trước anh cầu hôn có phải hay không bởi vì em đã có đứa nhỏ?”

“..... Phải.”

“Tốt lắm, em hiểu rồi.” Lòng đau đến mức không còn cảm giác, cô cố gắng mỉm cười lui về phía sau vài bước. “Để em xác thực thêm một lần nữa, Quan Thần Cực, anh không có nỗi khổ tâm nào, cũng không hề bất đắc dĩ, những lời vừa nói đều là thật tâm, thật lòng đúng không?”

“..... Đúng.”

Tốt lắm, cực kì tốt! Người đàn ông này, người đàn ông cô yêu, cô gả, chồng của cô, đến hôm nay cô mới phát hiện mình căn bản không hề hiểu biết về anh, chỉ coi như quen thân trên một phương diện nào đó mà thôi. Anh sẽ không nói dối, người như anh khinh thường việc dối. Sinh ra trong gia đình giàu sang, gia thế kinh người, vẻ ngoài vĩ đại, suy nghĩ thông minh, anh căn bản không cần phải nói dối.

Cho nên anh không thương cô, cưới cô cũng chỉ bởi vì đứa nhỏ trong bụng, không có gì hiểu lầm, không có gì cần giải thích, cực kì rõ ràng, cũng cực kì đơn giản.

“Em nghĩ, em đã hiểu rồi.” Cô chậm rãi xoay người đi ra bên ngoài.

Ngoài cửa, vẻ mặt Ruth cũng trở nên đau thương.

Sau đó, Hường Phù Nhã cười cười, đi tiếp xuống dưới lầu, cầm sữa nóng lên uống cạn sạch, sau đó trở về phòng, làm mọi việc mình vẫn hay làm giống như chưa từng phát sinh chuyện gì hết.

Mặc dù thư phòng truyền đến những tiếng vang thật lớn, cái cọ đổ vỡ, tựa như có một quả bom đang nổ tung ở đây, người hầu đều từ nhà sau chạy vội vàng đến, cô vẫn im lặng ở trên giường, không bị ảnh hưởng, không bao giờ bị ảnh hưởng nữa.

Cuộc sống ngọt ngào của vợ chồng Quan thị trở nên rùng rợn, xác thực mà nói, ngay cả rùng rợn cũng không đủ để mô tả hết chuyện này. Rùng rợn bình thường, cả hai người sẽ không nói với nhau một câu, trong lòng đều đang tức giận, làm thành chiến tranh lạnh.

Nhưng hai người này không phải, Hường Phù Nhã vẫn thực bình tĩnh, đi tới đi lui như chưa có gì xảy ra, ăn cơm, đi dạo, ngủ, còn đi kiểm tra thai nhi thêm một lần cuối nữa.

Quan Thần Cực cũng thực bình tĩnh, đi làm, tan tầm, cùng vợ ăn cơm, tắm bộ, ngủ, đi kiểm tra thai nhi cùng vợ, thoát nhìn, mọi thứ đều giống như trước kia, nhưng kỳ thật cái gì cũng không giống.

Má Điền cùng Ruth chen chúc tại cửa nhà ăn, vươn dài cái cổ nhìn vào phòng khách. Chủ nhân của bọn họ đang cùng nhau ngồi trên sofa mềm mại xem tivi, cuộc sống trông ngọt ngào hết như dĩ vãng. Nhưng không còn thanh âm nữ chủ nhân ngọt ngào làm nũng, bốc đồng xấu tính, cũng không còn tiếng nói ôn nhu dỗ dành cùng thỏa hiệp đầy bất đắc dĩ của nam chủ nhân, chỉ có hai chữ “cám ơn” mà thôi.

15. Chương 09 Part 3

Đó là lúc Hường Phù Nhã mở miệng khi Quan Thần Cực giúp cô lấy thêm hoa quả để ăn tráng miệng, cô lẳng lặng ăn hết chùm nho no đủ, đối với quả táo xinh đẹp hồng nhuận bên trong giỏ lại làm như không thấy.

Lẳng lặng xem tivi, lẳng lặng tắm bộ, làm cái gì cũng đều lẳng lặng, nụ cười mà mọi người ai cũng tưởng nhớ, nụ cười đơn thuần giản dị khó gặp được đã không còn nhìn thấy nữa.

Má Điền xoa xoa khoe mắt, lại nhìn vào phòng khách, nặng nề mà thở dài. “Tình trạng nào bao giờ mới tốt lên được đây?”

Chủ nhân của bọn họ bây giờ không còn là cặp vợ chồng yêu nhau thắm thiết nữa, thoát nhìn hai người giờ như hai kẻ xa lạ, đã từng là người quen thuộc nhất, nay lại trở thành người xa lạ nhất.

Hướng Phù Nhã đương nhiên biết má Điền và mọi người đều lo lắng cho mình, nhưng lo lắng cái gì mới được chứ? Cô vẫn bình thường như vậy, ăn ngon ngủ được, ngay cả cục cưng dạo này cũng rất ngoan, không có cuồng đá, thân thể cũng cực kì tốt.

Cô chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi, cô cần thời gian để suy nghĩ, hiểu rõ tình huống của mình, chờ cô suy nghĩ cẩn thận thì sẽ được thôi.

Quan Thần Cực cũng không có cách nào mở miệng, anh thật sự không biết nên nói cái gì. Kỳ thật, lúc này anh đang bị bao vây trong vòng xoáy sợ hãi cực kì xa lạ.

Sau đêm hôm đó, Hướng Phù Nhã không khóc, không nháo gì, nhưng cô không khóc không nháo lại càng đáng sợ, anh có cảm giác mình sắp mất cô rồi.

Nhìn quả táo bị văng vể trong gió, ánh mắt xinh đẹp của anh hiện lên tia đau đớn, anh biết vì sao cô không hề ăn quả táo nữa, bởi vì trước kia anh nhớ rõ cô đã từng nói qua, bọn họ kết duyên với nhau nhờ trái táo, nên đó chính là quả tình yêu của hai người. Giờ nó lại trở thành một sự khổ sở khiến cô không nghĩ sẽ đụng tới nó nữa.

Sự sợ hãi như vậy khiến anh sa vào bên trong. Cả cuộc đời từ bé đến giờ, anh chưa từng có cảm giác không nắm bắt được thứ gì trong tay như thế, ngay cả tình yêu khi xưa anh điên cuồng trao cho Phỉ Khiết Nhi cũng vẫn có thể kiềm chế được, nhưng lần này anh lại làm không nổi.

Anh rất hiểu Hướng Phù Nhã, cô nhìn qua có vẻ ngọt ngào ôn nhu nhưng kỳ thực trong lòng hết sức quật cường, cô độc lập tự chủ, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không màng đến mọi thứ, giống như lúc trước đem lòng yêu anh vậy.

Yêu liền yêu, thuần túy như vậy, thẳng thắn như vậy, toàn tâm toàn ý như vậy.

Là tại anh đã lừa gạt cô, lợi dụng cô, anh thật sự có lỗi với tình yêu chân thành tha thiết cô dành cho anh lúc trước, anh bây giờ cái gì cũng không thể cho cô, ít nhất chỉ có thời gian để cô được bình tĩnh, hiểu rõ tất cả, đây là yêu cầu duy nhất của Hướng Phù Nhã, mà anh cũng chỉ có thể đáp ứng được mà thôi.

Ngày khi mọi người đang nghẹn chết trong bầu không khí bình tĩnh vẫn cứ đi qua, thời điểm bắt đầu một cuốn lịch mới, mọi thành viên trong Quan gia đều trở lại cùng những người ở tại Sắc Vi sơn trang cũng cùng nhau đón đêm giao thừa. Đối với sự im lặng đến đòi mạng lúc này, ông nội của Quan Thần Cực lại nở một nụ cười hết sức quỷ dị, mà vợ của ông Vương Nhược Dung vẫn trước sau như một lạnh nhạt và bất mãn với Hướng Phù Nhã.

Ngày thứ hai sau giao thừa, lúc bọn họ chuẩn bị trở về, Vương Nhược Dung vẫn luôn thích ở nơi cao, đất đai ở đó lãng mạn hữu tình, Quan Nhân Kính yêu thương bà xã cũng liền đi theo.

Lúc gần đi, Quan Nhân Kính mang theo nụ cười thần bí, ánh mắt có chút đắm chiêu không nói lời nào nhìn cháu trai của mình, sau đó nói với Hướng Phù Nhã. “Con hiện giờ đối với chồng của mình hiểu được bao nhiêu?” Sau đó, ông rời đi.

Hướng Phù Nhã ngây ngốc nhìn bóng dáng bọn họ, nói không ra lời, thì ra hết thấy hết thấy từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ đều chậm chạp cùng vớ vẩn như vậy, nghĩ đến lời nói của Quan Nhân Kính trong hôn lễ, rồi cục diện của ngày hôm nay.....

Nháy mắt trong lúc đó, cô đã có được quyết định của mình.

Xoay người, nhìn người đàn ông vẫn yên lặng đứng ở bên cạnh mình, áo sơ mi xám bạc, quần dài màu đen hờn nhàn thoải mái, quần áo vô cùng đơn giản nhưng kẻ có mắt nhìn vẫn có thể nhận ra từng đường kim mũi chỉ đều được cắt may cẩn thận, từng tác vải cũng lộ vẻ xa hoa gợi cảm hết mực. Trang phục như thế nào mặc lên người anh cũng đều rất đẹp, anh có thể tạo ra phong cách độc đáo riêng cho bản thân mình.

Một người đàn ông như vậy căn bản không thể thuộc về cô, điều này đáng lẽ ra ngay từ đầu cô nên sớm hiểu được.

“Chúng ta trở về phòng đi, em có chuyện muốn nói với anh.” Sắc mặt Quan Thần Cực khi nghe đến câu này hoàn toàn thay đổi. Sự bình tĩnh lúc đầu bị đánh vỡ, hô hấp của anh trở nên dồn dập hơn, không biết vì sao, anh cảm thấy hết sức hoảng hốt, một sự hoảng hốt chưa từng thể nghiệm qua.

Căn phòng quen thuộc vẫn không có gì thay đổi nhưng kỳ thật đã khác xưa rất nhiều. Nguyên bản là một căn phòng nam tính nay đã treo lên rèm cửa màu hồng nhạt, ga trải giường mềm mại rực rỡ sắc màu, bàn trang điểm chứa đầy những dưỡng phẩm chăm sóc da của cô, tất cả đều do anh mua tặng để giúp da thịt cô khi mang thai không bị nứt nẻ, xám đen lại.

Trên sofa bày thêm những chiếc gối ôm tạo hình đáng yêu, sắc màu yếu điệu, đều là do cô kiên trì đặt nó vào, cô thích ôm chúng lúc ngồi trên sofa xem tivi. Còn cả căn phòng chuyên dùng để cất quần áo, trừ bỏ đồ của anh còn có rất nhiều váy và những bộ quần áo dễ thương cho bà bầu của cô, đều là những tác phẩm do anh mời các nhà thiết kế thời trang nổi tiếng đến tỉ mỉ tạo thành, từng bộ quần áo đều là độc nhất vô nhị, không có cái thứ hai.

Tất cả tất cả mọi thứ trong phòng đều như minh chứng cho sự ôn nhu săn sóc và cẩn thận của anh, căn phòng dung nạp hơi thở của cô, chỉ tiếc, lòng anh không chứa được cô, trong tình yêu của Hướng Phù Nhã này không có kẻ xấu, người tốt, chỉ có yêu hay không yêu mà thôi.

Đứng trước cửa sổ nhìn hoa viên xinh đẹp, cây thông Noel trang trí rực rỡ cùng những bụi cây lấp lánh ánh sáng, cô không quay đầu nhìn anh, ngón tay lặng lẽ miết lên lớp kính thủy tinh trên cửa, trầm ngâm mở miệng: “Chúng ta, ly hôn đi!”

Vương tử quả nhiên chỉ có thể xứng đôi với công chúa mà thôi.

Không lảng lảng ngồi ở bên cạnh, mỗi khi ăn cơm, anh cứ từng muỗng từng muỗng bón cho cô, mặc kệ cô mắng anh biến thái, mắng anh nhảm

chán, anh cũng muốn tự tay bón cơm, phải ngồi vài tiếng đồng hồ với anh không là cái gì hết.

16. Chương 10 Part 1

Bảo bối thân ái, trên đời này có thứ tình yêu như ngọn lửa, đốt cháy hết tất cả mọi thứ, mà tình yêu của em lại như những dòng nước, từng giọt từng giọt, ngay cả đá tảng cũng vì thế mà xiêu lòng.

“Em biết, cực cưng mình không thể mang đi được, nó ở Quan gia có thể được chăm sóc tốt hơn nhiều, nên em sẽ không yêu cầu quyền nuôi nấng con, nhưng mà quyền thăm hỏi vẫn phải được giữ lại, đây là yêu cầu duy nhất của em, nếu anh đồng ý thì chờ em sinh xong, chúng ta sẽ ly hôn, ít nhất, con trai của em nhất định phải được ra đời trong một gia đình hoàn chỉnh.”

“Anh còn nhớ em đã từng nói gì với anh không? Người em yêu nhất định cũng phải yêu em mới được, nhưng anh không yêu em, vì thế em đã không thể ở lại bên cạnh anh được nữa, mỗi ngày nhìn thấy anh em đều cảm thấy rất thống khổ, buông tha em đi, coi như thế đối với anh cũng tốt, anh có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu yêu, mà em cũng có thể quay trở về Đài Loan bắt đầu cuộc sống mới.”

“Không được, anh không đồng ý, anh không chấp nhận cách giải quyết như thế! Em là của anh, đời này kiếp này đều là người của anh!” Quan Thần Cực từ trong giấc mộng thống khổ và chân thật tỉnh lại, bóng dáng anh dưới ánh trăng sáng ngời, rèm cửa tung bay mang theo ánh sáng thần nhiên, đẹp đến không thể nào tin được.

Anh khó khăn hô hấp dồn dập, bàn tay nắm chặt lại thành quyền, vội vàng quay sang bên cạnh liền nhìn thấy gương mặt cô đang ngủ im lặng và bình thản, nhịp tim của anh mới trở lại bình thường, nhưng mà vẫn đang nhảy múa vô cùng trầm trọng.

Cô ấy còn ở đây, cô ấy không rời bỏ mình, suy nghĩ hiện lên trong đầu này làm hô hấp của anh dần dần trở lại như cũ, thân mình buộc chặt căng cứng cũng dần trầm tĩnh lại. Gương mặt cô lúc ngủ vẫn ngọt ngào như vậy nhưng hoàn toàn xa cách với anh.

Ngày đó khi cô nói muốn li hôn, anh tựa như kẻ điên, lửa giận bốc cháy, không có chỗ phát tiết, đem mọi thứ có ở trong phòng đập phá tanh bành, điên cuồng hét lên với cô. “Anh sẽ không ly hôn! Quan Thần Cục này vĩnh viễn sẽ không ly hôn với em, em là của anh, vĩnh viễn đều là như thế.” Anh không nên tức giận với cô, lúc đó có lẽ là do không kiềm chế được, dù sao cô vẫn đang mang thai, không thể chịu được kích động quá lớn, nhưng mà một khắc lúc ấy, anh gần như không thể điều khiển được chính mình.

Hai chữ ly hôn vừa phun ra từ trong miệng cô tựa như một lưỡi dao vừa dài vừa sắc, đâm sâu vào lòng anh khiến máu tươi văng tung tóe, mà anh thì phần nộ và sợ hãi vô cùng.

“Hương Phù Nhã, em có thể tức giận, có thể đánh anh, mắng anh, em muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được, em muốn thế nào đều tùy em, nhưng anh sẽ không ly hôn, cuộc hôn nhân của chúng ta nhất định còn tồn tại.”

Từ ngày ấy, anh không làm theo những suy nghĩ của cô nữa, nếu anh đã cho cô thời gian để cẩn thận bình tĩnh lại mà đáp án cô cho anh lại như thế này, vậy thì anh không cần phải làm theo cô, quyền chủ động bây giờ phải thuộc về anh.

Không lảng lảng ngồi ở bên cạnh, mỗi khi ăn cơm, anh cứ từng muỗng từng muỗng bón cho cô, mặc kệ cô mắng anh biến thái, mắng anh nhảm y chán, anh cũng muốn tự tay bón cơm, phải ngồi vài tiếng đồng hồ với anh không là cái gì hết.

Cô không muốn cùng anh ngồi trên sofa xem tivi, anh liền đơn giản cường thế mạnh mẽ ôm cô vào lòng, một ngụm một ngụm bón cô ăn, nếu cô không chịu ăn táo, không vấn đề gì, anh không ngại dùng miệng đến bón cho cô, cho dù có bị cô cắn nát môi anh cũng nhất định đưa hết tất cả vào miệng Tiểu Nhã. Thịt quả ngọt ngào còn có hương vị máu tươi mằn mặn, cô bắt buộc phải nuốt sạch. Cô nói anh điên rồi, đúng vậy, anh điên rồi, từ lúc nghe được hai chữ ly hôn kia từ cô, anh đã phát điên lên rồi.

So sánh nghị lực cùng quyết tâm, Hương Phù Nhã căn bản là không phải đối thủ của Quan Thần Cục.

Mỗi khi đi dạo hoặc kiểm tra thai nhi, anh nhất định phải ôm thắt lưng của cô, nắm tay cô, cô giãy dụa không chịu cũng chẳng ăn thua gì, ngay cả đến khi ngủ buổi tối, anh đều ôm cô thật chặt, vỗ về mỗi giây mỗi phút.

Nửa tháng trời qua, phản kháng của cô vẫn như cũ, mà hành vi cường thế của anh cũng không vì thế mà dừng lại.

Trên người anh chỗ nào cũng là vết thương do cô cào, cắn, cấu, vết thương này lành lại thêm vết thương khác hiện ra, tính tình của cô cũng càng ngày càng tệ, chiến tranh nóng chiến tranh lạnh, đối với Quan Thần Cục mà nói đều là chó má, anh kiên trì dùng phương thức của mình đến đối phó với bà xã thân yêu, cho dù là Hương Phù Nhã cũng không thể ngăn cản.

Nhưng cho dù anh bá đạo, cường thế như vậy, những lúc đêm dài yên tĩnh, lời nói yêu cầu chia tay của cô vẫn cứ không ngừng lặp lại trong những giấc mơ khiến anh sợ hãi mà tỉnh lại. Ác mộng không thể khống chế làm anh sợ hãi, đau đớn đến tê tâm liệt phế, hô hấp dường như chỉ muốn dừng lại ngay lúc ấy, cô muốn rời đi chính là ác mộng lớn nhất trong cuộc đời này của Quan Thần Cục.

Ác mộng cứ lặp đi lặp lại, ngày đêm bị cảm giác sợ hãi bao vây, những cảm giác khó hiểu ngày trước anh không lý giải được ngày càng trở nên rõ ràng.

Anh vươn tay, cẩn thận đem người bên cạnh ôm vào trong lòng, động tác ôn nhu không muốn đánh thức giấc mộng đẹp của cô, bảo bối này tính tình quật cường, kiêu ngạo thế nào, anh sao lại không rõ cơ chứ? Mỗi đêm anh mạnh mẽ ôm cô vào lòng, những lúc chợt tỉnh cô lại cách anh rất xa, kháng cự lại không ngừng.

Mãi cho đến lúc anh bừng tỉnh vì ác mộng mới lại đem cô ôm vào lòng, sáng sớm thức giấc nhìn thấy cô tỉnh giấc trong lòng mình là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn ngắn,

nghe hô hấp nhót nhót của cô, bảo bối của anh đang ở trong ngực anh ngọt ngào say giấc, tâm tư dần dần cũng trở nên ổn định.

Cách ngày sinh càng gần, trừ bỏ việc thân thể nặng hơn, Hướng Phù Nhã còn cảm thấy xương sống đau nhức không ngừng, ngẫu nhiên bên hông cũng mỗi dừ không dứt. Nhưng mà hô hấp của cô đã trở nên dễ dàng hơn, thêm ăn hơn, bác sĩ nói cục cứng đã đi xuống vùng xương chậu, chờ đến lúc hoàn toàn lâm bồn thì thời gian sinh nở đã không còn xa nữa.

Cô vất vả như thế, anh lại càng thương hơn, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn cố giả vờ bình tĩnh, tâm lại quặn đau như bị ai nắm lấy.

Ngày ấy, cô chắc phải cần thật nhiều dũng khí, thật nhiều nghị lực mới có thể nghe xong câu chuyện đả thương người đó mà không chạy trốn, người vợ bé nhỏ của anh lựa chọn việc trực diện đối đầu, cô gần từng tiếng nhất quyết hỏi rõ mọi lý do, tuổi cô tuy còn nhỏ nhưng tình yêu có lẽ so với anh còn thành thực hơn rất nhiều.

Anh lặng lẽ nhìn vẻ mặt cô dưới ánh trăng sáng ngời, đem tất cả biểu tình tinh tế thu vào lòng, chậm rãi thưởng thức.

Bỗng nhiên, chân mày của cô cau lại, khuôn mặt vặn vẹo, biểu tình thống khổ. “Bảo bối, bảo bối.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, bàn tay khẽ khàng vỗ nhẹ trên lưng.

“A, đau.” Cổ thì trào hô nhỏ, thân mình trở nên cứng ngắc, đôi mắt bất chợt mở to, chân của cô có lẽ lại rút gân rồi.

Quan Thần Cực bật sáng đèn đầu giường, cầm lấy điều khiển từ xa tăng cao độ ấm của máy sưởi, sau đó xóc chân lên, vuốt ve mắt cá chân của cô. Hướng Phù Nhã theo bản năng muốn cự tuyệt, muốn tránh khỏi sự đụng chạm của anh nhưng khó mà làm được.

Anh không để ý đến sự giãy dụa của cô, nâng bàn chân trái bị rút gân lên, đặt ở trên đầu gối mình, từng chút từng chút nhẹ nhàng xoa bóp cơ bắp căng cứng và những mạch gân co lại thành từng đoàn.

Cô rên lên, cắn chặt môi không muốn kêu ra tiếng nhưng cảm giác bị rút gân quả thực rất đau đớn, rất khó chịu, mồ hôi xuất hiện trên trán càng nhiều, mũi thở phì phò, không còn khí lực mà từ chối nữa.

Bàn tay của đàn ông rõ ràng mạnh mẽ, cường tráng như thế, vậy mà cũng có lúc ôn nhu vừa phải đến vậy.

Bàn tay anh ấm áp, một chút một chút đem những gân mạch bị co lại của cô giãn ra, cơn đau đớn cũng chậm rãi tiêu tán.

“Bác sĩ nói, tháng này nếu có hiện tượng rút gân là bình thường.” Anh nói nhỏ như đang an ủi cô nhưng lại càng giống như đang thuyết phục chính mình hơn. Chết tiệt, anh đáng lẽ không nên bắt cô phải chịu đựng sự đau đớn này, cho dù có bồi bổ cho cô nhiều đến mấy, muốn giảm bớt tình trạng rút gân này hiệu quả lại cực kì nhỏ.

Mỗi đêm cô đều phải đau đến vài lần, mỗi lần đau đều sắc mặt trắng bệch cả ra, tâm của anh cũng theo đó mà khổ sở vô cùng.

Đại khái nửa giờ sau, chân mày của cô cũng giãn ra, hô hấp trở lại thông thuận, lực từ bàn tay anh thật sự rất tốt. Đó là anh đã cố gắng học tập, khoa trương đến mức mời cả bác sĩ về nhà dạy cho cô, còn anh đứng ở một bên chăm chú lắng nghe nữa. Đột nhiên, Hướng Phù Nhã cảm thấy không nói nên lời.

Anh rất thông minh, lão quản gia Colt đã từng kiêu ngạo nói, thiếu gia nhà ông là một thiên tài, từ nhỏ thành tích đã rất cao, từ lúc đi học đã lấy việc nhảy lớp làm vận động lấy cúp làm món đồ chơi, học cái gì cũng nhanh, là niềm vinh quang của gia tộc.

Cô thật không ngờ thiên tài như anh thế nhưng vẫn cần học ở phương diện này. Mời người đến dạy cô, kỳ thật ra đều là do anh học. Tỷ như phụ nữ có thai thì hàng tháng thân thể biến hóa như thế nào, nhu cầu dinh dưỡng thay đổi ra sao, anh nghe qua một lần là hoàn toàn nhớ kỹ, sau đó nhất nhất thực thi tất cả. Ví dụ như việc một tháng trước khi sinh người ta nói cô dễ bị rút gân, cần phải mát xa để giảm bớt, anh liền lập tức học cẩn thận, sau đó mỗi buổi tối

đều làm cho cô, cho dù tình huống của hai người bây giờ đang gay gắt như thế, anh vẫn sẽ kiên trì thực hiện.

Tâm nổi lên sự đau đớn quen thuộc, anh làm sao có thể như vậy? Không thương cô nhưng vẫn đối xử tốt với cô như thế, đàn ông đều đáng giận, đáng ghét như vậy hay sao? Cho dù không yêu người ta nhưng vẫn có thể chiều chuộng giống như yêu say đắm thế sao?

Chờ anh mát xa cho hai chân của cô xong, xác định cơn đau đã qua đi, anh liền đi vào trong nhà tắm lấy một chiếc khăn mặt ấm, chườm nóng cho cô.

Khi khăn mặt nóng chạm vào làn da, cái loại cảm giác nóng nóng mà thoải mái ấy khiến cô thiếu chút nữa than nhẹ ra tiếng, nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu kia của anh nữa, nếu không lòng của cô sẽ lại chua xót thêm.

“Khiết nhi, là người lớn lên từ nhỏ cùng với anh.” Anh cầm khăn mặt vò lại trong nước ấm thêm lần nữa. “Cô ấy nhỏ hơn anh một tuổi, cực kì thông minh, cũng cực kì xinh đẹp, hai nhà bọn anh là bạn lâu năm, cho nên từ lúc nhỏ, hai người đã mỗi ngày ở cùng một chỗ.”

Anh nói với cô chuyện này để làm gì? Hường Phù Nhã trừng mắt nhìn nhưng anh không chú ý đến cô, chỉ chuyên tâm với động tác tay trên chân, cô cắn răng muốn rút chân về nhưng lại bị người đàn ông này kiên định cầm lấy, khăn mặt ấm gất gao bao trọn vòng quanh vùng mắt cá chân của cô.

“Từ lúc còn rất nhỏ, cô ấy vẫn luôn nói về sau lớn lên phải gả cho anh, mà anh đã từ rất lâu trước kia yêu thương cô ấy. Tình yêu này càng lúc càng sâu theo bước thời gian bọn anh trưởng thành. Nhưng mà, khi hai người lớn lên mới phát hiện, tính cách của bọn anh quá mức giống nhau, những lúc ở cùng một chỗ, tra tấn lẫn cùng với ngọt ngào thường xuyên xuất hiện.”

Cô không muốn nghe, một chút cũng không muốn nghe lịch sử tình yêu của bọn họ, nhưng Hường Phù Nhã vẫn cứ nói, nghe anh thần nhiên kể lại.

“Cô ấy luôn như gần như xa, không ngừng kết giao bạn trai, lại luôn miệng nói yêu anh, mà anh xuất phát từ việc giận dữ đối với cô ấy, cũng quen không biết bao nhiêu bạn gái, hai người cứ như lâm vào một trận đấu điên cuồng, ai cũng không chịu yếu thế nhận thua. Lâu dần, đối với đoạn cảm tình ấy anh cảm thấy rất mệt mỏi, rất vất vả. Khiết Nhi rất giỏi cách thao túng kẻ khác, mỗi lần anh quyết định buông tha cho cô ấy, cô ấy sẽ lại quay đầu, cho anh hy vọng mới, rồi vòng đi vòng lại, sự tra tấn mang theo chút ngọt ngào.”

“Rốt cục có một ngày, anh cảm thấy mệt chết đi, mệt chết đi được, tình yêu của cô ấy thật điên cuồng, thật kích thích, nhưng nó cũng làm cho người ta thật mệt mỏi, anh quyết định buông tha, anh chỉ muốn có một tình yêu đơn giản, pha chút ngọt ngào, không có tâm tư đùa giỡn, không cần tra tấn, chỉ cần đơn giản, thuần túy mà thôi. Vì thế, anh quen với em.” Cô thực bình tĩnh, thực bình tĩnh, không nói được một lời.

“Em là một cô gái hoàn toàn khác với Khiết Nhi, anh thừa nhận, lúc bắt đầu quen em, anh đã muốn lợi dụng em để quên đi những thống khổ mà Khiết Nhi đã mang lại, cho dù ở cùng với em một đoạn thời gian, anh vẫn còn yêu cô ấy. Nhưng mà, anh thực sự muốn buông tha Khiết Nhi, vì thế anh nghĩ đem tất cả mọi thứ giao cho ông trời, anh cố ý không tránh thai, một tháng qua đi, nếu em mang thai, như vậy chính là ông trời đã định đoạt cho anh phải chặt đứt đoạn cảm tình ngày ấy.” Ngón tay xiết chặt vào tấm ga giường.

“Kết quả em đã mang thai, từ lúc anh hướng em cầu hôn khi ấy, anh đã thề, anh sẽ đem hết khả năng của mình đối xử thật tốt với em, yêu em, bảo vệ em, không cho em thương tâm, đau khổ.” Anh làm được, không ai có thể làm được tốt hơn anh, cho dù là không có tâm khi thực hiện.

“Ở cùng một chỗ với em, anh có thể cảm nhận sự thoải mái trước nay chưa từng có, ngày trôi qua đơn giản mà vui vẻ, mỗi ngày nhìn em, cùng em, đều cảm thấy rất thoải mái, rất thư thái, càng ngày anh càng nghĩ đến Khiết Nhi ít hơn, mỗi ngày trong đầu đều là em.”

“Nhưng mà, anh không biết cảm giác của anh đối với em đến tốt cùng là như thế nào, cảm giác em cho anh hoàn toàn khác với thứ mà Khiết Nhi mang lại, anh nhận thức không được, mà anh vẫn cứ nghĩ, việc gì phải hiểu cho rõ ràng? Cứ như vậy, cùng em đi cả đời, anh cũng rất vui.”

“Nhưng rồi, Khiết Nhi đã trở lại, cô ấy nói mình nhận thua, muốn cùng anh ở chung một chỗ.” Rốt cục đã đến ngày đó rồi sao?

“Anh đã cho rằng mình sẽ thật ngạc nhiên, thật vui vẻ, nhưng mà anh không có, ngược lại khi em nói em phải rời khỏi anh, anh lại sợ hãi, cực kì sợ hãi, vì sao, đến tột cùng là vì sao?” Nước trong bồn dần dần lạnh đi, anh cầm lấy chiếc khăn sạch sẽ, lau khô phần đùi ướt át của cô, động tác vừa nhẹ nhàng lại cẩn thận.

“Nếu anh yêu Khiết Nhi, như vậy em ở đâu? Đối với em anh có cảm tình như thế nào? Vì muốn biết rõ ràng, anh mới đi tìm Khiết Nhi, mới hôn cô ấy.” Cô hô hấp ngưng một chút, sau đó, lại bình tĩnh như cũ.

“Hôn môi, âu yếm, mặc kệ cô ấy khiêu khích như thế nào, anh đều không có cảm giác, một chút cảm giác cũng không có, trong đầu tràn đầy vẻ mặt của em, sự ngọt ngào của em, tiếng nói làm nũng của em, vẻ vô lại, đáng yêu của em, thì ra bất tri bất giác, em đã lưu lại ấn ký sâu như vậy ở trong lòng anh rồi.” Bàn tay anh kéo chiếc váy ngủ thật dày của cô xuống, vuốt phẳng.

“Vừa nghe em nói muốn ly hôn, anh cảm thấy lý trí như biến mất, chỉ muốn bùng nổ, nghĩ đến khi bên người không có em, lòng anh đau như bị ai xé rách. Anh phát hiện mình không thể chịu đựng được, không thể mất đi em, từ từ, anh hiểu ra một vài chuyện.” Rốt cục, anh ngẩng đầu, còn chăm chú nhìn cô, “Anh yêu em, Hướng Phù Nhã.” Gắn từng t, từng chữ phát ra rõ ràng, rành mạch. Cô trừng lớn mắt nhìn anh.

17. Chương 10 Part 2 [Hoàn Chính Văn]

Anh ngênh đón ánh mắt của cô, không chút ngần ngại. “Từ lúc nào bắt đầu, vì sao lại thế, anh không biết, có lẽ tình yêu chính là đã phát sinh ở một thời điểm mà anh không nhận ra, anh chỉ biết mỗi ngày cùng em ở một chỗ, nơi này...” Bàn tay anh đặt lên trái tim của mình. “Rất thỏa mãn, rất bình tĩnh. Anh chỉ muốn mỗi phút mỗi giây được ở bên cạnh em, không muốn để em xa rời khỏi tầm mắt của mình, chỉ muốn em mãi mãi thuộc về mình mà thôi.”

Tình yêu thuần túy, tình yêu sạch sẽ như vậy là do cô mang đến cho anh, làm dịu âm trái tim vắng lặng, chậm rãi từ từ khiến anh nhận ra, người con gái ấy đã khiến anh yêu thương sâu đậm mất rồi.

“Đã quá muộn, bây giờ anh nói những lời này đã quá muộn.” Cô nói, bình tĩnh, hơn nữa còn bình thản.

“Chậm chạp cũng không muộn, chuyện này không phải do em nói là được.” Anh lôi kéo cô, cùng nhau nằm xuống giường. “Con anh cần người mẹ là em, anh cần người vợ là em, em vĩnh viễn không thể rời khỏi anh.”

“Chuyện này đâu phải chỉ cần anh nói yêu em là có thể giải quyết.” Cô lắc đầu thở dài, Hướng Phù Nhã cô đâu phải cái loại phụ nữ chỉ cần một câu nói yêu là có thể giải quyết hết thấy vấn đề. Cô đã cho anh cơ hội nói, là anh đã không hề trân trọng.

Mà hiện tại, mặc kệ anh có yêu hay không yêu, cô cũng không cần.

“Phù Nhi, anh nguyện ý vì sự chậm chạp nhận thức của mình mà hối lỗi, nhưng tuyệt không cho em rời đi.” Anh ôm chặt cô.

“Mặc kệ em không chịu nhận, không muốn nghe, đời này kiếp này, em đều là vợ của Quan Thần Cực, cho dù phải trời, phải buộc, phải nhốt em lại, anh cũng sẽ không để em rời khỏi anh, em tốt nhất nên hiểu rõ như vậy.”

Cô hết nói nổi, ở sâu bên trong lòng cũng biết lời anh nói là sự thật. Anh nghĩ không muốn buông tay ai thì vĩnh viễn cũng sẽ không buông kẻ đó, bởi vì anh là gian thương, nhìn sự chuyên nghiệp cũng đủ biết người đàn ông này nghị lực có đủ, tài năng có thừa, không ai có thể thoát được.

“Đêm nay anh nói với em những lời này, chính là bởi vì em có quyền biết, việc này anh chỉ nói một lần, sẽ không có lần sau đâu. Bàn tay dày rộng vuốt ve một chút sau lưng cô.

Cô ách xì một cái, một mẻ quá lại còn buồn ngủ nữa.

Anh đem khuôn mặt của cô ép vào trong long, cầm ở trên đỉnh đầu cô vuốt ve. “Ngủ đi.” Nằm ở trong ngực của anh, nghe tiếng tim đập cường tráng mà ổn định, cô chậm rãi nhắm mắt lại, chìm vào mộng đẹp.

Ngày, ở trong trạng thái nói không rõ, hiểu không hết này vẫn chậm rãi đi qua, trong lúc đó bọn họ dường như chẳng thay đổi chút nào, cô vẫn kháng cự mà anh vẫn ôn nhu, bao dung, đối xử tốt với vợ mình.

Tất cả mọi nhu cầu của cô, anh không hề mượn tay kẻ khác, tự mình chuẩn bị hết sức thỏa đáng. Mỗi đêm ôm cô đi vào giấc ngủ, anh luôn ở bên tai cô nhẹ nhàng nói anh yêu cô nhiều lắm.

Cô không nên tin tưởng cũng không nghĩ sẽ tin tưởng. Nếu né tránh anh trước mắt xem ra là không có khả năng, như vậy liền xem nhẹ đi, đem hết thầy đều chôn ở trong lòng, không đụng chạm cũng không đối mặt, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều. Càng gần ngày cô sinh, anh trực tiếp đem văn phòng chuyển qua tòa thành, ở cùng cô mỗi phút mỗi giây.

Mỗi ngày, Jason cùng vài người cán bộ cấp cao ra vào tòa thành, ở trong thư phòng cùng anh xử lý công sự, mà cô có má Điền cùng Ruth làm bạn đi dạo trong khuôn viên sơn trang để tiện cho việc sinh sản sau này. Má Điền vẫn nói tốt nhất nên sinh đẻ tự nhiên, như vậy mới nhanh chóng hồi phục được sức khỏe, đối với những lần sinh sau mới tốt. Cô nghe xong thật sự là muốn cười, cái thai này còn chưa có sinh ra, má Điền đã nghĩ đến cái thai kế tiếp, tư tưởng của người già đều là như vậy sao?

“Thiếu phu nhân, cô nhất định phải nghe lời tôi, sinh đẻ tự nhiên đối với phụ nữ và đứa nhỏ đều tốt, hơn nữa người nhà thiếu gia quá ít, cô cần phải sinh thêm vài cái để Quan gia thêm thịnh vượng mới được.”

Hướng Phù Nhã trầm mặc, không biết nói tiếp như thế nào, cô đã từng nghe lão quản gia nói qua, Quan gia đã có sáu đời đơn truyền, mà cha mẹ Quan Thần Cực ở năm anh mười tuổi đã sớm ra đi, anh là do ông nội một tay nuôi lớn, dạy bảo, tình cảm ông cháu cũng cực kì tốt.

Nhưng mà cô đối tình cảnh trước mắt của hai người vẫn còn rất mù mờ, không rõ ràng như thế, còn nói cái gì đến tương lai? Vốn đã quyết tâm muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà so với quyết tâm muốn giữ cô ở lại của anh thì hoàn toàn đầu không lại. Rời không được, đi không xong, cô hiện tại cũng không thể nào tiếp nhận anh được.

Trong lòng cô có một cái đinh, đâm vừa đau, vừa sâu, cô không thể coi như nó không hề tồn tại, mà Quan Thần Cực tuy rằng bá đạo nhưng cũng biết chuyện này không thể nào miễn cưỡng được, anh chỉ có thể theo cô, trừ bỏ ôn nhu chăm sóc, anh không còn yêu cầu nào khác nữa. Cô hiện tại giống như càng ngày càng hiểu biết người đàn ông này, tính cách của anh kỳ thật chính là cuồng vọng kiêu ngạo hơn nữa bá đạo lại độc chiếm vô cùng, anh sủng cô, nhưng mà chỉ ở trong giới hạn mà mình định ra thôi, khi ở trong, anh đối với cô ngàn theo trăm thuận tốt đến không thể tốt hơn, nhưng nếu vượt qua, chẳng sợ một phần tốt không có, anh cũng sẽ không thỏa hiệp. Giống như việc cô muốn rời đi vậy, anh nói anh nguyện ý đáp ứng mọi điều kiện của cô, cho cô mọi thứ mình muốn, trừ bỏ rời khỏi anh.

Được rồi, xem ra tình hình hiện tại là đi không được, điều này khiến cô mười phần phiền não.

Nhưng mà, phiền não của cô theo cơn đau bụng sinh vào đêm nguyên tiêu đó trở nên càng cấp bách.

Sự tình là như thế này, tuy rằng đang ở Scotland, nhưng mà Quan gia theo truyền thống vẫn chuẩn bị bánh trôi để làm điểm tâm ngọt sau giờ ăn. Khi Hướng Phù Nhã ăn xong bánh trôi sau, bị Quan Thần Cực ôm lấy tản bộ trong đại sảnh rộng lớn. Đi không đến vài bước, thất lưng của cô lại truyền đến cơn đau quen thuộc, còn có cả cảm giác buồn rầu kì quặc nữa.

Cô đứng lại, cắn môi. “Bảo bối, chúng ta đi thêm vài bước nữa, được không?” Anh thấp giọng dụ dỗ, nghĩ rằng cô lại cáu kỉnh, ngại mệt không muốn đi. “Bác sĩ đã nói nên đi lại nhiều mới có lợi cho việc sinh sản.”

Cô cau mày, cảm giác hạ thể có chất lỏng ẩm ướt dừng mãi tiến ra.

“Bảo bối, em làm sao vậy?” Anh nhanh chóng phát hiện cô không thích hợp, vội vàng ôm cô, ổn định cơ thể đang có chút đứng không vững.

Cô cúi đầu nhìn, anh cũng cúi đầu nhìn theo, trên sàn nhà trơn bóng có từng giọt từng giọt nước đang dần tụ lại...

Quan Thần Cực ôm lấy cô, hướng nhà chính đi tới, vừa đi vừa gào thét.

“Colt, má Điền, Ruth!”

“Thiếu gia?” Lau lau bàn tay còn ướt đầm, má Điền chạy ra từ phòng bếp hấp tấp hỏi, mà Colt cùng Ruth cũng từ trên lầu nhanh chóng chạy xuống.

“Kêu lái xe lập tức chuẩn bị xe, gọi điện thoại để bác sĩ Smith chuẩn bị việc đỡ đẻ, đem hành lý của thiếu phu nhân đưa đến bệnh viện.” Mệnh lệnh đơn giản, dứt khoát được đưa ra, Quan Thần Cực đã nhanh chóng ôm Hướng Phù Nhã đi ra cửa chính.

Mà ba người còn lại cũng cực kì rõ ràng chuyện mình cần làm, lo lắng chạy loạn cả lên, trời ạ, trời ơi, người thừa kế mới của Quan gia lập tức muốn ra đời rồi!

Hướng Phù Nhã quyết định tha thứ cho anh là khi ở trên bàn giải phẫu. Nếu một người đàn ông lúc nào cũng bình tĩnh, có được gia sản hàng triệu lại quyền thế vô cùng, kiêu ngạo không ai bì nổi bởi vì cơn đau đớn của bạn mà sắc mặt còn trắng hơn người đang nằm trên giường bệnh, bởi vì bạn kêu to mà không chút do dự đưa tay ra trước mặt và nói: “Cho em cắn này!”, bạn có mềm lòng hay không? Cô thừa nhận, khi đó mình chính là mềm lòng.

Nhưng mà, cô cũng thực sự không khách khí với anh, tóm lấy tay anh hung hăng cắn, cắn đến máu tươi trào ra, cắn đến mức bác sĩ cùng tá toan bộ kinh ngạc hô ầm lên.

Mà khi cô đau đến rên rỉ, anh ở trong phòng sản rống kêu ầm ĩ, khiến nhân viên y tế người người than thở, những kẻ vô tội như bọn họ, không dám phát giận không dám la mắng, ai cũng không dám nói cho anh biết, phụ nữ sinh con đau đớn là điều tất yếu. Sinh đẻ không đau chẳng qua chỉ là mảnh lời mà thôi, nhất là khi công tước phu nhân còn lựa chọn sinh nở tự nhiên, cảm giác đau đớn khi sinh là rất khó giảm bớt. Quả nhiên không nên để Quan đại tổng tài đi vào phòng sản, sự tồn tại của anh làm cho áp lực của mọi người càng lớn, nhưng mà lại không dám đuổi anh ra ngoài.

Đáng thương bác sĩ Smith quyền uy nhất khoa phụ sản bị Quan Thần Cực mắng cho té tát, ngoan ngoãn đứng trước cửa phòng giải phẫu nghe quát. Khi cơn đau bụng dừng lại, bác sĩ ghi lại khoảng cách giữa các cơn đau của Hướng Phù Nhã, cô liếc nhìn gương mặt tuấn tú mỹ lệ kia, trong lòng dâng lên một cảm giác hết sức phức tạp. Hận sao? Hận, hận anh lúc ban đầu có động cơ không trong sáng, hận anh đã giấu diếm lợi dụng mình. Đau không? Đau, đau lòng cho sự si tình của anh, sự ngu dốt của anh, anh kì thực là một người đàn ông si tình và chung thủy, anh coi trọng cảm tình của bản thân, không muốn trước khi làm rõ ràng mọi thứ đã vội đưa ra lời hứa hẹn. Yêu sao? Vẫn yêu, nhưng lại như thế nào cũng không muốn thừa nhận, lại cứ chỉ nghĩ muốn rời đi, cô kỳ thật vẫn còn yêu anh.

Cơn đau bụng mới tiến đến, cả thân mình cô buột chặt, tiếng hừ hừ đau đớn từ xoang mũi phát ra, Quan Thần Cực hoảng sợ, cầm lấy tay cô, lăm lăm không ngừng, vừa hôn lên bàn tay ẩm ướt mồ hôi của cô vừa nói.

Nếu không phải thực sự không còn khí lực, Hướng Phù Nhã thực sự rất muốn cười to lên, anh đang nói cái gì thế chứ? Nói cái gì mà bảo bối, thật xin lỗi, anh không nên làm em đau như vậy, anh cam đoan từ nay về sau sẽ không bao giờ để em phải thừa nhận sự đau đớn này nữa, đều là do anh sai...

Người đàn ông này đang tự trách bản thân, anh bay giờ yếu ớt không hề giống một Quan Thần Cực không gì không làm được như trước kia, nhưng đáng về ấy lại khiến cô động lòng, từng chút từng chút mềm dần đi, có lẽ cô hình như đã quá quật cường rồi. “Phụ nhân, cực cương của cô khá lớn, không bằng nên nghĩ tới việc sinh mổ, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.” Smith ôn nhu đề nghị. Khi kiểm tra thai nhi bà cũng đã biết đứa nhỏ trong bụng Quan phu nhân phát dục cực kì tốt, nếu dùng cách sinh đẻ như thông thường chỉ sợ cô ấy sẽ rất vất vả, mà vị Quan tiên sinh đáng sợ kia chắc chắn sẽ hận không thể trực tiếp lấy cực cương ra từ bụng mẹ để cô được thoải mái hơn một chút.

“Tôi nghĩ muốn... tự sinh ra.” Hướng Phù Nhã cắn chặt răng, cô có thể, cô nhất định có thể làm được. Chỉ cần, đau đớn chết tiệt này giảm bớt đi một chút, thì tốt rồi, a...

Gương mặt của cô đều vận vẹo đi, mồ hôi tuôn ra thấm ướt cả quần áo cùng giường bệnh.

“Bảo bối, chúng ta nghe lời bác sĩ một chút có gì không tốt?” Quan Thần Cực cầm tay cô, thấp giọng thở dài. “Em đau đớn như vậy, anh, anh thực sự rất đau lòng.” Gương mặt luôn luôn lạnh lùng, con người màu lam lúc nào cũng thâm thúy lúc này tràn ngập tự trách và khổ sở.

Nháy mắt trong lúc ấy, Hường Phù Nhã đã biết, anh nói yêu cô là thật, không có gì lừa gạt, không có gì giấu diếm, không có gì miễn cưỡng, anh Quan Thần Cực kỳ thật rất rất yêu cô.

Khi đó, vào lúc đau đớn như vậy, khó chịu như vậy, dày vò như vậy, cô thể nhưng nở nụ cười.

Hường Phù Nhã giật giật ngón tay, ý bảo anh tới gần, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói một câu, sau đó dưới vẻ mặt ngây ngốc dần dần cùng không thể tin được của anh, sung sướng nghênh đón cơn đau kế tiếp.

Cô thực sự rất thỏa mãn.

Kết thúc

Ngày tiểu bảo bối của Quan gia đầy tháng, Quan lão thái gia vui vẻ tổ chức một yến hội long trọng chúc mừng chất yêu của mình đã tròn ba mươi ngày sinh ra trên đời.

Có con có cháu mọi sự đều tốt đẹp, Quan lão thái gia cùng Quan lão phu nhân hai người tranh nhau cướp ôm đứa nhỏ, nhìn đứa chất xinh đẹp vô cùng, ánh mắt cũng có một màu xanh lam như biển cả, đến kẻ cáo già như Quan Nhân Kính cũng hận không thể đem trái tim mình ra chọc cho bé cười, mà cậu nhóc đáng yêu vừa tròn vừa trắng này còn khiến cho hai vợ chồng vốn ân ái đến già kia suýt chút trở mặt thành thù nữa.

Nhưng mà cho dù có dỗ dành chơi cùng đứa nhỏ đến thế nào, khi nó đói bụng oa oa khóc lớn lên, tiếng khóc vang dội khiến hai người không còn cách nào khác chỉ có thể trả cục cưng lại cho mẹ của nó.

Hường Phù Nhã thuần thực cho con bú no, cũng dỗ dành bé đi vào giấc ngủ mới đặt vào trong chiếc giường trẻ con, nhìn gương mặt đáng yêu đang say sưa ngủ, tâm của cô cũng mềm mại hơn, con trai của cô, bảo bối của cô, đây chính là cốt nhục của cô và Quan Thần Cực.

“Tôi vẫn không hiểu, vì sao đến cuối cùng người anh ấy chọn vẫn là cô?” Giọng nữ lạnh lùng vang lên ở cửa. Hường Phù Nhã quay đầu, nhìn cô gái vẫn xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt như cũ kia.

“Rõ ràng người anh ấy yêu trước là tôi, vì sao lại thay đổi?” Phỉ Khiết Nhi cau mày nhìn cô, sắc lam trong ánh mắt mang theo vẻ ưu thương đau đớn. Rõ ràng yêu anh ấy nhưng tôi cứ thích làm bộ như không yêu, đổi một người rồi lại một người bạn trai là vì sao chứ? Bởi vì tôi hiểu anh ấy, người đàn ông mà dễ dàng được tình yêu sẽ không biết trân trọng, cho nên tôi mới đối với anh ấy lúc lạnh lúc nóng, dụng tâm tính kế đều chỉ muốn anh ấy yêu mình thật sâu, vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi mình được, vì sao tôi đã cố gắng đến thế mà cuối cùng anh ấy vẫn ở cùng một chỗ với cô?”

“Khiết Nhi, tình yêu vì sao phải cần nhiều tâm cơ như vậy?” Hường Phù Nhã nghiêm túc nhìn cô ta, tuy rằng không thích người con gái này, cũng hận không thôi, nhưng Phỉ Khiết Nhi cũng có chỗ đáng thương của mình. “Những gì anh ấy thực sự muốn, cho tới bây giờ cô chưa từng chân chính hiểu được.”

Tiểu Nhã chỉ là đơn thuần nhưng không phải kẻ ngốc. Sau khi biết được chuyện tình cảm của Phỉ Khiết Nhi, đối với những điều đã xảy ra đêm đó cô đều hiểu rõ, ngày trước những câu chuyện phiếm và những lời ám chỉ, rồi cả lời khuyên cô nên xuống lầu để rồi chứng kiến một màn kia, không thể không thừa nhận, Phỉ Khiết Nhi thực sự rất thông minh.

“Tôi đã làm sai cái gì, tôi chỉ là yêu anh ấy mà thôi.” Phỉ Khiết Nhi bị thương chất vấn.

“Nếu đã yêu anh ấy, vậy chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu thương là được rồi.” Hường Phù Nhã yên lặng nhìn cô ta, đối với một người con gái yêu thương chồng mình say đắm đến thế, cô muốn hận cũng không thể làm được.

“Có lẽ, cô nói đúng.” Phỉ Khiết Nhi cười thật thê lương.

“Khiết nhi, sao em lại tới đây?”

Thanh âm của Quan Thần Cực từ bên ngoài truyền đến, vẻ mặt của anh đề phòng cẩn thận, thật vất vả mới khiến bảo bối tha thứ cho mình, bây giờ anh cũng không nghĩ muốn lặp lại một lần nữa.

Còn muốn hỏi thêm điều gì nữa? Nhìn thái độ của anh hiện tại đối với mình bây giờ, tình yêu say đắm trong quá khứ có lẽ đã sớm tan biến thành mây khói, mình thật là khờ. Phỉ Khiết Nhi lắc đầu, xoay người rời đi.

Lời nói chúc phúc, cô không thể trái lương tâm thốt ra khỏi miệng được, nhưng cô cũng hiểu, Delos của mình đã không bao giờ quay trở về bên cạnh cô được nữa.

“Cô ấy nói với em cái gì vậy?” Quan Thần Cực đi vào ôm cô, cùng nhìn về mặt con đang ngủ rồi hỏi.

“Anh lo cô ấy sẽ nói điều gì? Hướng Phù Nhã ngọt ngào cười. “Chuyện ngày đó hai người hôn môi sao?”

“Vật nhỏ, em dám giấu cợt anh?” Anh cúi đầu hôn lên môi cô, cướp đoạt thật sâu, không buông tha cho một chút ngọt ngào nào, thẳng đến lúc cô gần như không thể thở nổi mới thả ra.

Đặt cằm lên cái trán trơn bóng của cô, anh bắt đầu dĩ thử đài. “Haizzz, còn mười ngày nữa.” Hướng Phù Nhã ban đầu còn không có phản ứng, bất giác lại nhớ tới lời dặn dò của bác sĩ Smith là nhất định phải qua bốn mươi ngày sau khi sinh mới có thể cùng phòng, khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng lên, người đàn ông này thậm chí còn tính từng ngày nữa, cô tức giận đánh anh mấy cái.

Quan Thần Cực bắt được nắm đấm nho nhỏ của cô, hôn thật kêu, thật mạnh, cô lại làm nũng với anh rồi. Bảo bối đáng yêu cuối cùng cũng trở lại trong vòng tay của anh, ngày đó trên bàn phẫu thuật, lời nói “em yêu anh” của cô khiến nước mắt của anh thật sự rơi xuống.

Đến lúc ấy, anh mới hiểu được, thì ra tình yêu của cô với anh quan trọng đến thế, mà anh vẫn luôn nghĩ, cô quật cường ngoan cố như vậy, chỉ sợ đời này anh vĩnh viễn không nghe được ba từ ấy nữa, kết quả, cô vẫn nói ra.

Phù Nhi của anh thiện lương và đơn thuần như vậy, đến cả tấm lòng cũng tốt bụng mềm mại vô cùng, tình yêu của cô khiến anh như có thêm sức sống, người như thế, làm sao anh có thể không yêu cho được đây?

“Bảo bối, anh yêu em.” Anh vỗ về hai gò má non mềm của cô, còn nghiêm túc khẳng định. “Anh thực sự rất yêu em.”

Cô nở nụ cười ngọt ngào đến mê say, trong mắt mang theo ánh sáng nhu tình nhìn anh đáp lại. “Em cũng yêu anh, ông xã.”

Nhìn con trai đang ngủ say, anh ôm chặt bà xã vào lòng, tình yêu của cô đem lại cho người khác những ngọt ngào không thể tưởng tượng được, anh nhất định sẽ vĩnh viễn yêu cô.

Cô thuần túy như thế, vĩnh viễn sẽ là bảo bối trong lòng anh, bảo bối thân yêu nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-anh-chang-yeu-vo>